

சுபயக்ஷை. |
ஸ்ரீ கதிர்காமன் துணை.

இலங்கையிற் கண்டிமாதகரி லாகபுரிந்த

கிரீத் திசுங்கம்ஹாராஜன்

சரித்திரமென் னும்

கண்டிமராஜா நாடகம்.

இஃது

கொளும்பு - ஸ்ரீமான், க. சி. வே. நா. சின்னையப்பிள்ளை அவர்களும்

சேன்னை - இந்து விஜேதசபைத் தலைவர்,

ம-ரா-ள-ஸ்ரீ, தி. நாராயணசாமிப்பிள்ளை அவர்களும்

கேட்டுக்கொண்டபடி,

ஸ்ரீமத் அநுளவிநித் சுவாமிகள் நானாக்கர்

ம-ரா-ள-ஸ்ரீ,

ஏகை - சிவசண்முகம்பிள்வள

அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

கா. சுப்பராயமுதலியார் அண்டு கம்பெனி

தமது

திரிபுரகந்தரிலிளாசம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

REGISTERED COPY-RIGHT.

இதன் விலை]

December 1906.

[ரூபா. 0-12-0

சுதிர்காமக்கடவுள் துணை.

கீர்த்தி சிங்கமஹா ராஜ னென்ன
கண்டிராஜா நாடகம்.

—0—

விநாயகர் துதி.

எழுதிர் விருந்தம்.

கீர்க்கண்டி வலையெறிக்க நிலவெறிக்கு மணிகொழிக்கு
நெடியநேமிப்
பார்க்கண்டி சைகனனைத்தும் புகழ்வளஞ்சேர் தென்னிலக்கைப்
பதிக்க ணர்ந்த
தார்க்கண்டி புனைகண்டி நகர்க்கீர்த்தி சிங்கமன்னன்
சரிதந் தன்னைச்
கீர்க்கண்டி நாடகமா யிசைக்கவொரு சிவகனிற்றைச்
செய்தை செய்வாம்.

சுதிர்காமக்கடவுள் துதி.

எழுதிர் விருந்தம்.

முதிர்காம நறவருந்தி முகிற்கர்மர்க் குழலணங்கின் மேகத்தாலே
விதிர்காம வினைவினை த்த வியன்காம விகர்க்கண்டி வேந்தங்காதைக்
சுதிர்காமச் சுரும்புமுர லருங்காம விரும்பொழிவா னனவளரவுங்
சுதிர்காம மருவுகுறக் கனிக்காமக் கந்தன்மலர்க்கழல்காப்பாமே.

—0—

முதலங்கம். முதல்காணம்.

இடம்—கண்டியில்—இராஜசபை.

காலம்—பகல்.

நிகழ்ச்சி—இராஜன் நகர்வளம் வினாவுகிறான்.

கண்டிராஜன் கடவுளைப்போற்றல்.

எழுதிர் விருந்தம்.

சுந்தருவேதவெள்ளிகள் செழிக்கத் திகழ்கண்மும் மாரியேபொழியப்
பார்த்தரு முயிர்களின்புடன் வாழப்பகருமென் னான்கறம் பச்சப்
பேர்த்தரு செங்கோல்செகிலாதென் றும் பிரபலமடைந்தினிதோங்க
வசுத்தரு விகா வணக்கதிர்காம வள்ளிநா யகன்பதம் பணிவாம்.

முதன்மந்திரி ஏலப்பனை, அச்சனைப்போற்றல்.

எழுகீர் விருத்தம்.

மருவளர் மாலையணிபுயர சலனே மருவிவரச் சத்யவாசகனே
சருவள நிர்த்தர போகனவபவனே சர்ச்சன சமுகாந் திறனே
செருவள சாமற்பனைவணரச் செய்க்குஞ் சீர்த்திசேர்நாண்டிமா நகர்வாழ்
தருவளர் கீர்த்தி சிவ்மாராஜ தீனே நிற்பதம் போற்றி.

இரண்டாவது மந்திரி முன்னிக்கொடை,

அச்சனைப்போற்றல்.

எழுகீர் விருத்தம்.

திண்டி நன் மன்னர் திறையனந் திறைஞ்குந்
செம்மலே தஞ்சமென் துன்னை
யண்டினேர் தம்மை யாதரித்தருளு
மையனே மெய்யனே படல்சே
மெண்டுகை யனைத்து மிரும்புகு மேரங்க
வினியசென் கோலனைச் செலுத்துங்
கண்டிமா நகர்வாழ் காவலா நினது
சுழலனை தவியனென் போற்றி.

* திசைசநாயகன் அச்சனைப் போற்றல்.

எழுகீர் விருத்தம்.

முடுகியே வந்த தரியல மாவி
முடிவுற வெகுண்டுழ வுஞ்
கடுகிடுடன் நதிர வாக்கமித் தெழுந்து
கெடிபெறுங் கொடியவெஞ் சமரிந்
கடுகவே சென்று தெயங்கொஞ் மமசே
சருதருங் கண்டிமா நகர்வாழ்
வடுகரா ஜெந்தா வள்ளலே நினது
மலையடி தவியனென் போற்றி.

சுட்டியர், அச்சனைப்போற்றல்.

எழுகீர் சந்தவிருத்தம்.

படியுனோர் புதழ்நீர பகைவர்போற் றிடுவீர
பருணிதர்க் கருளு தாரா

* சேனாபதிக்குச் திசைசநாயகனென வழங்குதல் துத்தேச வழக்கு.

† இதனை இதுவர் இரண்டி ரண்டி களாகப் பாடுதல்.

வடிவகந்தி தாமத வதனகந் திரசில
மணின்மெல் வடிகள் போற்றி
முடிவிலா வருண்ணான வெள்ளிபெணங் கதிர்காம
முருகனைப் பணிசூ னுளா
நெடியவா ரிதிஞ்ஞ யினியகண் டாபின்மேவு
கிருபகின் னடிகள் போற்றி.

நடனமாதர் நடனம்.

அழியபதம்.

இந்துஸ்தானி பிராக் - ஆதி.

பல்லவி.

அணைய ஜாலமினி யாகுமோ வாகுமோ
அதிபதிபேசுப குணத்தியே

சரணங்கள்.

இணையிலாச் சுளிர்ந்த	வின்பர்த்தரு மநனு
இனிய கருணைநிகழ்	மலர் வதனு
மணிம குட வசத் புகழுவ்	கன நிபுண
மங்கள் எஞ்சித ரய	சகுண (அ)

மதன சாமேனது	மர்ப்பைத்துளைத் திடுதே
மனதி லதிசமயல்	விளைத் திடுதே
மதுரக் கனிசமும்	பாலுங் கசந்திடுதே
வாவா வெனதுடல்	பசந் திடுதே (அ)

தென்றற் புலியென்மேல்	கிளந்திடுதே பாய்த் திடுதே
திவ்சுளு மனல்போலக்	காய்த் திடுதே
உன்றி யற்றதரினும்	கடுங்கத் தொனித் திடுதே
நாயகாவிருப்பமுஞ்	செனித்திடுதே (அ)

இராகம் ஏவப்பனையை நாட்டுவனம் வினாவுதல்.

எழுகீர் விருத்தம்.

பாரினைப் புரக்கும் திடுதே ஜோஷ்
பனைபெண மந்திரியே கேளாப்
சேரியல் நமது நாட்டில்லாற் மாக்தர்
வேன கதழும்வித் மனமார்

நேரியல் வணிகர் செய்யும்வர்த் தகமு
 நிகரில்தே வாலயச் சிறப்பும்
 மாரியின் வளமும் மற்றவை பவமு
 மனமகிழ்ந் தெனக்குறா செய்வாய்.

வசனம்.

ஏலப்பனை * அதிகாரம்? நமது நாட்டுக்குழிகளின் சுகசுகை
 மங்கலெப்படி? வணிகர்கள் சிரமப்படி வர்த்தகஞ் செய்கிறா
 களா? பற்பல தர்மங்களும் குறையாமல் நடந்துவருகின்றனவா?
 நன்படிமாநகரத்தில் ஒரு குறையுமின்றிப்பென்று ஜனங்கள் சொன்னு
 கிறார்களா? நமக்குச்சேவேண்டிய பருதிப்பொருளைச் சரியா
 கட்டிவருகிறார்களா? எப்படியாவது பருதிப்பொருளிற் கவன
 மிருக்கட்டும்.

மந்திரி-ஏலப்பனை நகர்வளங் கூறல்.

சந்திச்சிந்து - ஆகி.

அகிபதி கேளும் நகர்வளம் யாவு
 மன்மினு வந்துவி ளம்புவ னின்னு
 வருமறை யோதி விதிமுறை வேள்வி
 யாரியர் செய்திட மாரிபொ ழிந்து
 படியி லுலாவி தடமுந லேரி
 பன்னைக னெற்குவி ளாந்துவி னைந்து
 பன்வர்கள் சிந்தைம கிழந்துசெ றிந்த
 பான்முனை விசிலி னைந்தெழு கெந் நெல்
 வலாயென வேய்ந்து வரசிறை யின்று
 வர்க்கு ருத்தா னான்பொ ருத்த
 வியசிய மென்று முயல்பொருள் கொண்டு
 வாணிப மேபுரி வர்க்குந் திறந்து
 திறந்திக வசமு மற்றின தான
 சிங்கவர் கோனக மென்கனு முண்டு
 திகழும் ருந்த தியைநிகர் கின்ற
 தேன்மொழி மாதர்கள் மேவுவ ரின்பு

* மந்திரிக்கு ஆதிகாரமென்று வழங்குதல் அத்தேச வழக்கு.

குலைய மெவ்ரு முன பவண்ட
மும்வரு திங்கெழு கின்றம லிந்து
கொலைகள வாதி பவமினி யேது
கோனா யேதினி யோர்குறை யேது
இத்தக நரித்தகநர் போலாமே.

வசனம்.

மஹாராஜா! மகாநகளுடைய சற்கிரியா தர்மவிசேடத்தி
னால் மாதமும்மாரிப்பொழிந்து நாடுசெழித்து எல்லோருக்குஞ்
சுகமுண்டாய், நமக்கும் இறைப்பொருள் சரியாய்க் கட்டப்பட்டு
வருகிறது. வைசியர் பல பண்டங்களும் கவலியாகவே விற்பப்
பொருளிட்டிச் சுமந்துவருகிறார்கள். நமது கதேசிகளாகிய சிங்க
ளபுமான்களும், கோளகச் சீமான்களும் எங்கும் நானூக்குநான்
விரும்பியாகி யாதொரு சூறையுமின்றி வாழ்ந்துவருகிறார்கள்.
அருந்ததிக்குச் சமாணமான கற்புடைய ஸ்திரீகள் இல்லறதாமத்
தைதக்கொண்டு சகல கதைகளும் அனுபவித்து வருகிறார்கள்.
கொலைகளவு முதலிய பாதகங்கொன்றும் சிடைபாது. நமது
நகரை தேவேந்திரனுடைய அமாவதிபென்றே சொல்லத்தரும்
பாடி.

அரசன் வசனம்.

சரி. எந்தவிதத்தும் இராச்சியம் நல்ல நிலையிற் குறைபா
திருக்கும்படி நடத்திவருவதிற் கண்ணாபிருக்கவேண்டும். துணாத்
தலகாரியங்களில் இப்போது அதிகச் செலவுகேரிகிறது. வரிதான்
இன்னும் உயர்த்தவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உமது வருத்
தென்ன.

வண்ப்பின்கொல் வசனம்.

மகாராஜாவுடைய கருத்தின்படியே நடக்கத் தடையில்கை.
ஆனால் இப்பொழுது விறித்துள் ளவரிகாரியே குடிநீர் தாங்கத்தக்க
தாயில்கையென்று முனஸ்கிடுகிறார்கள். அன்றிபும் தீதியைக் கவ
னிச்சகமிக்கையென்றும் வந்தி யுலாவிடுகிறது. இதற்கிடையில் வரி
வைப்பு முயர்த்தினால் உசிதமாயிராதென்பது தான்.

அரசன் வசனம்.

குடிநீர் அநேகம் கொல்வார்கள். அவதக் கவனித்து முடி
யுமா? நல்லது பிறகு யோசிப்போம்.

இரண்டாய்க்கார்.

இடம்—எலப்பளை—அரண்மனை.

காலம்—மாலை.

நிகழ்ச்சி—குடிசன் முறையிடல்.

குடிச்சன்மகன் வசனம்.

பொய்? நமஸ்கரிக்கிறோம்.

எலப்பளை வசனம்.

மகாஜனங்காள் கேட்கும்தானா? என்ன விஷயமாய் இங்கு வந்தீர்கள்.

சீட்டு.

ஐய என்ன சொல்லோம் நாங்கள் - நம

நாசன் செய்யுங்கொடுமை யுனாக்கப்போமோ
துய்யசில புகை நறந்தான் - நிதம்

சத்தமான ஸ்கான்பான முற்று நறந்தான்

தெய்வத்தி தன்னை நறந்தான் - காமர்

சுந்தை கொண்டு சத்ததழு கொண்டு மெலிந்தான்

பையசவு போல வெழந்தான் - மது

பாணமுண்டு ஞானமகிண்டு சனமடைந்தான்.

தன்சமுதாய வலவாளர் - கம்மா

சம்பளம்பெற் துண்கிறுசென் நெண்ணி கிகழ்ந்தான்

தன்மகெறி யாவும் கட்டந்தான் - பல

தைவகர்கெல் மையலசொன் டணந்திட வந்தான்

வந்தடைந்த போக்கிதமாயது - தங்கன்

மாவின்விறு ரேரவும்விற்கும் வேசையரோனும்

சுந்தரி மானாப் புணர்ந்தான் - மனம்

துன்னெனவே கியாதிபல கண்ணி மெலிந்தான்

பிரிமித் தனையென்றும் - நல்ல

போதிலு மந்திரியை யாருபிக்கொன்றன்

குடிவெறி யதனுலில் - ஊரில்

குடிவரி போட்டுப்பொருள் பெறவினைந்தான்

சிறுபிறை செய்தோனா - ஐயோ

தெகத்தை சிறுபிசவு தாகச்செய்கிறான்

பெரும்புறிக் கஞ்சாமல் - கண்ணைப்

பிசுசுகி மகிழ்வுருட் டுடச்செய்கிறான்

இது மன்னர் முறைதானே - ராஜன்
 இப்படிக்குச் செய்வதற் தெரிதானே
 கிதிமுறை யறிபானே - இந்த
 தேவந்த ன்மைச்சர்மொழி கேளானே
 கதியென்ன வடைவானே - இந்
 கண்ணுங்கெட்டு மண்ணிலவன் தயிர்கானே
 ஆண்டவன் சகிப்பானே - அம்
 என்று கொன்றால்தெய்வ நீன்றுகொல்லாதோ
 உற்றபெருங் குடியானே - சற்றும்
 உன்னிப்பாரா மலேபாரிற் கின்னப்பேர் பெற்றான்
 முற்றிலு முமக்கு மைத்தோம் - இந்த
 மூர்க்கணுஞ்சன் மூர்க்கமுற மூர்க்கஞ்செய்குவீர் (ஐய)
 வசனம்.

ஐயனே? ராஜபயத்தத்கொண்ட எங்களுக்கு எப்படிக்கொழு
 ண்டாகும். மகராஜாசெய்கிற கொடுமைக் களையில்லை அவர் நம்
 ஆகாரத்தையும் மறக்கார். தெய்வபத்தியமொழிந்தது. குடியுங்
 காமமுந்தான் அவருக்கு மிகுந்தது. குடித்து விட்டால் பாம்பு
 போலச் சேறி விடுகிறார். உத்தியோகஸ்தனை, சுமமா சம்பளம் வா
 ங்விபுண்கிறவென்று எவ்வகிறார். தாசிலேவைசகருடைய பழக்கமே
 அதிகமாய்விட்டது. பிரிமித்தனையதிகாரத்தின் கதியே முன்பு அப்
 படியாய்விட்டால், எங்கள் கதி என்னுமபி ஒன்றுவர் ஒன்று யுபிஷை
 செய்தாலும் அவனாக் கடுந்தண்டை விதிக்கிறார். எப்படி இந்த
 ராஜ்யம் முன்னுக்குவரும். எங்களுக்கு எப்படிக்கொண்டா
 ரும். தங்கனிடம் முறையிட்டாலும் ஒன்று கன்மை கிடைக்காதா
 வென்றுதான் முறையிடவந்தோம்.

எலப்பனை குடிசனஞ்சுக்கொல்

சத்த விருத்தம் - சாப்படி.

அன்பின்மிகுல் குடிசான்சம் தாசன்கெயந் துயர்தீர்த்திட
 முன்பின்னுணர்ந் தாலேசனை முழுதுமபுரிந் திடவேண்டுமே
 என்சொற்படி நீக்கன்கிடந் திடுவேரெமன் விசையெனில்
 இன்புற்றிடும் வண்ணமுமக் கினிதேயினியாம் செய்வமே.

வசனம்.

நீங்கள் சொல்வது சரிதான். எனக்கும் தெரிகிறது. என்ன
 செய்வதாம், திடீரென்று ஒன்றை எண்ணிப்பாராமற் செய்து

விடக்கூடாது. மேல்வருங் காரியாகாரியங்களை நன்றாயோசித்து
தான் செய்வேண்டும். அன்பர்களா? அதற்காகவேண்டிய தந்த
ரோபாயங்களை நான் ஒருவனே செய்யக் காத்தியமாகுமா? உங்
கள் உதவியும் ஒற்றுமையும் மிகுந்தால்தான் முடியும். நீங்கள் ஏன்
சொற்படி நடப்பீர்களாயின் அரணைத் திருத்திவிடலாம். உங்க
ளுக்கும் நன்மை யுண்டு.

குடிசனீற் நிலைவன் வசனம்.

தேபு? தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்க
ளா யிருக்கிறோம். தங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்.

எலப்பனை வசனம்.

நல்லது, இங்கு நாம் பேசிய ரகசியம் ரகசியமாகவே இருந்
தட்டும் இது வெளிப்பட்டால் நமக்குத்தான் கேடாய் முடியும்.
தூக்கிசைத. இதைப்பற்றி இன்னொருசமயம் வாருங்கள்.

குடிச்சனங்கள்.

தேரியும், தேரியும், விடைபெற்றுக் கொள்கின்றோம்.

முன்றியோகம்.

இடம்—இராமனயன்மனை.

காலம்—காலை.

நிசந்த்சி—ஒலப்பனையை அரசன் கோபிக்கிறான்.

இராமன் வசனம்.

மந்திரி? என்காரியம். ஏதேனும் யோசிக்கவேண்டிய துண்
டா! தனித்து இங்கே வந்ததைநோக்க அப்படித்தான் புலப்படு
கிறது.

எலப்பனை

சத்த விசுத்தம் சீசிரம்.

செவத்தி லுயர்ந்த குணத்திற் சிறந்த

திறத்தின் மிகுந்த மகிழ்வே

கெழித்த புனைவு விரித்த வுதிந

செயங்கொள் சகிந்த விபவனே

இசத்தி னமது குடிசுட் கனர்த்தம்

வினைக்க மனத்தில் நினைத்திராம்

எவர்க்கு மிக்க ணியற்றி மகனி

நினிய கற்பை வழித்திராம்

சுதந்தைக் கெடுக்க வரிகள் வகுத்துத்
 துயரச் கொடுமை யிழைத்திராம்
 தடுக்காய்ப் பெருந்தன் டனைகள் விதித்துத்
 துடிக்க வுயிரை வதைத்திராம்
 சகிக்க முடியா தெனவே பலருந்
 தயங்கிப் பயந்து புலம்பினார்
 தமியன் வேண்டு கோளுக் கிரங்கித்
 தயவா யரசு புரிசுவே.

வசனம்.

பிரபு P துரைத்தனகாரியங்களிற் சில அநீதியான வதங்கியு
 ளாவகிறதென்று, சமூகத்தில் மூன்றாம் அறிவித்திருக்கிறேன். நேற்
 அ மாணியில் குடிகளுட் சிலர்வந்து குறை கூறினார்கள். குடிகட்
 குத் துன்பத்தைத் தாத்திக்க சிலகாரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன
 வாம். சுற்புடையா ளென்றும் பாராமல் திருநோக்கம் பலவிடத்
 துஞ் செல்லுகிறதாம். நூதனமாய் விதிக்கப்பட்டவர்களால் அவர்
 களுக் குச்சுநமே யில்லையாம். குற்றத்திற்குத் தக்கதா யில்லாமல்
 தண்டனை மிகுந்து விட்டதாம். அஞ்சி நடுங்குகிறார்கள். பாவம்,
 ஏழைகள்.

அரசன் ஏலப்பனைமேற் கோடுக்கிறார்.

சங்க விருந்தம் - ஆதி.

தனத்த தந்தன தனதன் தனதன்
 தனத்த தந்தன தனதன் தனதன்
 தனத்த தந்தன தனதன் தனதன்-தனதானா.

எனக்கு மந்திரி பென்மிது புகழா
 மிருக்கு முன்றனெ டுனவபல மொழிசொலி
 யெதிர்க்க வந்திடு மதிக்கெடு குடிகளின்— வலுயாலே
 மனத்தி ண்டாடசு ரினைவுட னெனையவ
 மதித்து மிஞ்சிய தயிரிய மொமமதி
 வழுத்த வந்தனை மினியொரு தாமிதை—மொழிவாயேல்
 சினத் தெழுந்தொரு நொடியினி லரிக்கொடு
 திரத்தினுன் றலை னுணரிசெய்வ னினியரு
 தெவர்க்கு மஞ்சவ னெனவுள் துளயதி— வினையாதே

தனத்தில் மிஞ்சிய மமதை யகிடுகிடு

கடினத்தில் விட்டிவண் விலகிடு விலகிடு

சமர்த்த சென்றெதி டணுகின் மடவது— சதுராமோ.

வசனம்.

ஏலப்பனை ? தூறா தூறா என்ன சொல்லியாய், நான் செய்யும் அரீதியைத் திருத்தவந்தையோ? அறிவில்லாத அற்பக் குடிகளின் பேச்சைக்கேட்டு என்னையு மதியாமல் என்னென்னவொகேட்க வந்துவிட்டீன்? என்னதுணிவு, நான் செய்வது அரீதியா? அனை இன்னொருகால் சொல்வாயாகில் நொடியில் உன்சொகைத் தண்டித்து விரிவேன் இனி உனக்குத்துணையாய்ப் பகைவர் வரினும் அஞ்சேன். அஞ்சாமல் சொல்லவந்தாய்? என்மமதை, சீரி, என்னெதிரில் சிர்காதே போய்கிடு.

ஏலப்பனை வசனம்.

பிரபு? ஏழைமீது இப்படிக்கேரடிக்கலாகாது. இங்கொன் றும் கள்ளமில்லை. இராஜசமுசத்தில் துரோக சித்தையோடொன் றைச் சொல்லவருபவ வளவென்று சமூகம் என்னை நன்றாயறி யும். குடிசனடைப முணரப்பரட்டையறிக்கதுகநவந்தேனே யன்றி வேறில்லை, மன்னிக்கவேண்டும்.

அரசன் வசனம்.

ஏலப்பனை ? தாமே நினைத்துப்பாரும். நான் அவ்வளவுசெய் டியது? என் குணம் தயக்கு நன்றாய்த்தெரியும். வரினைய நானெ ன்ன அதிகமாய்கி வருத்தினேன். துரைத்தன காரியங்களுக்காக இவ்வருடத்திற்கெல்லவு அதிகமாய் நேர்ந்ததும் உமக்குத்தெரியும். வரினைய உயர்த்தாவிட்டால் இனி நாடக்கவேண்டிய துரைத்தன காரியங்கள் எப்படி நடைபெறும். நண்டனைவிதிக்காவிடில் குடி கள் அடங்குவரோ? வரியே யில்லையென்று சொல்லி விட்டார் என்கள் அரசனைப்போ வில்லையென்று புறநவர்கள். அது சா தியமான காரியமா? யோசித்துப் பாரும்.

(ஏலப்பனை என்.) மகாஜா சொல்வது சரிதான்.

ஏலப்பனை. சந்தவிருத்தம் - சாப்பு.

சப்ப காமத்த ஸத்தினி துள்ளவர்

சப்பங் கட்டிட வில்லையென் காவலா

இப்போ நந்தவி னறப்பொருள் பெற்றிட

அப்ப திக்கினு டாள்விட வேண்டுமே.

அரசன், சந்தவிருத்தம்-அடதாளம்.

சில கருணைவு தாரணையதி தீரணே திறல்சேர்
ஏலப் பனையதி காரணையவ ணேகியே விராவாய்
கால விறைந்தி யேதமா ததேதார் கராணம் வினவி
சால் வதுதர வரங்கி யேதவ னுமலே வருவாய்.

ஏலப்பனை, சந்தம் - அடதாளசாப்பு.

உமது சொற்படி யிறைவனே-உரிய வப்பதி யடைவனே
அமைபுயிறைந்தி பெறுவனே-அதிகவினாவின் வருவனே.
(விடைபெற்றுச் சொக்கினன்.)

நான்காங்குளம்.

இடம்—ஏலப்பனை அரண்மனை.

காலம்—நண் பகல்.

நிகழ்ச்சி—ஏலப்பனையும் மனைவியும் சம்பாஷணை.

ப்ரியே? குடிகள் முறையிட்டதைப்பற்றி, நான் மகாராஜாவு
க்குரைந்து நீதியைக் குறிப்பாயுணர்த்தினேன். அவர் என்மீது
நன்பெயர்க்குத் தக்கவாறு கோபித்துக் கொண்டார். செங்கோ
லுக்குமுன் சங்கேதமாவென்று வந்துவிட்டேன்.

குமாரிஹாயி வசனம்.

நமக்கென்ன? நாமேன் பொல்லாப் படைய வேண்டும்.
அரசன், மந்திரிகள் சொல்லிக் கேட்டால் நன்மைதான். கேட்கிற
வழியாம். இப்பென்று தெரிந்தால், நாம் அதை விட்டுவிட வேண்
டும். அரசர்களெல்லாம் முத்தங்கொடுக்கிறவர்கள்போல் முகத்தை
க்கடிக்கிறவர்கள்.

ஏலப்பனை வசனம்.

அது சரியல்ல. அவர் இஷ்டப்படியே கிட்டு கிட்டால் காரி
யங்கெட்டுப்போகும். ஒருவேளை அவர் அறிவுமயங்கினாலும் பக்க
த்திலிருக்கிற நாம் எடுத்துச்சொல்லவேண்டிவது நமது கடமை.
கடமைப்படி சொல்லிவிட்டேன். எப்படி யாவது போகட்டும்.
ப்ரியே? இன்னொரு விஷயம் சொல்கிறேன்.

சந்தம் - ஆதிசாளம்.

மயிலே சுபமக் கனகர் தாமா

மணியே யொளிரென் னிருகண் மணியே

சூயிலே சூனாஞ் சிதமே நளிர்வைப்
 சூயிலே எண்தர சூயிலுக் சூயிலே
 வயல்கூழ் தருசப் பிரகா மமதில்
 வண்மைப் பகுதிப் பொருள்வந் திலையால்
 நயமா யதுபெந் திடவிப் பொழுதே
 நான்போய் வருவேன் விடைநீ யருளே.

வசனம்.

கண்மணி? சப்ரகாமத்திலிருந்து சிலகாலமாய் பகுதிப்பொருள் வரவில்லை. அதை வாங்கிவரும்படி அரசனுத்தரவு செய்திருக்கிறார். நான் பேராங்கிக்கொண்டு வினாவில் வந்துவிடுகிறேன். சயினியமும் சித்தமாயிற்று விடைகொடு.

சுமாரிஹாமி

சத்தம் - ஆத்தாணம்.

அன்பு மிகுத்தோ மென்னுறையே
 ஆவச விளைத்தோ மென்னுறையே
 இன்ப மளித்தோ மென்னிறையே
 என்னுயிர் தனைநிக மென்னிறையே
 நன்று யுகன்றனை யென்பதையே
 நானிங் கிருக்கவோ வென்பதையே
 சென்று வருவது மெப்பொழுதே
 சிக்கிரம் போய்வர விப்பொழுதே.

வசனம்.

பிராணபதி! என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே? நான் தனித்து எப்படியிருப்பேன். ஆனாலும் மகராஜாவுத்தரவுபடிப்போ காமனுமிருக்கப்படாது. போனான் எப்பொழுது வருவீர்களோ? சிக்கிரம் வந்துவிட வேணும்.

ஏலப்பிளை வசனம்.

வராமலென்ன, காரியமுடிந்தால் அங்கு தாமதிக்கமாட்டேன். உயிரிற்கும் உடலுக்குந்தானே. இரஞ்சிதபூஷணி எங்கே.

(இரஞ்சிதபூஷணி வந்துசீன்றான்.)

(ஏலப்பிளை) கண்ணி-சாமா-சாப்பு.

கசித்தவிபவமுறும்-சுண

தரிசமே ஸ்சித

பூஷணியே-அம்மா

இங்கித மா மருது

பரவிணியே

புசமும் செறிதவறா-அம்மா

பொற்புள்ள ரஞ்சித பூஷணியே-பாரில்
கற்பின் மிருத்தவி கேஷணியே

இறைவன் மொழிப்படியே-நானும்
இன்றே சப்சகாமம் போகே னம்மா-அங்கே
சென்றேகப்பும் பெற்று வாகே னம்மா

உன்றன் தமக்கையொடும்-பால
ரோடும் வினாயாடிக்கொண் டாம்மா-மனம்
வரடிடா மல் மகிழ்வா மீரம்மா

சகிமார் தமை விடுத்த-எங்கும்
தனியாகி போக லாகா தம்மா-ஊருக்
கினிதாக நான்சென்று வாகே னம்மா.

வசனம்.

இரஞ்சிதபூஷணி! சப்சகாமப் பகுதிப்பணம் சிலநாளாய்
வரவில்லை, அதைவாங்கிவரும்படி அரசனுத்தரவு. நான்போய் சிக்
கிரம் வந்துகிடுகிறேன். பிள்ளைகளுடன் பத்தியாய் வினாயாடிச்
கொண்டிரு. தோழிகளில்லாமல் தனியே தோட்டத்திற்குப் போ
காதே. நீ புத்திரசாஸி, உனக்கு நான்கொல்லவேண்டுமா?

(இரஞ்சிதபூஷணி) சத்தவிருத்தம்-சூரிதானம்.

அத்தா என்தா ருயிருக் குயிரே
யறிவாசமே புவனா தாமே
கொத்தா ரணிநீய் புயபூ தானே
ஞானமா மணியே வாகக் கணியே
எத்தாய் பகுதிப் பொருள்பெற் றினிதா
யிவனவந் திடுவீர் வினாவாய் வினாவாய்
முத்தார் மொழியின் மணியா ருடனே
முறையா புறையேன் நீர்போய் வருவீர்.

வசனம்.

அத்தான்? தங்கள் சொற்படியே நடக்கிறேன், நீங்கள்மா த்
தாம் சிக்கிரம் வந்துகிடவேணும்.

(ஏவப்பரை) கட்டளைக்கலிப்பா.

மன்னி னஞ்சிறை யன்னமே மென்மொழிப்
பூவையெகிளி யேயனியேபுகழ்

கண்டிராஜா நாடகம்.

என்னருந் துணையே இணையேயிலா

யென்தன் மாமணியே யணியேதிகழ்

கன்னியுன் தங்கை சின்னஞ்சி நியவள்

கைவி டாமலே காத்திடு வாய் நம

துன்ன ருந்தவ மைந்தனாயும் பண்பா

புபச ரித்திடு நான்போய் வருகிறேன்,

வசனம்.

பிரியே? உன்தங்கை இரஞ்சிதபூஷணி ஒன்றுமறியாதபென்.
ஜாக்கிரதைமாய்ப் பார்த்துக்கொள், வெளியில் எங்கும் போக
விடாதே, பிள்ளைகளையும் கவனமாய்ப்பார் நான் போய் வருகி
றேன்.

ஐந்தாங்கனம்.

இடம்—எலப்பளை அரண்மனை.

காலம்—மாலை.

நிகழ்ச்சி—இரஞ்சிதபூஷணி தோழிகளுடன் சம்பாஷிக்கிறாள்.

இரஞ்சிதபூஷணி

கட்டளைக்கலிப்பா.

பாலைத் தேனைநற் பாகை யமுதினைப்

பழித்த மென்மொழிப் பாங்கியரே யின்னு

காலைப் போதுக ழிந்திட வம்மனை

சுழங்கு மாடிக்க ளித்தனம் வாசப்பூஞ்

சோலைக் குடும்பின்னு நாமும்வி நோதமாய்ச்

சுற்றிப் பார்த்து மலர்கன்ப றித்திந்த

மாலைப் போதுக ழிப்பேர் முலாசமாய்

வருகி லென்ற னுடனினி தாகவே.

வசனம்.

சகிகாள்! இதுவணாபுந்தான் பந்தாடினோமே, மாலைப்போ
தும் வந்து விட்டது வாருங்கள் பூஞ்சோலைக்குப்போய் உல்லாசப்
பங்கள் பறித்து அந்தநோத்தை அங்கே உல்லாச சக்கழித்து
வரலாம்.

தோழிகள் சந்த விர்த்தம்.

ஆதிதாளம்.

செந்திரு வஞ்சசி யும்மதி யும்புகழ் திருமேனி
சந்தர ளஞ்சித பூஷணி யாமெந் தோகாய்நீ
நந்தவ னம்பொ புன்னத மியாவும் நனிகண்டு
வந்திடு வோமென் னுன்னிய வண்ணம் வருவாயே.

வசனம்.

இரஞ்சிதபூஷணி ! நந்தவனம் காண்பதற்குத் தடையென்ன
போய்வரலாம். உன்னுடைய விருப்பப்படி நாங்களும் வருகிறோம்
புறப்படு.

ஐந்தாங்கனம்.

இடம்—ஏலப்பளை நந்தவனம்.

நிகழ்ச்சி—மூவரும்புட்பம்பறித்தல்.

இரஞ்சிதபூஷணி சண்ணி.

வராளி - ரூபகம்.

மலர்பறிப்போம் வாரீர் தோழி மார்களை மின்னு
மாசிலாப்பூங்காவனத்தில் மகிழுடன் சென்று

தோழிகள்.

ரஞ்சிதபூ ஷணியேயப ரஞ்சியே நாமே
வஞ்சமின்றி யும்முடனே மலர்பறிப் போமே

இரஞ்சிதபூஷணி.

அன்னநடை சின்னவிடை யானந்த வல்லி
உன்னதமாய் மலரந்திருக்கு தோர் கொடி மல்லி

வசனம்.

சகி ஆனந்தவல்லி? அதோ ஒரு கொடிமல்லி பூத்திருக்கி
றது பார், என்ன அழகு என்னமணம்.

ஆனந்தவல்லி.

கொஞ்சமொழி யஞ்சுகமே கோகிலமே சிர்
விஞ்சமுல்ல மலரின்மணம் வீசுதுநீ பார்

வசனம்.

அந்த மணமென்ன இந்தமூல்லையெப்பார், அதைவிட மணம்
கமகமவென்று வீசுகிறது.

இரஞ்சிதபூஷணி.

சித்தரனை எத்தும்விழி நிகழும்வன
செவ்வலரிசன்பகமும் என்னகண்

ஜாஷி
காஷி

வசனம்.

அடி வனஜாஷி? இந்த சண்பகம்லணாப் பார், எவ்வளவு
கண்காஷிபா யிருக்கிறது.

வனஜாஷி.

பெண்ணுக்குப்பெண்ணைகொள்ளும் பேழில்
புண்ணைறுங்கொன்றைபல புட்பங்கொய்

மாண
தேனே,

வசனம்.

நானொரு கொன்றைமலர் பறித்தேன் அதன் அழகையும்
காசனையாயும் பார்.

வேறறுக் கண்ணி-முகாரி-ரூபகம்.

வனஜாஷி.

சேலுலாகிய லோசனியென்றன் தேவிரஞ்சிதபூ ஷணி
மாலுலரிருள வந்ததேமதி வருமெவாரும்பொவோ மினி
வசனம்.

இரஞ்சிதபூஷணி, பொழுதுபோய் விட்டது, இருள் வந்து
விட்டது விட்டற்குப்போகவேண்டாமா, சந்திரோதயமாகப்போ
கிறது புறப்படுங்கள்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

வேலுலாம்வன ஜாஷியேயிங்கு விற்றிருக்கிலென் தாஷியே
பாலைப்போல்மதி காயுமிக்கனம் பாரடியதன் மாஷியே
வசனம்.

வனஜாஷி, என்ன அவசரப்படுகிறாய், இங்கிருந்தால் என்ன
மோசம், பகலைப்போல் நிலவெறிக்கப் போகிறது. அந்த நிலைந்
தும் நாமிங்கே விளையவேதற்கும் எவ்வளவு மனோஸ்ஸாசமாயிரு
க்கும் இதற்குள்ளென்ன அவசயம்.

ஆனந்தவல்லி.

சாசரஞ்சித பூஷணியின்ப சம்பிரம்ருது பாஷினி
இவ்வுமாச்சகித் கிருப்பதுதீ துளம்முடன்வரு வாயினி.

வசனம்.

கண்மணி? நீதெரியாமையாற் பேசுகிறாய். இரவில் நரமிக்கிற
ப்பது சரியல்ல. போவோம் வா.

இரஞ்சிதபூஷணி.

சுரதவின்கசகச் சொல்லியே யென்றன் தோழியானந்த வல்லியே
மருமலர்ப்பொழில் தன்னைவிட்டுநான் வந்திடமன மில்லையே

வசனம்.

அம் ஆனந்தவல்லி? இந்தச் சோலையைவிட்டு வா எனக்கு
மகமில்லையே.

{ கிர்த்திசுங்கமஹாராஜன் உலாவருகிறான்
{ இரஞ்சிதபூஷணியை நந்தவனத்திற் காண்கிறான். }

அரசன் சொச்சகம்.

பாரோ மகவான் பதியோபெரற் பங்க யத்தோன்
ஊரோ திருமா லிலகோ வுலவறுதெண்
ஊரோ நன்னக மிலமோ வறிக்திலனே
ஏரோர் வடிவா மிலகு மிவன் வாழிடமே.

வசனம்.

ஆஹா, இவன் யார். நாம் எப்பொழுதும் எங்குநகர்ந்து
பேரழகியாபிருக்கிறான் மானிடஸ்தியோ, இந்திரானியோ, சண்
வதியோ, இளகூடமியோ, நீராமகனோ, நாசகன்விசையோ, யா
ரோ தெரியவில்லை.

சிந்து.

ஊர்வசியேயிவன் தானே

ரம்பை தானே

சதி தானே—பிரமன்

உலகைவெல்லப்படைத்தானே—இவன்

ஊர்தானேது பேர்தா னெது

யார்தானறிவார்தா னிது

உன்னதமாகவேவர் தான்—காதற்

சன்னதமயா அறத்தந்தான்

கண்டி ராஜா நாடகம்.

வசனம்.

இவள் என் அறிவை மயக்கவந்த ஊர்வகியோ, ரம்பையோ, ரதியோ, உலகில் என்னைப்போன்ற காணையரை வெல்லும்படி கருதிப் பிரமன் இவளைப் படைத்தானே ! இவள் ஊரும் பேரு மின்ன தென்று தெரியவில்லை. எனக்குக் காதுதேத்தது, என்ன மகோன் னதமாய் நிற்கிறாள்.

கொஞ்சஞ்சுகிமீர் கள்கடி

வனம்நாடி

வினையாடி—சோகங்

கொண்டிருக்கின்றனோ வாடி—இடை

கொடிபொலசைந் திடவேயன

நடையாமென நடந்தே மனங்

கூசியே யிங்கொளிக் கின்றாள்—ஒன்றும்

பேசாமடைந்தைபோல்கின்றாள்

வசனம்.

தோழிகளோடு வினையாடிக் களைத்தவன்போல் கரண்கிறாள், தன் மெல்லிய இடைமுறியும்படி அன்னம்போல்நடந்து ஒதுங்குகிறாள். கூசியொளிக்கிறாள், பேசாமடந்தையைப்போலிருக்கிறாள், இவள் முகவிலாசத்தைக் கண்டு என் கண்களின்புற்றதுபோல, இனிய மொழியைக்கேட்டு என்காது மின்பமடையக்கூடாதா ?

அன்புடன்பாரென்றுகேட்போம்

பேரைக்கேட்போம்

ஊரைக்கேட்போம்—நம்மேல்

ஆசையுண்டோவென்று பார்ப்போம்—முக

வழகும்இடை வழகும் உடை

வழகும்நடை வழகும் மெனை

அவ்வீர்படுத்துதென் செய்வேன்—மனக்

கல்துமுருகுதெம் குய்வேன்

வசனம்.

இவளை, ரீயார் உன் ஊரென்ன பேரென்னவென்று விசாரித்தால் அவளுக்கு நம்மிது அன்பு உண்டு இல்லையென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆஹா ! என்னமுகம், என்னரூபம், என்னஇடை, என்னஉடை, என்னநடை, என்னைத் துன்பப்படுத்தவேந்தே இவ

ளுக்கு இந்த அழகைமந்திரை. இவனைக்கண்டாற் கல்லுமுருகு
மே, யார்தானிவனைக் கண்டு மயங்காதார்?

கலித்துறை.

பார்த்தாலுங் காதற் பகிபேரம்பக் கந்திற் பரிந்திருக்கச்
சேர்த்தாலு மின்பஞ் செனித்தெழு மேசெழும் பொன்னுருக்கி
வார்த்தாலணைய திருவனை யாள்செழு மாமணிச்செஞ்
சீர்த்தாமரைத்தாள் பணிந்தாலு மென்னெண்ணஞ் சித்திக்குமே.

வசனம்.

இவனைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாலும் பசியடங்கும்
இவனைச் சுகிப்பதைவிடப் பேரின்பமும்வேறுண்டா?

ஒரடித்தரு-மோகனம்-ஆதி.

பல்லவி.

சீதமதிவதன சிங்காரமடமாது
சேர்வாளோ தோரியாது

அதுபல்லவி.

மாதர்க் கரசி யிவள் வலியவென் முன் வந்தாள்
மனது முருகிப்பர வசமுற மையல் தந்தாள்
மஞ்சல வும்மலர் நந்தவ னந்தனில்
வஞ்சியர் தம்மோடு கொஞ்சியு வந்தெழில்
மயில்போ லொயிலாய் மயங்கி நிற்கிறாள்
கயல்கீரர் விழியால் கடைக்க னிக்கிறாள் (சீ,ச)

சரணம்.

காமன்கணைகள் மேவுதே—சென்

சுழுவில்லேந்திய (கர)

கனிமொழி யிரதியோ டனவர தமுமன

மினிதொடு மிகவனு பவசுச முறுகன (கா)

சுதித்த புலனைபு மொடுக்கி விழியினை

புதைத்த ரியநிலை யிருந்து சுழிமுனை

கண்ட யோகியர்தஞ் சிந்தையு மயங்கிமெல்லக்

கொண்ட யோகமுங்க லைத்திடச்செய் திடவல்ல

காமன் கணைகள் மேவுதே—தென்றல்

கடும்புலி போலு லாவதே

சோம னனைத் தூவுதே—இந்த

சோலைக் குயிலுங் கூவுதே

தாமதஞ் செய்தாலுயிர்	தானுமோ தானாதே
தழுவா கிடிவவன்பால்	சார்ந்தமன மீளாதே
சாகி யெனக்கினிய வறதி யெனச்சொ லிவள்	
பருவத் திருவவரிக்	ருருவத் திருவழைகப்
பார்த்தப் பார்த்தரிய	விழிவீயி னுணர்ந்திப்
பூத்துக் காய்த்தமலர்	வனம்தி லேபொருந்திப்
பலவின் கனிமாங்	கனிசொங் கதலிக்
சனிலபங் கழையின்	சாமும் விரகிப்
பனித்த கடலெழு	மழுதழுங் கலந்து
எரிந்த தெனவென	தகமகிழ் நிறைந்து
பண்புட னின்பது	கர்ந்துமெய் மற்றது
கண்புட னன்புமி	ஞாநிட வியந்து
பார்புகழ் சிவசண்முகன்	சொருளி தாருமென
யாவரு முவந்திடவென்	நேரில்வந்தி டுமோகன(சித)

வசனம்.

சந்தரவதன செளந்தரியாகிய இவள் நமக்குவசமாவாளோ? புதைவெடுத்திரவியம்போல வலியவந்து என் கண்ணுக்கு இன் பமளித்த இம்மங்கையார்க்காகி, என் மனதையுருக்கிப் பாவசப்படு த்திவிட்டுத் தான் தோழியரோடு ஒய்யாரமாக விலாவிக்கொண்டு யாதையோ கண்டு மயங்கினவள்போல் நிற்கிறாள்! என்னைக்கண் டு தான், என்னைப்போல் அவளும் மயங்கினாளோ? அவள் பார்க் கும் கடைக்கண்பார்வை என்மீதுதானே வந்துவிழுதிருது. என் னைத்தான் பார்த்து மயங்கிநிற்கினாள். மன்மதவூட்டய வலிமையே வலிமை. என்னபாடு படுத்துகிறாள்! ஐம்புலப்பனையைவென்று துரியநடுவில் விழிவைச்சொருகி அழிவுமயமாய் நிற்கும் மசாயோ கிஸ்வரர்க்கோயும் விடாதவனா என்னைச் சும்மாவிலுவான் இவளை முன்காட்டி அவன்படுத்தும்பாடுபோதாமல் போதாக்குறிற்குத் தென்றற்காற்றென்றுவந்து புலிபோலே பாய்கிறதே. என்னவெ ல்லச்சந்திரன்ஒருவனு! மன்மதனுர்க்கு இவைகன்போதாறா? குறி ந்சுத்தந்தை விடுத்தமர என்னை வருத்தவேண்டும். ஏதேது இனித் தாளானு இவளை ஒருமுறை கட்டியணைந்தாலொழிய மயக்கந் தி றாது. ஆறா இந்தச் சாகியை லீலாயினோதஞ்செய்து அனுபவித் தாவிடில் என்னுயிர் நிற்காது.

சந்தவிருத்தம்.

அடனாளசாப்பு,

வடஞ்சுமந்த தனஞ்சுமந்த மருங்குலொசுந் திடருடந்து
படஞ்சுமந்த வணிகிறைந்த சதஞ்சுமந்து பகங்கலப
நடஞ்சுமந்த மயில்பிறந்த நலஞ்சுமந்தபதியெதுமா
விடஞ்சுமந்த தெவர்மயங்க வேவர்தியங்க வேரொடிதே.

வசனம்.

என்ன அழகி ! இரத்தினப்பொன்னுபாணங்களைத் தரித்துச்
சுமந்த இடைமுறியத்தளர்ந்து நடந்து செல்லும்பச்சைப்பகங்கல
லாப நடனமடிலேபொல் கிற்கின்றான் இவளுடைய திவ்யஸ்தலம்
யாதோ. இவ்வினிய அழகைத்தாங்கி யாரைமயக்கப்பிறத்தாளோ?
யாரைவருத்தவந்தாளோ தெரியவில்லை. முள்ளிக்கொடை அதி
காரம் ? இவள் உமக்குத் தெரியுமா ?

முள்ளிக்கொடை சந்தவிருத்தம்.

தருமத் துரையெனு மூயர்விற பனருண் டயபூபா
மிரிமித் தளவையி னொருமைத் தவமது பிசகாதே
யருமைத் திருவென வுலகுந் தளவிவ ளணியாருந்
சருமத் திருமண மிலைகந் மியல்பிகு கனிநாளே.

வசனம்.

மகாராஜா ? இந்தப்பெண் மிரிமித்தனையின் அருத்தவப்புத
ல்வி. இன்னும்விவாகம் நடக்கவில்லை. மகாபுனிதவதி. கற்புக்கணி
யென்றே இவளைச் சொல்லவேண்டும்.

அரசன் சலித்திறை.

கன்னலுந் தேனும் கனியின் கசமுக்கந் தண்டிடனே
இன்சுவைப் பாகும் குழைத்துண்ணகாலிந் கினிமைதரும்
அன்பிந் கிமியலிப் பெண்ணொழ ளதக்கண்ட யார்க்குமவ
சென்புது மூனு முடதுமுயிரு மினிந்திடேம.

வசனம்.

முள்ளிக்கொடை கரும்புந், தேனும், கனியின்சமும், கந்
ண்டும், பாகும், எவ்வளவு சுவையாயிருந்தாலும் உண்டின் காலி
ற்குத்தானே சுவையைத்தரும். இப்பெண்ணமுதம், கண்டமாந்தி
ரத்தில் எப்படிப்பட்டவார்க்கும் என்பும் னனும் உயிரும் இனித்தி
டும். இப்பெண்ணமுதிற்றும் தோவாமுதம் என்னத்திற்கு.

இதுவும் அரசன்சொல்.

கலித்துறை.

அல்லென்றுத் தேரு மணிதூதல் வில்லுங்கண் ணம்புமிக
வெல்லும்விறற் றுணை யானையு மெல்லியர் சேனையொடுங்
கொல்லுங்குபிற் றுாற்காவமுங்கிண்கிணிப்பேரியுங்கொண்
டெல்லுண்குழலியென்முள்ளேசமரிந்கெழுந்தனளே.

வசனம்.

அல்லென்றுத் தேருடன், துதல்லில்லத்தாங்கிக், கண்ணம்
பையேயி, துணையானமுற்புநத் தோழியாரேனை தன்னைக்குழக்
குமிலோகைகாளமாகவும், கிண்கிணிச்சத்தம் பேரிகையாகவுமொ
லிக்க, இக்கூந்தலழகி என்சத்தருவைப்போல் என்னுயிரைவருத்த
இங்கே என்முன் வத்தனளே ! நான் என்னசெய்வேன் ! முள்ளிக்
கொடை ? வாரும் போகலாம்.

ஆறங்காம்.

இடம்—இராஜன் அரண்மனை.

காலம்—இரவு.

நிகழ்ச்சி—இராஜனும் இராணியும் சம்பாஷனை.

கொச்சகம்.

கண்ணுங் கருத்துங் கலிக்கவருங் காதலரே
உண்ணும் உணவும் வெறுத்தே புறங்காமல்
பண்ணுந் துறந்து படுத்துநெடு மூச்செறிந்திர்
எண்ணமறியே னெனக் கறியச்சொல்வீரே.

வசனம்.

பிரானேசா, என்ன இன்னும் படுத்திருக்கிறீர்கள். நித்திரை
செய்யவுங்காணேன். போதுனவேளையாயிற்று. ஏதோ ஒருஎண்ண
த்தோ டிருக்கிறீர்களென்று கரண்கிறது. பெருமூச்சுவிடுகிறீர்
கள். என்னகிலேசம் ? எனக்குச் சொல்லலாதாதா.

இராஜன் கொச்சகம்.

கண்ணுங் கருத்துங் கலிக்கவரு காதலியே
உண்ணும் உணவு வெறுத்தநிதம் யானுரைப்பேன்
நண்ணும் புரையினில் நான் பவளிவர்தமையால்
வண்ணத்திருமேனி வாடி மெலிந்தனளே.

வசனம்.

பிரியை? விசேஷமொன்றுமில்லை. வீதியுலாப்போய்வந்த அயர்ச்சியேயன்றி வேறொன்றுமில்லை.

இராணி-கண்ணி.

பொய்வார்த்தை சொல்லாதீர் நாதா-பாரில்
புருடர்மனந் தெரி யாதா.

இராஜன்.

பொய்யல்ல குதிரைச்ச வாரி-நான்
பேரனது மெய்யேயென் பாரி

இராணி.

சாமரினைவுன் எனகத்தில்-வாக்
சாணு ததுவே முகத்தில்

இராஜன்.

பேதையேவொன்றும் பேசாதே-மனம்
பேதித்தெனைர் யேசாதே

இராணி.

உத்தமரே யிரு வோரும்-அன்னம்
உண்டுகிக்கலாம் வாரும்

இராஜன்.

தூக்கமும் ஏக்கமும் தீர-சற்றே
தூங்கிவாரேன் பசிபார

அரசன்-வ-ம்-சேவகா திசைநாயகனை அழைத்துவா.

திசைநாயகன். சந்தவிருத்தம்.

ஆதி தாளம்.

கேடிலாத நீதிவாய்ந்த சீர்த்திசுங்க பூபனை
வாடுகின்ற சிந்தையின் மலர்முகம் புலர்வதேன்
நாடிவெண்ணை வரவழைத்த நல்லசெய்தி யோர்க்கிலென்
ஒடிவந்தெ னோடிவந்தெ னுற்றதென்ன கூறுவீர்.

மகாராஜா? என்ன, திருமுகம் வாடியிருக்கின்றது. அடியே
னத் தருவித்தவிதம் தெரியவில்லை. உத்தரவுக் கெதிர் பார்த்திருக்
கிறேன்.

இராஜன் சந்தனிருத்தம்.

அடதான்சாப்பு.

திரல்மேவு மதிகார நிலைதேரு நிநுவாக திசைநாயகா
உரமேவுநமதுரி லெதுவேனுமொருசேதி புனதோசொலாய்

திசைநாயகன் ஹே சந்தம்.

சுதீர்க்கம் வழுவேல் னருள்மேவு சுகுணன் கனதாயகா
இதுகசல் நமதுரில் நிதழ்சேதி யறியேனி யானில்லையே

வசனம்.

மகாராசா, நான் ஊரிலில்லை விசேஷமும் ஒன்றும் புலப்பட
வில்லை.

அரசன்.

கலிவெண்பா-நீலாம்பரி.

சீமார்ந் திலகூந் திசைநா யகனைநந்
பேரார்ந் திலகூம் பெருந்தகையே—கீமார்ந்த
நெஞ்சினே னந்தோ நெடுங்காம பாணத்திற்
கஞ்சினே னோர்பெண்ணி னுசையால்—மிஞ்சியே
உறுவே னேற்றுக் குதிரைச் சவாரிசென்று
ஊரொள்ளு சுற்றி புலாவியரும்—நேசமதில்
நந்தவனந் தன்னில் நடனமயில் பேரலகத்தம்
பைந்தொடியார் குழுவொரு பாவையாள்—வந்திருந்தாள்
கண்டேன் களிகூர்ந்தேன் காத லெனுநறவ
முண்டேன் முருண்டே னுருகினேன்—அன்டையிற்போய்
நின்றேன் கெடுகோம் கோகியவன் பேசாமற்
சென்றாள் மறைந்தாள் தியங்கியுடல்—சூன்ரிமனக்
கன்றிமுள் ளிக்கொடையைக் கன்னி யிவ ளாரென்றேன்
சென்றபிரி மித்தளாவைச் செவ்வியென்றாள்—அன் றுமுதல்
உண்ணேன் உறங்கேன் உடுக்கேன் உடல்மெலிந்தேன்
எண்ணுத வெண்ணமெலா மெண்ணினேன்—வண்ணமலர்
வல்லி யவளழகை வர்னிச்ச வேண்டுமென்றாள்
புல்லியவென் னுவொன்று போதாதே—வல்லமைமால்
மங்கை தனைக்கலக்கு மார்ச்ச மதைகினைந்து
இக்கெனக்குச் சொல்லா யிசைந்து

வசனம்,

திசைநாயகா ? நேற்றுமாலையில் குதிமாமேல் உலாப்போனேன். அங்கே ஒரு பெண்மணி நின்றாள். அவளழகை நான் எப்படி சிறப்பித்துக்கொல்வேன். ஒருபூஞ்சோலையில் தோழிமார்கள் சூழ மயிலப்போலின்ற அவளைக்கண்டு, நான் மயங்கினேன் கனி கூர்த்தேனென்றால் அதைக்காணாத உமக்கு என்வார்த்தை அவ்வளவு சுவையாயிராது. அவளருகிற்சென்று நெடுநேரம்நின்றேன். அவள் ஒருவார்த்தையும் பேசவில்லை. கொஞ்சநேரத்தில் எங்கேயோபோய் மறைந்துவிட்டாள். அவள் யாமென்று முன்னிக்கொடையைத்தேட்டேன். பிரிமித்தனையின் மகளென்று அலர்கொன்றார். அதுமுதல் எனக்கு உன்னமனமில்லை. உறக்கம்வரவில்லை. என்னென்னவோ என்னமுண்டாகிறது எப்படி. அவளை இசையச்செய்யலாம், எனக்கொன்றுந் தோற்றவில்லை.

திசைநாயகன்.

கண்ணி.

சுத்தசாமா-ஆகி.

கிர்த்திசங்க பூபதியே	நாதரும்
கேடாநயழிவந்துமுஞ்	மென்சொல்லைக் கேளும்
எலப்பிளையிதையறிந்தால்	துன்பம்
எய்தும்வேண்டா மிதனுவரு மின்பமோசிற்	றின்பம்
எலப்பிள மைத்துனியம்	மாது
ஏற்காதிது நீதியல்ல இச்சித்தல்	தகாது
கொண்டமனை யாளிருக்க	கிர்த
குற்றமான செய்வைவேண்டாம் கிட்டுகிடு	முத்த

வசனம்.

தங்களுக்கு நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். கொண்ட என்னாம் அவ்வளவு சரியல்லவென்று நினைக்கிறேன். வினாபழி வந்துகேடும். அவள் நல்லகுணவதி. ஏலப்பிளையின் மைத்துனி. அவளுக்குந்தெரிந்தால் தெளவக்குறையும் மனவருத்தமுமுண்டாகும். மகாராணியவர்களுக்கு மஹப்பெண்களை இச்சிப்பது தங்கட்குந் தகுதியில்லை. நாமே குற்றத்திற் கிடம்வைத்துக்கொண்டால், நமதுநேசமுழுதும் குற்றமயமாகிக்கெடும். தாங்கள் தயவு செய்து அந்த இச்சையை விட்டுவிடவேனுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அரசன் சந்தவிருத்தம்.

அடதாளசாப்பு.

வடிவானமர னவர்வானிவந்தெ னாமேபுகுந்த வழியே
குடிபேராகுதாவி யினியேதபாவி கொடுவேதை யின் றுசகியேன்
அடியோடுவேகு மனல்போலனாவி புடல்வேகு திந்தவுலகின்
முடிவானகால மிதுவாகுமின் முடியாது கன்மன்னையே.

வசனம்.

திசைநாயகா ? நீர்சொல்லுவது உண்மையென்றாலும் அவ
ளாலே நான் படுத்துன்பத்தால் என் உயிர்போகுதே ! என் தேக
மேல்லாம் காமாக்கினியால் வேகுதே ! நான்வளைக்கடாவிடில்
என்னுயிர் நிலைக்காது. இதுதான் முடிவுகாலமென்று நினைவும்.

திசைநாயகன் சந்தவிருத்தம்.

சாப்புதாளம்.

மாதின மேல்மய லாகிவ ருந்துமென் மன்னனே
ஏதுகூறிலும் நான்வின வேனிவி யென்கிதிர்
நீதி லாவவன் சிந்தைக்கு நிப்பைத்தெ ரிந்திடத்
துது நாம்விடுத் தேயறி லோமவன் சூழ்ச்சியே.

வசனம்.

நான் எவ்வசொல்லியும் தாங்கள் கேட்கவில்லை. தங்களிஷ்ட
டம் அப்படியானால் தூதரையனுப்பி அவனுடைய கருத்தையறி
ந்து வரச்சொல்லிப் பார்க்கலாம்.

திசைநாயகன், சந்தவிருத்தம்.

திரிசம்.

சொந்தமான காரியம்போல் துணைவர்காரி யங்களைச்
சூழ்ச்சியாய் முடிக்கவல்ல தேர்ச்சியான தூதர்கான்
கிந்தைசேரு நமதுமன்னன் ஈஞ்சிதப்பெ ண்ணாளெ னும்
கிற்பனஞ்சேர் கன்னியீது மிக்கமையல் கொண்டுதன்
கிந்தைநெர்து வந்தயர்ந்த செய்தியை நீர் ின்றுபோய்
தேன்மொழிக்கு மனமிரங்கச் சேவையாகக் கூறியே
அந்தமான சம்மதிக்க வந்தமான போதனை
அன்புடன்பு கன்றியாவு மிங்குவந்து சொல்லுவீர்.

வசனம்.

தூதர்காள் ? நான் சொல்லப்போகிற நமது அரசனுடைய காரியங்களை உங்களுக் குறித்தானதாவெண்ணி வெகுதந்திரமாய் முடிக்கவேணும். ஏலப்பளை அதிகாரத்தின் மைத்துனியான இரஞ்சிதபூஷணியைக்கண்டு அரசன் சுவாரிவருந்தருணத்தில் நந்தவனத்தில் உம்மைக்கண்டதுமுதல் இச்சைகொண்டவராய் உன்னுமலும் உறங்காமலும் வருந்துகிறார் இந்தச்செய்தியை உமக்கு அறிவித்து, கருத்தை அறிந்துவரும்படி எங்களை அனுப்பினோமென்று சொல்லி அவள் சம்மதியைக் கேட்டுவருங்கள்.

தூதர் சந்தம்.

சொன்னதுபாலவே தோகையைக்கண்டு
மன்னவனடைய மனத்துயர் தீர
நன்னயமாக நன்வசம்மதிக்கப்
பன்னுவோம்குழ்ச்சி பார்த்தீபாவின்றே.

வசனம்.

ஐயா ? தாங்கள் சொல்லியவண்ணம் அந்த மாதிரிகோமணியைக்கண்டு அரசனடையும் துன்பமீக்க எங்களுடைய தந்திரோபாயங்களாற் பலவிதமாய்ப் போதித்து இணங்கும்படியான மரக்கஞ் செய்துவருகிறோம்.

ஐயாங்காள்,

இடம்—ஏலப்பளை அரண்மனை.

காலம்—அதிகாலை.

நிகழ்ச்சி—தூதுவர்க்கும் இரஞ்சிதபூஷணிக்கும் தர்க்கம்.

தூதர் வசனம்.

அம்மா ? இரஞ்சிதபூஷணி அம்மானைக்காரன் அரசனிடத்திலிருந்து வந்தோம்.

தோழிகள் வசனம்.

நல்லது இங்குத்தானே கின்றுங்கள்.

(உட்சென்று) வசனம்.

அம்மணி ? இராஜனிடத்திலிருந்து இரண்டு தூதர் தங்களைக் காணவந்திருக்கிறார்கள்.

இரஞ்சிதபூஷணி வசனம்.

ஆ ! இதென்ன இராஜனிடத்திலிருந்து துதர் வந்திருக்கிறார் களா ! என்னகாரணம் பொருகாளுமில்லாமல் அரசன் என்னிடத்திற் துதுஅனுப்புவானேன், இருக்கட்டும் வந்தவர்களை வரப்பாடுதென்று மறுக்கவும்படாது, தெய்வச்செய் லெப்படியாகுமோ தெரியவில்லை, நல்லது வரகிறேன்.

தோழிகள் வசனம்.

துதுவரே வரும்படியாய் உத்திரவாயிற்று.

(துதர் இரஞ்சிதையைக்கண்டு) தாயே நமஸ்கரிக்கின்றோம்.

இரஞ்சிதபூஷணி வசனம்.

நீக்கல்யார்? எங்கிருந்துவந்தீர்கள், யாரால் அனுப்பப்பட்டீர்கள் என்னவிதேஷம்.

துதர் கண்ணி.

இந்துஸ்தானி தோடி.

பொற்பிக்ருரஞ்சிதபூஷணியேனும்பெண்மணியே புண்ணியமேகண்ணியமே போற்றருங்கண்மணியே விற்பனமே கற்பகமே மெல்லடிவந் தனமே வேந்தன்னிட்டதுதரொன்று வேண்டியேவந்தனமே.

வசனம்.

அம்மணி? நாங்கள் மகாராஜாவின் துதர்கள், அவரானிப்படி பொருகாரியமாய்த் தக்கனிடம் வந்தோம்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

வந்தவீதமின்னதென்று வருத்தரைக்க வேணும்
மன்னவனுக்கென்னிடத்தில் ஆவதென்ன காணும்

வசனம்.

என்னகாரியம்? அதை இன்னதென்று சொல்லுங்கள். மேலும் இராஜனுக்கு என்னிடத்தி லாகவேண்டிய காரியமென்ன.

துதர்.

நந்தவனத்தன்னிலுனை நாயகியே மண்டார்
நாணம்விண்டார் மானம்விண்டார் நலியமைவல் தொண்டார்

வசனம்.

அம்மணி? சாந்தமாய்க்கேட்கவேண்டும் சுவாரிவரும்போது நந்தவனத்திற் தங்களைக்கண்டநாள்முதல் இராஜகாரியமும்பாசாமல் ஆகாமலித்திரையின்றி நாணமானம்பிட்டுத் தங்களை மையல்கொண்டு வருந்துகிறார்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

மையல்கொண்டாசென்று துஷ்ட வார்த்தையைச் சொல்லாநீர் வம்புசெய்யவந்தீர்களேர் என்முன்னே நில்லாநீர்

வசனம்.

என்னவார்த்தை பேசுகிறீர்கள். வேண்டாம் இந்த வம்புவார்த்தைகளை விட்டுப்போய்விடுங்கள்.

தூதர்.

மன்னவனை நீபுணர்ந்தால் வைபவமும் திருப்பாய்
மனம்வெறுத்துத் தடுக்காமல் நல்லார்த்தை யுரைப்பாய்

வசனம்.

அம்மணி? அப்படி கோபிக்கலாகாது. அவரோ மகாராஜர் அவருடைய கருத்துப்படி நடந்தால் நல்லம்பத்துண்டு தீர்க்கா லோசனைபண்ணிச் சரியான விடையளிக்கவேண்டும்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

வைபவமும்மற்றவைபும் தெய்வச்செய லன்றோ
மன்னவனுலாவதென்று வழித்துவது நன்றோ

வசனம்.

சம்பந்தம் ஆபத்தும் கடவுள்கிருபையால் வருவதேயன்றிச் செத்துப்பிறக்கும் மனிதரால்வருமென்பது ஆச்சரியம். வாயாடாநீர் செல்லுங்கள்.

தூதர்சொல் தரு.

சொன்னதெல்லாம்மெய்தானம்மா மன்னன்படுஞ்சிவம்
சொல்லமுடியாததைய சொய்வதுதான் தருமம்

வசனம்.

அம்மணி? தாய்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மைதான். ஆதினும் மஹாராஜரின் அன்பத்தையொழிப்பது அவர்களுடைய குழிக்குக்குக் கடமையாதலால் இனங்குவதுதான் தருமம்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

தருமமென்று சொல்வது தருமமல்ல

வுமக்கே

அருமையான புத்திசொல்வீ ரந்தமன்ன

வனுக்கே

வசனம்.

இதைத் தருமமென்று சொல்வது உங்களுக்குத் தருமமா. இது தருதியல்லவென்று அவ்வேந்தனுக்குச் சொல்லுங்கள். இது தான் உங்களுக்குத் தருமம் போய்விடுங்கள்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

இத்துஸ்தானி-தோடி-ஆதி.

என்னசெய்வே னிர்தகர் மன்னசெய்த தீவினைக்கு

ஏங்குதே யெனதுமனம் சகிமாரே-அடி

அர்ச்சிதமாய்துதர்வந்துசொன்னசொல்லைக்கேட்கஐயோ

அங்கம்பதறுதடி சகிமாரே-அடி

வசனம்.

தோழிகளே, நான் என்னசெய்வேன் நமது அரசன் என்ன இப்படிப் புத்தியில்லாமற் சொல்லியனுப்பினார் அவர்கள் சொன்னசொல்லை நினைத்தவினைக்க மனம்பதறுதடி.

தோழிகள்.

அய்யர்கல்யாணி.-நிசிரம்.

ரஞ்சித பூஷணியே

நாயகமே நீமனம்

அஞ்சிடவேண்டாமம்மணி யார்தான் நம்மை என்னசெய்யலாம்

வசனம்.

அம்மணி? அஞ்சவேண்டாம் நம்முடைய கற்பின்முன் இந்த அரசனுக்கினை என்ன பயன்படுமென்று நினைக்கிறீர்கள். நாம்மாத்திரம் கற்பின்வழியின்றால் யார்தான் என்னசெய்யக்கூடும்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

ஆக்கினைவருமென்றெண்ணி அஞ்சதேயெனதுநெஞ்சம்

ஆருந்துணையிலையே சகிமாரே-அடி.

வசனம்.

சகிகாள்? கற்புக்குத் தெய்வம் துணைநிற்ப துண்மைதான். தெய்வம் நின்றுதானே கொல்லும் அன்ன அரசனுடிகுப்பதால் ஏதேனும் வலிந்து செய்தவிடவானானால் நாமென்றொய்வது. எனக்கு இப்போ யார்துணை. என்மைத்தானரும். இங்கிலையே. இப்பொழுது என்மானங் குலைவேயென்று அஞ்சுகிறேன்.

தோழிகள்.

திக்கற்ற பேர்களுக்கு தெய்வம் துணையல்லவோ
 சிந்தையில் கதிர்காம வேலனை தியானம்புரிவாய்
 வசனம்.

கண்மணி ? நீ ஏன் அஞ்சவேண்டும். தெய்வம் நின்றுகேட்டு
 மென்பதுண்மையேயாயினும் நம்முடைய கதிர்காமவேலவர் அப்
 படிப்பட்டவரல்லர். கண்கண்டதெய்வம். சிறிதேனாச் சிங்கிரங்
 கேட்பார். இடைவிடாத உள்ளன்போடு அவரைத் தியானித்தால்
 அவரது திருக்கைவேல் ஒன்றேபோதும் அதுவந்து முன்நிற்கும்.
 அந்த ஞானசக்தி வடிவேலன்முன் இந்த நல்லறிவுற்ற ஆக்கினையும்
 அதிகாரமும் என்படும்.

இரஞ்சிதபூஷணிகொல்-தரு.

நந்தவனம்பார்க்கப்போன தீர்தப்பழிக்குத்தானே
 நாணமில்லாப்பாயினான் சகிமாசே-சகி
 வசனம்.

எனக்கு என்னகாலம்வந்தது. நான் ஏன் நந்தவனம் பார்க்
 கப்போகவேண்டும். மைத்துனர் சப்ரகாமம் போகும்பொழுது
 சொல்லிவிட்டுப்போனானே, அவர் சொன்னதுபோல லிருந்தேனான்
 அவன் தான் நம்மைப் பார்ப்பானா ? இந்தப் பழிக்குத்தானே நான்
 அங்கே போனேன்.

தோழிகள்.

நந்தவனஞ்சென்றுடனே வந்துவிட்டாலிந்தப்பழி
 வந்திடாதம்மாயினியதைச் சிந்திப்பதிலென்னலாபமே
 வசனம்.

நந்தவனம்போனதி லென்னயிறை, உடனே வந்துவிட்டால்
 ஒரு தன்பமுயில்லை, நாங்களும் அப்பொழுதேகொன்னோம் நீ கே
 ட்கவில்லை. நடத்ததைப்பற்றி இனிச் சிந்திப்பதிற் பயனென்ன.

இரஞ்சிதபூஷணி.

காதிமுறைபாசாமலே கற்பனைசெய்யக்கூடாதான்
 தப்பித்துக்கொள்வதெப்படி சகிமாசே-அடி.
 வசனம்.

அம் ? போனதானென்ன ? இருந்தால்தானென்ன ? உலகி
 ல் அப்படிப்போய் விளையாடுவாரில்லைமா ? இந்தச் சண்டாளனைப்
 போலவா எல்லாருஞ்செய்கிறார்கள். இவன் உலகத்தைத்தாங்கும்

அரசன். இவனுக்கு எவ்வளவு அறிவிருக்கவேண்டும். உலகத்துப் பெண்களை யெல்லாம் தன் மக்களென்று நினைக்கவேண்டியவன் முறைதவறி என்னசதிசெய்ய நினைத்தான். இவனுக்கிது அடுக்குமா? சாதிமுறையையாவது நினைத்தானா? சற்றேறனும் எண்ணமல் இவனே இப்படிச்செய்யத் துணிந்துவிட்டால் இனிநாம் யாரிடத்திற்போய் முறையிடுவது. எந்த உபாயத்தினால் இந்த ஆபத்தினின்று நீங்கலாம்.

தோழிகள். சந்தயிருத்தம்.

சண்டராதி.

கேரலத்திரு வணையாயதி குணாஞ்சித மயிலே
எடைப்பனை மணையாட்குநீ மினைவெனு முறையால்
நீலக்கயல் விழியாளிட நீசென்றிது பகரில்
ஆலத்தினும் வலியானனை யனுசா வணைபரிவான்.

வசனம்.

இராஞ்சிதபூஷணி? இப்பொழுதேபோய் உமது அக்கூளிடம் இதைச்சொல்லி முறையிட்டால் அவர்கள் ஏதேனும் ஒரு சூழ்ச்சியினாலே அந்தக்கொடும்பாவி உம்மைத் துன்பப்படுத்தாவண்ணம் வழிதேடுவார்கள்.

இராஞ்சிதபூஷணி.

சகிகள்? உற்றசமயத்தில் எல்லையோசனை யெடுத்துச்சொன்னார்கள். நான் இதோபோய் அக்கூளிடம் சொல்லுகிறேன். (செல்கிறாள்)

எட்டாங்குளம்.

குமாரியாமி அந்தப்புரம்.

குமாரியாமிசொல் வசனம்.

இராஞ்சிதபூஷணி? ஏன் முகவாட்டமாய் நிற்கிறாய். கண்மணி உனக்கு யாராலே என்ன திக்குகோர்த்தது. இதுஎன்ன! கண்ணில் நீர் தளும்புகிறதே. நடத்ததென்ன. யார் என்னசொன்னார்கள்.

இராஞ்சிதபூஷணி.

கவித்துறை.

அடுத்தார் தனமென்று மன்பாக வஞ்செலென் றேயபயம் கொடுத்தா நசிக்குங் குணவதியே மலர்க் கொம்பணியாய் வடுத்தா விலாத்தின் சேவடிச் சேகசண் மண்ணிலெவர் தடுத்தாளுத் தங்கையைக் காப்பதுள் பாரம் தயாவிதேயே.

வசனம்.

அக்காள், எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது, என் அங்கம்பத
றது. மனத்துடிக்கிறது. எனக்கு உண்ணிவிட இந்த விலகில்
துணை, உலகத்திற்குத் தாய்போலும் தயாநிதியாகிய உனக்கு
தயக்கமான். இந்தச் சமயத்தில் நரன்படுர் துன்பத்தினின்று
என்னைக் காக்கவேண்டும் கீயேகதி.

ருமாரியாயி, சுட்டனைக்கனிப்பா.

வாருலாவிய பூண்முலையாய் மலர்

வல்லி யேகிகர் மெல்லிடைபாய்ந்து

தாருலாவிய பூங்குழலாபென்றன்

தக்கையோஞ் சிதப் பெயர்வஞ்சியே

சீருலாவு மதிமுகம்வாடியே

சிந்தைகொந்து மெலிந் திவண் வந்ததேன்

சீருலாவுழு லகிலுனக்கெவர்

சிந்தைசெய்தனர் நீபுணர்செய்வையே.

வசனம்.

இஞ்சிதபூஷணி? என்னுப்படிப்பரிதவிக்கிறாய், உனக்கு யார்
என்னசெய்தார்கள், சிக்கிரம் சொல்.

இஞ்சித பூஷணி.

கந்தாத்திருவே மருவே குண

துவ்ய மேசுக மேசெழுஞ் செல்வமே

சந்த மென்ருயி லேமயி லேகல்ல

தானையப் பேர்ந்தவன் பானதமக்கையே

சந்த னத்திலு லாவினன் மன்னவன்

நாடி மோகித்துத் தூதரை யேயினான்

வந்த வர்க்கும துத்துவாத் தேனினி

வந்தி மெப்பழி யாதோன ற்யேனே.

வசனம்.

அக்காள், நானென்னகொல்வேன் எனக்குவந்தபழியை. நான்
நேற்றுமாலைவில் கோழிமார்களுடன் சந்தவனத்திற்குப்போய்
விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நான் மாரை வந்த

தூதர்களை யனுப்பினான். அவர்கள் வந்து அரசன் கருத்தை
சத்தார்கள் நான் அவர்கட்குத் தக்க புத்திகூறி மறுத்தல்பி
டேன். அதனால் அரசன் என்னென்ன செய்வானோ? ஏது
வாவானோ? என்ன சம்பவிக்ருமோ? இந்தப் பழிக்கு நானே
ன செய்வேன்.

குமாரியாயி. சந்த விருத்தம்.

தனியாகவந்து மனமேமெலிந்து தனக்கின்றவென்றனியாய்
அவிபாபமாக வாசன்மயங்கி பணிகொண்டிலினைபவனும்
முனிவாயெதிர்த்து துயர்செப்புமுந்திருமுதும்வினாந்துதனைபா
யினியானிருந்து காப்பேபனுவந்து யேனஞ்சுகின்றமையிலே.

வசனம்.

தங்காய், நீ பயப்படாதே. அரசன் அறிவில்லாமல் அந்த யெ
ன்னம் என்னினாலும் அதற்காக நாம்வன்மீது கோபிக்கலாகாது
ஒருவேளை துலிந்துவதேனும் செய்ய முயன்றாலும், நாம் நம்மை
க்காத்தக்கொள்ளவேண்டும். எல்லவேனையாய் என்னிடத்தில் அறி
வித்தாய். நான் இனி அதற்கு ஏதேனும் சூழ்ச்சிசெய்கிறேன். நீ
மனந் தளராதே.

ஒப்பதாய்னம்.

இடம்—இராஜமண்டபம்.

நிகழ்ச்சி—இராஜன் கோபிக்கிறான்.

தூதர். சந்தவிருத்தம்.

அடதாளசாப்பு.

ஐயனே நின்மொழிப் படியின்று சிதமெனும் மரிவையான்முன்
னபயவே மன்னவன் மயலென நயமுறப் பகரலானோம்
தெய்வமா தனையவம் யின்னனான் சிறியே சிந்தைநொந்து
வெய்பவர்த்தைகள்கொன் னாவகொகிதுதகாதெனவெறுத்தரின்

வசனம்.

ஐயா? இன்னுசிதபூஷணியாரிடஞ்சென்று மகாராஜாவின் திரு
வாய்மையின் சந்தைச்சொல்லியும், அக்க

திசைநாயகன். சந்தவிரூத்தம்.

அடநாளசாப்பு.

மலர்வாளி பாய வலிதாவி ரேர வகுதாதல் மீதுமகிபா
வலிமேவு தூதர் முனரீடுகன்ற மடமாதி னெடுபரிவாய்
நலமா யுனுவல் தனிகேரி வேத நயவாது சிப்யவள்தான்
பலநீதிகுறி முடியாதுபோலி னெனவந்து வின்றுதொழுதார்.

வசனம்.

மீட்டி நமது தூதர்கள் இரஞ்சிதபூஷணிவிடம்போய் உமது
சந்தகுத்தையறியித்த அலர்கனாவையன்றமட்டும் போதித்தார்
மம். அவன் இனங்கயிலையாம். தூதர்களைச் சிறிக்கினந்து
ரஞ்சுள் கருத்து, நன்றல்லவென்று மறுத்துப் பலநீதிகளைப்போ
து அனுப்ப அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

அரசன் தரு.

இந்தஸ்நாலி-பியாக்-நூதி.

அட-ஒப்பெனென்றவன் சொன்னாரா

ஆ - என்னசொன்னான்மாதெச்சி

ஆட்டும்நான்பார்க்கிறேன்

ஆருத்கும்நானஞ்சேனே - விட்டால்

நாதுனுவேனே

(அட ஒப்பே)

மிகு - காதகடுஞ்சக துன்மார்க்கி

என் - காதலநீர்க்கெனென்றவா

கண்டதுண்டமாகவே

சத்தியால்ஒர்வெட்டாக - வெட்டாமல்

நான் கடுவேனே

(அட ஒப்பே)

அட - அப்படிமனவன்சொன்னானா

ஆர் - என்செய்வென்னமதித்தானே

ஆட்டிமாதட்டிமவன் - என்

ஆத்தினைக்கும்நானானே

(அட ஒப்பே)

சந்தவிரூத்தம்.

ஆதிதானம்.

அங்கவங்கமுதலெங்குமென்பெயர் னைந்தென் னுபிரகிந்துமே
வந்தணத்தின்மிகுசின்களச்சி அபிவஞ்சகவைத்தெனைமறுத்ததால்
இங்கவட்டிறுதிவந்ததென்கையி லங்குவாங்கொடுதுணிசுதுமே
பொங்குசெங்குருதிசுத்தவன்றி புண்டாற்றுகொய்வனே.

வசனம்.

அட்டா, ஒப்பமாட்டேனென்றாகு? என்னகெர்வம். இரூக்
ம அப்படியா? இவ்வா றிட்டால் நானும் ஒரு இராகு? நல்
தி நல்லது. ஒரு கொடியில் அவன் அகல்காந்தை அடக்கிவிடு
றன். என்மெய்கைத்தேட்டமாததில் எல்லாவளகும் நடுங்கத்
தக்கதெருக்க ஒருங்கென்கிறும். இவன் யோக்கியதைஎன்
என்னமதியாமல் மதுத்தனனா? ஹு, ஹு எனக்குநவாத இவன்
என்னுடைய இராச்சியத்திலிருந்து பயனென்ன. ஒரேவெட்டாய்
வெட்டி இரத்தக்கடலில் அவன் தலையைப் புரளும்படி கொய்ய
ட்டால் நான் ஒருவிவரானு? திசைகையகா ரீர்போம்.

சத்த விசுத்தம்.

ஆதி.

தூக்கடல்சுழல கிற்பகழே

புருவாபிலுரும் முள்ளிக்கொடையே

சீலத்திருஞ் செழுநிலையின்

திசழ்சே செழிலால் துன்பற்றனையான்

எலப்பிலையின் மண்பாசைவழைத்

திவனாற்றியிலமா னென்னாதவன்பால்

சாலத்தயிலேன் துயரைச் சொலியே

சாசக்குயிலேத் தவென்பன்னால்.

வசனம்.

முள்ளிக்கொடியதிகைம், பார்த்தீரா! என்ன அவனுடைய
இறுமாப்பு. சிறிதும் நம்மை வட்டியஞ்செய்யவில்லையல்லவா? நா
ல்படுந் துன்பத்தைச் சற்றேனுக்கவனித்தானா? நீனைத்தால் நான்
ஒருகொடியில் அதஞ்செய்துவிடுவேன் என்று அவன்நினைக்கவில்லை
மடைச்சிறுமி, பேசுதையென்றஞ்சுதிதேன், நல்லது நாம் அவசரப்
பட்டு ஒவ்வொருமே செய்துகிடக்காது. இன்னும் நயத்தினால் வே
ண்டியவகையும் பார்த்துவிட்டித்தான் தண்டேபாபத்தைச் செது
த்தவேண்டும். எலப்பிலையின்மீது நல்லவினேவி, அவகை அழை
த்த நம்முடைய துன்பத்தைச் சொன்னார்கேட்டால், இரூக்கை
கய்யெய்யும் இன்னும்படி செய்துகிடக்காம். இறுமாப்போ
கை, சீக்கிரம் குயாவியாயிவை இக்கேசுருயிடம்.

முன்னிக்கொடை,

வண்ணச்சந்த கிருத்தம்-ஆதி.

மகிபதி யிஃதற நெறியல் வுமது ம னம்போலே
புகழறு பதிவா தையைபொரு சிவிகையில் பொன்போலே
நிகசித நினது முகமதில் விடுகிறே னன்பாலே
அகமகிழ் வொடுமித மொழிபுக லுவிரவன் பெண்பாலே.

வசனம்.

மகாராஜா, தங்கள் இஃடம்போல் இதோ ஒரு மொழிற்
குமாரியாயிவையச் சமுகத்திற் றருவிக்கிறேன். அவளும் வந்துவிடு
வாள். ஆனால் தங்கள் கொண்டகருத்து தரும்மீடல், தக்கடிகுத்
தெரியாததொன்றுண்டா? காணொன்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்
குமாரியாமி ஶாஜசபைக்குபயந் துங்கெஞ்ஞவான் இவியமொழிகளால்
அன்பாயப்பேசி அனுப்பினால் அவள் தங்கள் வண்ணத்தை முற்று
விப்பாள்.

அரசன் வசனம்.

நான் ஏன் கடிந்துபேசுவேன். கடிந்துபேசினால் காரியசித்தி
யாகுமா? மாநர்க்கிடம் என்பது எனக்குத் தெரியாதா?

முன்னிக்கொடை-வசனம்.

ஆம் வாஸ்தவந்தான் பிரபு. தூதர்கள்? ஏழப்பனை அதிகா
ரத்தின் மனைவியாகிய குமாரியாயிவைய மகாராஜா அழைத்து
வரச்சொன்னதாக அழைத்து முத்துச்சிவிகையிற் கொண்டுயொரு
ங்கள்.

தூதர். சித்தம் பிரபு. (போகிறார்கள்.)

பத்தாங்கனம்,

இடம்—குமாரியாமி அந்தப்புரம்.

நிகழ்ச்சி—நூதுவரழைக்கின்றனர்.

தூதர். சந்தம்-ஆதி.

அன்று பெமையான் டருஞர் திருவே
மின்னுர்க் கரசே மினிர்சந் தாமே
இந்நான் நமதேத் ததுமுன் னைவரச்
சொன்னார் வருவிர் குணதல் வியமே.

வசனம்.

அடிமணி? தங்களை அழைத்துவரும்படி மதாராஜர்வின் கட்டளை, முத்துச்சிவிகையும் சித்தமாயிருக்கிறது. தயவுசெய்ய வேண்டும்.

குமாரியாமி சிந்திக்கிறேன்.

என்னசாநனயின்னு மன்னவன்—என்னை
வடுகுஅழைத்தானென்றுத் தெரியேயேனே
கன்னி இவன்மேல்கொண்ட மயலாலே—என்னைக்
கன்றிலிளவத்தானே அறியேயேனே
ஆளனில்லாதேவனை மகிபாலன்—என்னை
அழைத்தானங்கு போவதுசரிதானே
ரீளசினந்த அவன் சபைதன்னிலம்—என்னை
நேராய்வாச்சொல்லாதல் சரியானே
செங்கொத்தனக்குமுன்னே சங்கேதம்—ஒன்றும்
செல்லாததுபோல் நம்மாளென்னுகும்
அங்கேசென்றுதரன்பார்ப்போம்இப்போது—எல்லாம்
ஐயனருள்போலல்லவோ முடிவாகும்.

வசனம்.

காரணத் தெரியவில்லை. இராகஸ் நம்மை அழைப்பதற்கு நியாயமென்ன, இரஞ்சிதபூஷணியேற்கொண்ட காதலாலே; அதைப்பற்றி யாதேனும் வினவுதற்கோ; நமது சாதலர் கிருகத்திலல்லாதபொழுது நாம்அங்கே தனித்துப்போகலாமா? அரசன் ஒரு பெண்ணின்னாப தன்கலைக்கு வரும்படி காரணமின்றிக் கட்டளையிடலாமா! இதென்ன அறிவற்ற ஆலோசனையாமிருக்கிறது. நாம் போகாமலிருப்பதும் சரியல்ல. இந்த நியாயங்கெல்லாம் அரசாக்கினைக்கு முன்விற்காது? நாம் வின்போசனை செய்வதிற்பயனில்லை போய்த்தான் சிவிலெண்டும், போய்த்தான் பார்ப்போம். என்னதான் கொல்லவான். அதுதான் தெரிந்துகொள்ளுவோம். எல்லாவற்றிற்குச் செய்வச்செயல் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்படிதான் நடக்கும். காமென் சம்பலப்படவேண்டும். யசுடி அங்கே, இரஞ்சிதபூஷணியை அழைத்துவா (இரஞ்சிதபூஷணியவந்தான்).

குமாரியாமி. சந்தளிருத்தம்.

அஞ்சதமங்குறு மின்சலை வஞ்சொலி ரஞ்சிதபூஷணியே
கெஞ்சிலியமன்னவன் வஞ்சகமெனவலி கிளர்நனனேவற்றியேன்
வெஞ்சினவொற்றர்கள் வந்தெனை வம்மென வேண்டான் போய்வரு
எஞ்சதமின்றிவ ரும்பரியத்தி சைத்திருபெண்மணியே. [வேள்

வசனம்.

தங்காய் ? அருகில்வா, இதென்னகொடுமை. இராஜா
 னையவழித்துவரும்படி கட்டிக் கொட்டி இருக்கிறானும். துதர் வந்திருக்
 கிறார்கள். என்ன வினைத்துச்சொன்னுண்டு ஒன்றுநதெரியவில்லை.
 போகாதிருப்பதும்சரியல்ல. போனால்என்னகேட்கிறாணு ? ஏது
 செய்பச்சொல்லுகிறாணு ? உனதுஅந்தானவர்களுக்கும் கிட்டவில்லை.
 என்னசெய்யலாம். எதுவந்தாலுமவரட்டும். கதிர்காமவேளா இரு
 க்கிறார். நீ அஞ்சாமலிரு. நான்போய்வருகிறேன்.

இரஞ்சிதபூஷணி-வா-ம்.

ஏனக்கா. இராஜன் உங்களை அழைக்கவேண்டிய நிமித்தமெ
 ன்ன ? ஏதாயினும்கேட்டால் ரீங்கன்என்னசொல்லீர்கள். அவனு
 டைய எண்ணத்திற்கு மாறுகச்சொன்னால்உங்களை யாதேனும் ஆக்
 கினைக்கு உட்படுத்திவானே ? நானென்னசெய்வேன். (கண்டிபைக்
 துவிசனிக்கிறான்).

கன்மணி ? நீ விசனப்படுதே. அப்படி அவன் மேட்கவந்
 தால் என்னுடையவந்தவையில் யத்திவாதத்தால் தட்டிமெல்லாம்
 செய்துபார்ப்போம். அதற்குமேல் தெய்வச்செயல். நாமென்ன
 செய்யலாம் நம்மால்அவதென்ன ? நீ கவலைப்படுதே. நான்போ
 ய்வருகிறேன். யாழ்வு அக்கே ? பல்லக்குச் சித்தமாயிருக்கட்டுமென்
 னுசொல்லி. (சென்றான்).

இரஞ்சிதபூஷணி (சித்தித்தன்).

கண்ணி.

நவரோஜ-சாப்பு.

மன்னென்றமக்கையவரச்சொல்லி ஆள்விட்டமாயமேதேதா-பா
 என்னைக்கருதியவர் தன்னையேகேட்கவோ யேதானுதே [வி
 அத்தா தம்மணியில்லாதகமையத்தில் அண்ணல்தானே எந்தன்
 அக்காளைத்தானழைத்தென்னைக்கைப்பற்றுவோ அறிவினேனை
 கத்தவனத்திற்போய்க்கப்படுபியக்க நங்கையாரே-இனி
 எந்தவிதத்திலெனது தற்பைக்காப்பேன் தக்கையாரே
 முருகாவென்னொருதாம்மொழிந்தகன்னியைகாததாய்வளவில்லா
 எந்தன், அருகாகவந்துகாதருள்வாய்கதிர்காமத்தரேயினா
 சரவணபவசிவ சன்னுகவேனுமே தந்தபாஸா-நல்ல
 கருணையில் விளைகிற்பவருளாரே கதிர் காமவேலா

வசனம்.

தற்கால அக்காரை அழைத்தானே. என்னைப்பற்றித்தானே
ஒவ்வொன்றையினும்! அத்தானிடமிருந் தமையத்தில் இவன் இப்
படி வம்புசெய்கிறான். ஒருகால் என்னை நனைத்ததோபால் அக்
காரையின் கருதியிருப்பானே? இத்தப்பழிக்கு காமென்னசெய்ய
லாம். எல்லாம் சும்மால் வந்ததுதானே. நாம் கந்தவனத்திற்குப்
போகாவிட்டால் இவ்வளவு தொந்தரையில்கையே! நான் எப்படி
என்கறன்பக்காக்கப்போகிறேன். கதிர்காமவேலவரோ? சீரோதுணை.
சீர் ஒருபாடும் கதியென்பதுண்மையானால் என்னையும் என் அக்கா
கூடும் இவ்வேளை கத்தருளவேண்மீம்! ஒரு முருகாவென் றுள்ள
முருகிய ஒருத்தியைக்காக்க வருமுருகா இவ்வேளை என்
அருவிக்குத் தாத்தருளும் திருமுருகா, சரவணபவனே, சிவசன்
முருகனே, சீரேதுணை. உன்னையன்றி உறுதுணை யொன்றில்லேன்.

பதினொன்பதாம்.

இடம்—இராணி அந்தப்புரம்.

நிழற்சி—குமாரியாமிக்கும் இராணிக்கும் சம்பாஷணை.

குமாரியாமி.

காவலன்மனமே கலிக்குமேமாதனவே
பூவிலவாழனமே புரித்தேன்வந்தனமே.

இராணி. சீர்பத்தியம்.

சீதிசெறிதவறாத முதன்மந்திரி மனைவியே

நின்வரவு நல்வரவு தாகவின்று

ஏதுகாரியமாக வந்ததோ புதுவராய்

இளியவுன் புதன்வரும் கேதமமேயோ

கோதிலாவுன் துகொழு நன் தங்கை முதன்கோர்

குறைவினாச் சுசமுற்றிருக்கிறா

காதலுடன் யாணையும் யானைய விப்போது

கவிவாய் திறந்து மகிழ் வாயுரைப்பாய்

காதலாவிச்சிறந் தரிபாந்துவாய்க் கடைக்கணியிலே

மாதாற்புகழுமா மகிமைசேச்செற்பின்வ யங்குருயிலே

நீதினாத்தியவிய சவுந்தரமீரஞ்சிதசொ ருபவொயிலே

ஒதருஞ்சுருணகந் குமரியாமினியெனும் முயர்பெண்மயினே.

வசனம்.

குமாரியாமி ! ஏது இவ்வளவுதூரம். எல்லோரும் செளக்கியமா ? இரஞ்சிதபூஷணி ககந்தானா ? இரஞ்சிதபூஷணிக்குக் கலியாணமெப்பொழுது ? உம்முடைய காதலர் சபாக்காமத்திற்குப் பேயிருக்கிருப்போனும் ! என்னகாரியமாய் இவ்வளவுதூரம் இங்கே நோக்கினது. ஏன் நிற்குகிறாய் உட்காரம்மா.

குமாரியாமி. சீசபத்தியம்.

ஞாலமதில் துதிபரவு மென்றன்மாரானியே
நம்பினே னுனது பத மலர்கள் துணையே
எலவார்குழலி யீர் தேவீர்க்கமோ
யானறிய தனையசெய்தி யம்புமம்மா
பாலர்முதல் பாவரும் சுகமேயி ருக்கிறார்
பார்மன்ன னீதியால் குறையும் வருமோ
மாலினைய வரசமேனை வாவழைத் திட்டதால்
வந்தனை னைத்திட்ட செய்தியறியேன்
சீலவிற்பனசுலட் சணவிலட் சணமிசூச பாங்க வருவே
திவ்வியகற்பினிலருந் ததிரிகர் தெழில்சிறந் திலகுதிருவே
நீலலோசனஞா தயாளநன்னியமமிசு மலரின் மருவே
நினையநித் தவர்தமக் குதவுமற்புலவுபொற் கற்ப தருவே.

வசனம்.

தேவி ? மகாராஜாவினுடைய அனுக்கிரகசெங்கோல் ஆளுகையில் அடியாளும் எல்லோரும் சுகமேயிருக்கிறோம். தங்களை நம்பின அடிமைகளாகிய எங்களுக்கு என்னகுறை அம்மணி ? மகாராஜா அவர்கள் ஏதோ என்னை அழைத்தார்களாம். தூதர்கள் வந்துசொன்னார்கள். எனக்குக் காரியம் ஒன்றும் விளக்கவில்லை அதற்காகத்தான் ஓடிவந்தேன்.

இராணி. சீசபத்தியம்.

அன்னமே மன்னவன் உன்றனை வரச்சொல்லி
அன்புடன னைத்திட்ட செய்தியாதோ
என்னுடன் அவரொன்று யோசிக்கவில்லையே
யேந்தல்தன் னுள்ளக்கருத்து மெதுவே
அன்னமும் புகியாம லமலியிற் துயினால்
அச்சாங்க கார்யமும் விசாரி யாமல்

உன்னியுள் ஒருகுகிதும் உன்மத்தர் போலவே
ஒபாத பிரம்மையால் வாடுகின்றார்

இன்னதென்றிரிகிலென் பென்செய்யேன் தெய்வமே இந்தமாயம்
என்னவென் றுரைசெய்வே னென்மனம்மேவுகுதேயின்று நீயும்
மன்னனைக்கண்டதின் அன்னவர்சொல்லிடுமீ வார்த்தை யாவும்
நன்னயத்துடன் மனங்கொண்டு நீநினையமாயதைவி னாவும்.

வசனம்.

அப்படியா? எனக்கு அவர் உன்னை அழைத்தவிஷயம் தெரி
யாதே. அவர் என்னிடத்திற் சொல்லுகிறாரா, நேற்றுமுதல் அவர்
எதோ பிரமைகொண்டவர்போ லிருக்கிறார் உண்ணாவிட்டிலே உற
ங்காவிட்டிலே. காரியமுமிட்டிலே. எதையோமனதில் நினைத்து நினைத்து
உருகுகிறார். எனக்கு ஒன்றுத் தெரியவில்லை. நானும்போய் என்
னாற் கூடியவனாயுங்கேட்டிம்பார்த்தேன். ஒன்றும் சொல்லவில்லை.
ஆர்குத்தியும் அரிசியாகட்டுமே? நீயாவதுபோய் தயவுசெய்து து
ன்பத்தைமாற்றிவந்தால் நீதான் தெய்வம் அறிந்துவா அம்மா.

குமாரியாமி. சேபத்தியம்.

தாயிலுங்கருணைமிகு சற்குணவதியான
தையலர்க்காகியே சார்தவதிபே
நேயமாயுன்னிடத் தொருசெய்திசொல்கிறேன்
நீதயபுரிந்து வெரு ளாமல்கேட்பாய்
பேமுன்னவர்காட்டு வளமைகண்டிடஅன்று
சிக்காடமாகவரும்வேளைதனிலே
தூயநத்தவன்மதிற்றேழிமாருடன்
சுகமாயுலாவுஞ்சிதைதென்மீது

* நியமோ கங்கொண்டு மன்னவன் விசைவுடன் வீடு செல்லுர்
பாயும்வெந் தூதர்விட்டவனியிங் கேயழைத் தெய்து மென்றார்
வாய்க்கமசே ரவன்சம்ம திக்காலம் யான்மனம் யங்கி கின்றார்
கோய்க்கமசேர் துன்பநினி பேதுவருமோ துணையெ னக்குமின்றும்.

வசனம்.

அம்மணி ஒரு விண்ணப்பம் என்மீதுகொடுக்கலாகாது. நா
டகன் உங்கள் அடிமை. எங்களைக் காக்கவேண்டிவது உங்கள் கட
மை. இவ்வேளைஇந்த ஏழையைக்காப்பீர்களென்றுநம்பியே சொல்
லுகிறேன். எங்கள் வீதவனத்தில் என் தங்கை இரஞ்சிதபூஷணி

தோழிகளோடு ஸூக்கொய்து விளையாடிக்கொண் டிருந்தாளாம் மகாராஜா உலாப்போகும்போது அவளைப்பார்த்து விரும்பித் து தர்க்களையனுப்பி அவன் இனங்கும்படிச் சேட்டுவரச்சொன்னார்கள ளாம். அவள் பக்குவமாய்ச் சொல்லியனுப்பத்தெரியாமல் வந்தவ ர்களைக் கடிந்தனுப்பினாளாம். அதனால் மகாராஜா அவர்களுக்கும் தோபமாளன்னையழைத்தாபென்றுநினைக்கிறேன் அம்மணி, நானெ ன்னசெய்வேன், ஒழி, மகாராஜா அவர்கள் என்ன நினைத்திருக்கி ருர்களோ, என்னசொல்லப்போகிறார்களோ, தகர்த்தசெய்வகற்கு என்னை உடன்படுத்துவிக்கக் கட்டடையிலோர்களானால் நானென்ன செய்வேனம்மணி.

இராணி. கொச்சகம்.

இத்தலிதம்நாளறியே னென்னசெய்வேன் பெண்ணியே அந்தமன்னனுன்னிடத்தில் அடாதமொழி நானுரைத்தால் செவ்வையுந்தாம துன்றன்சொமகைத்து வேராமெனவே தந்திரமாய்ச்சொல்வாய் தருந்தபடி இப்பொழுதே.

வசனம்.

குமாரியாமி, கவலைப்படாதே, எனக்கும் அது விசனமாகத்தா னிருக்கிறது. அது அடாதசெய்வகதான், என்னவோ இராஜாவினை துள்ளிட்டார், உன்னையும் தருவித்துவிட்டார், நீ போகாமலுமிருக் கப்படாது, ஒரேமூர்க்கமாய் கிற்பதொழிபட்டில் இடைபடில் ஒருவர் போய்த்தயித்து வார்த்தை சொல்லிவருவதான, நான் போய்த்தயி ந்தாலும் இப்பொழுது அவர் கேஸர், சமயம்பார்த்துப் பக்குவ மலிந்து நயவசனத்தால் நான் சொன்னால் அதைத் தள்ளிவிடமா ப்டார், நான் அப்படியே செப்புகேன், நீ அஞ்சாமற்போ அல்ல து ஒருவால் மூர்க்கமாய்க் கோபித்துக் கொண்டாலும் நீ வருந் தாமல் நின் அசயமாய்ப்பேசி ஒன்றும் மறுத்ததையாயல் தந்திரமா ய்த் தப்பித்துக்கொள்.

குமாரியாமி.

உத்தரவுப்படி செப்புகேன், கதிர்காமவேலவர் இருக்கிறார் தேவா, மகாராஜா அவர்களுடைய திருவுள்ளம்புனிதமடையானேன் டிக்கேறேன். நீயேதனை, அம்மணி? நான் போய்வர உத்தரவா. (இரா ஜன் மண்டபமடைகிறான்.)

பலீரண்டாய்க்காம்.

நிகழ்ச்சி—அரசன் குமாரியாயிவையக்கோபிக்கிறான்.

அரசன் சந்தம். ஆதி.

மடவன நடையொடு மடமயி லெனவரு மடமானே
சடர்விடு மதிமுக விளநகை யிலகிய கோகாயென்
னிபயிரு தையபுடன் வருமுன தெழில்வர வினிதாக
தடமுல வியவொளி திகழ்தவி சினிலினி தமர்வாயே
வசனம்.

குமாரியாமி, வருகவருக, ஆறா, என் புண்ணியம் இப்பொ
ழுதுதான் பலித்தது. நீ நல்லபுனிதவதி. புனிதவதிகளப்பிரவேசித்த
இடமெல்லாம் புனிதமாகும், உன்னுடைய வருகை சபைக்கும்
மனதிற்கும் கவிப்பைத்தந்துகிற்கிறது, உட்கார், உட்கார்.

குமாரியாமி, சந்தம்.

தந்தைநீ தாயுநீ தமயனீ தமருநீ.

எந்தைநீ இறைவனீ இசையிக்கும் அரசனீ
தொந்தமா பென்றனைத் தூதனைவிட்டுமே
இந்தவேளையி லிவண் ஏனழைத் திட்டதோ.

வசனம்.

மகாராஜா அவர்கள், ஏழையீது அருள்கூர்ந்து அழைத்த கா
ரியம் ஒன்றும் அறியேன் மகாப்பிரபு. எங்களுக்குத் தந்தை, தாய்,
தமையன்முதலானசகலமும் இந்தச் சமூகமேயென்று நம்பியிருக்
கிற பேதைநான். தூதர்வந்து சொன்னார்கள். ஓடிவந்தேன்.

அரசன், கண்ணி - கேதாரம் - ஆதி.

அருமைபெருமைபுற்ற

மாதாசே - அம்மா

அன்புமிசுத்தநல்ல

மாதாசே

தருமநெறிதவரு

மாதாசே - மிகு

தமையதாட்சணியமுள்ள

மாதாசே

சந்தாப்புதல்வர்களும்

குறையேது - மின்றி

ககமேயிருக்கின்றாரோ

நியோது

உத்தம்கனவனங்கே

இப்போது - கேஷமம்

உனக்கறிவிக்கின்றாரோ

தப்பாது

ஆலப்பனை மனைவியே

உத்தம்கை - சுத

மாகயிருக்கின்றாரோ

மடமங்கை

சீனைத்தமர்த்தினியப்போல்

பார்மிது - மிகத்

தேர்த்தவொருவருங்

கிடையாது

வசனம்.

குமாரியாமி, வீட்டிற்குள்ளே களெல்லோரும் கேட்குமா? நீநல்லவியேகி, குடும்பத்தைச் செவ்வையாய் பார்த்துக்கொள்வாயென் னுதேன் ஸிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஏலப்பனையார் போய் நெடுநாளாயிற் று, இன்னும் வரவில்லை. அவர் மகாலியேகி அவரை நான் மந் திரியாகப் பெற்றுக்கொண்டதினாலேயே உலகில் எனக்கு நற்பெ யரும் நற்கீர்த்தியும் உண்டானதுமன்றி இராச்சியமும் நாளுக்கு நாள் நல்ல நிலைமையில் வருகிறது. வீட்டுக்காரியங்கள் ஒழுங்காய் நடந்துவருகிறதா? பிள்ளைகளெல்லாம் சுகந்தானே? உன்தன்னை இஞ்சிதபூஷணியா? (ஆம்) குமாரீ, அவள் சுகந்தானா? நல்ல பெண், நல்ல விவேகியென்றுக்கேள்வி. உண்மைதானே? (ஆம்) எனக்கு இதுவரைக்கும் தெரியாது. கேற்று உலாப்போகும்போது கண்டேன். அப்பொழுதுதான் தெரிந்தது எல்லோரும் சொல்கி யந்தானே.

குமாரியாமி, கண்ணி - கேதாரம் - ஆதி.

மன்னவனே சகுணமன்னவனே - நல்ல
மதிமிகுத்தீதி மன்னவனே
இந்நிலத்தோர்புகழ் மன்னவனே - யார்க்கும்
சுவீகக்கழுள்ள மன்னவனே,
மைந்தர்களும் நானும் கேட்குமமையா - உற்றார்
மற்றவரும் சுககேட்குமமையா
என்றநாதன் சயங்காமந்தன்னில் - கடிதம்
எழுதுகிறாவரும் கேட்குமமையா,
என்பிரியதற்கை யானவந்த - எழில்
சஞ்சிதைபும் சுககேட்குமமையா
உன்னருளால் அரகே நாக்களெல்லாம் - இங்கு
ஒருகுறையும் இன்றி கேட்குமமையா.

வசனம்.

மகாராஜா அவர்களுடைய கிருபையால் எல்லோரும் செளக் கியமே. இராச்சியத்தை நம்பின ஏழைகளாகிய எங்களுக்கு என் னகுறை?

அரசன். சந்த விருத்தம்-ஆதி.

மலரென வலர்ந்து நிலவருள் சந்த மதிமுக மிலங்கு மயிலே
சுலமகளிர்வந்து பலபணி புரிந்து குறாகமல் வணங்குதுமிலேகேள்
நலமுறவேனெஞ்சி லெணியதைபுலந்துகயமுற விளம்புவனியானே
சலனம்தகன்று முடிவுசெய வின்று தயவதுபுரிந் தரு னுலாயே.

வசனம்.

குமாரியாமி, கானுன்னை இப்பொழுது யுழைத்தகர்ணமின்ன
தென்று நடனக்குத்தெரியாதே? ஒருகாரியத்திற்காக யுழைத்தேன்.
அதைபின்னதென்று சொல்லுகிறேன். எப்படியாவது என்கருத்
தை சிறையெற்றுவாயென்று நம்பித்தான் உன்னை யுழைத்தேன்.
நல்லவியேவகியாதலால் என்கருத்திற்கு மாறாக ஒன்றையுஞ் செய்
யமாட்டாயென்று கனைக்கிறேன் சற்றே தயையுரிந்து கேள்
சொல்லட்டுமா.

குமாரியாமி, சந்த விருத்தம்-ஆதி.

வடிவின்றதெறல் மடைவந்துசெர்நெல் வளர்வீன்றகண்டி யசேச
முடிமன்னர்வந்து நிறைதந்துகின்று முறையேவணங்கு மிறையே
குடிக்கொம்பிவீன்றன்மன தில்லினைத்தகுறையிண்டி ற்குவெனியாள்
படியின்கனென்று புரியுந்தாத்தின் வலினெஞ்சொல்மன்னர் பதியே.

வசனம்.

மகாராஜா, இந்த ஏழழைய ஒருபொருட்படுத்தி இவ்வளவு
உபகாரமாகவசனிப்பதடாது உலகத்தாசர்களுல்லாம் சமுகத்தில்
வந்துபணிந்து பணிசெய்ததற்கு பிரபுத்துவத்தைக்கொண்டமன்
டலேஸ்வர்தாங்கள். நாங்கள் அடிமைத்திறமுடையவர்கள். இந்த
அடிமைப்பேதை மண்டலேஸ்வராகிய தங்களுக்கு என்னஉபகா
ரஞ் செய்யத் தாமுடையவள்.

அரசன். கிந்த-கண்டா.

உத்தமகுண	யம்மணி - என்றனுக்கொரு
உதயிசெய்வா	யம்மணி
மெத்தவேண்டினே	யம்மணி - எனக்குகேர்ந்த
விசனமொழிப்பா	யம்மணி

குமாரியாமி. வ-ம்.

மகாராஜாகருத்துப்படி? என்னால் முடியாதக்கதா கிருந்
தாற் செய்ய வஞ்சனையில்லை. சந்த நோக்கமுடையதும் செய்யத்த

க்துமாயிருந்தாற்செய்ய வஞ்சிப்பனா எப்படி அடிமைத்திறம்பெ
றுவார்கள். சொல்லுங்கள்.

சொல்லமானது ஹஸ்யே - சொல்லாவிட்டால்
சோதமொழியு ஹஸ்யே
அல்லுப்பகதூர ஹஸ்யே - உலகில்யாந் தும்
ஆசைக்களவு ஹஸ்யே.

வசனம்.

வேறொன்றும்தான் கேட்கவில்லை. உன்னால் அது நமையதற்கு
துதான். கேட்கலாமா? சொல்லினால் ஹஸ்யே. சொல்லா
மலுமிருக்கவுமுடியவில்லை. சொல்லாமலிருந்தால் என்தொல்லை ஒழி
வதாகவுருதோற்றவில்லை. சென்ற இரண்டு நாளாய் எனக்கதுவே
பெருங்கவலைபாய்கிட்டது. என்னசெய்வேன் ஆசைக்குமளவில்லை.
ஆசைவெட்கமறியுமா?

(குமாரியாமி. வ-ம்.) சும்மாசொல்லுங்கள்.

நாட்டின்வளமை கண்டேனே - உன்னதன்மனை
நந்தவனமுன் கண்டேனே
கூட்டமாதரைக் கண்டேனே - அம்மா, உனது
கோலத்தன்கையைக் கண்டேனே

வசனம்.

கேற்றுச் சாயலாக நான் ஊருலாப்போயிருந்தேன். எங்
குஞ் சுற்றிக்கொண்டு போகும்போழுது ஒரு நந்தவனத்தைக்கண்
டேன். அதிலேசில பெண்கள்கடிவிரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
அவர்களுள் ஒரு பெண் அழகெல்லார்த்திண்டு ஒரு வடிவெடுத்து
நின்றற்போல இருந்தாள். அவள் யாரென்று முன்சரிக்கொடை
மத்திரியையினுவ அவர் அந்தபெண் உன்னுடைய தன்கையென்று
சொன்னார்.

ஆவல்மிகவுன் கொண்டேனே - அவளைக்கட்டி
அணையமனதிற் கொண்டேனே
சாவுகிலையைக் கொண்டேனே - சாதலிருத்து
சகியாத்துயாக் கொண்டேனே

வசனம்.

குமாரியாமி? நீ கோபித்துக்கொன்னக்கடாது. என்னவோ
யிராதத்தவினை யிருப்பதினால் தான் எனக்கவளம் தென்னமுன்

டாபிற்று. அப்படியில்லாவிடில் என்மனம் அந்தே செல்லுமா? அது முதல் என்மனம் படுத்துன்பம் ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். என்னுற்றாக்கமுடியவில்லை. இன்னுள் சிறிது தாமதப்படுமானால் எனக்கு முடிவாகிவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

உன்னாலேயாகு மம்மணி - இந்தநன்றியை
ஒருபோதும்மறவே னம்மணி
என்மேல்தயைவைத் தம்மணி - கூட்டிவைத்தால்
எளியேன்பிழைப்பே னம்மணி

வசனம்.

எவ்விதத்தும் அம்மாதாசியையான் அனுபவிக்கும் பாக்கியத்தை நீ எனக்குத்தராவியில் இந்த இராச்சியம் என்னோடு முடிவுக்கு வந்துவிடுமென்பது நிச்சயம். நீ இந்த இராச்சியம் அந்த நிலைமைக்குவராதபடி பாதுகாத்து இரட்சிப்பது உன்னுடைய தயவல்லாமல் வேறொன்றிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை.

குமாரியாமி. சிந்து.

என்னவார்த்தை சொன்னீர்
என்னவார்த்தை சொன்னீர்
இழிவென்பது உன்னீர்
மன்னவர்க்கிது நெறியோ - ஐயா
மன்னவர்க்கிது நெறியோ

வசனம்.

மகராஜா சொல்லுவது நீதியல்ல, என்னவார்த்தைசொல்லுமிதிரீகள், இந்த அடிமையைப்பார்த்து அது சொல்ல எப்படி மன்னுணிரீர்கள். இந்த இழிந்தசொல்லை மண்டலேஸ்வராகிய தாங்கள் சொல்லத்தகுமா?

எங்கன்குலம் வேறு
உங்கன்குலம் வேறு
இதையெண்ணி மனத்தேறு
இங்கிதுயிழி வல்லவோ - மன்னவனே
மங்கைநாளினுஞ் சொல்லவோ

வசனம்.

குலத்தினாலே மகராஜாவுக்கு எங்கனோடு தொடர்பிருக்குமானாலும் ஒருவேளை மகராஜாவுக்கு குற்றமல்லவென்று சொல்

லலாம். அதைத் தாமதம் கருதவில்லையே, ஒரு அற்பப்பெண்ணாகிய
இந்த அடிமைபா தங்கட்கு எடுத்துச்சொல்லவேண்டும்.

தரு.

கன்னியவள் தானே
கருத்தையறி யேனே
கலங்குவாளவள்தானே
என்னமாய் கேட்பேனே - உன்றனிட
இருந்துயர் தீர்ப்பேனே

வசனம்.

அவள் இன்னும் கல்யாணமாகாதவள். மகாராஜா இப்படி
ஒரு காரியத்தைக் கருதினால் அவள் கதி என்னாகும். அவள் கருத்
தெப்படியோ. மற்றப் பெண்களாபிருந்தால் கேட்டுப் பார்க்க
லாமென்றாடினுஞ் சொல்வேன். அவளுக்கு முன்னே நான்
பிறந்து அவள் பிறந்தது முதல் இதுவரையும் அவளைகிட்டு ஒரு
நொடிப்போதும் பிரியாமலிருந்து அவள் குணங்களை யெல்லாம்
தெள்ளத்தெளிய வுணர்ந்த நான், எப்படி அவனிடம் இந்தவார்த்
தையைப்போய்ச்சொல்லலாம். அவள் கடவுட்பத்தியொன்றே தன
க்கு விகோதப்போக்குக் காலகிளையாட்டாக வுடைபவள். நீதிக
ளைக்கனவிலு மறவாத குணவதி. அவனிடத்திற்குயாய் காலிதைச்
சொல்வேனானால் அவள் மனங்கலங்கிவாடுவாளே. நான் எவ்விதம்
போய்க்கேட்பேன், எப்படித்தற்கஞனுடைய துன்பத்தைத்தீர்ப்
பேன்.

அரசன்-தரு-முகாரி-சாப்ப.

என்மேல்கொடுக்கெய்யா - தெனக்
கந்தவுதவி செய்வாய்.

சாணங்கன்.

வர்மம்வையாமலே மங்கையைநீசெர்த்தால்

வந்தனஞ்செய்வேனம்மா - மிகு

தர்மமுனைக்குண்டு என்மேல்தபைசெய்து

தையையழைப் பம்மாநீ

(என்)

யாரிலளவில்லா பாககியந்தானுண்டு

பட்சமாய்நாவிருப்பேன் - கற்றோர்

காரிகையைக்கைவிடாததுபோலவிக்

காரிகையோ டிருப்பேன்

(என்)

நாடெங்கும்மென்னைப்பணிவார்கள் நானந்த
நங்கைதனைப்பணிவேன் - நொந்து
வாடுமென துமனம்போல்முடித்தால் நான்
மையல்தணிந்திடுவேன் நீ (என்)

வசனம்.

குமாரியாமி, அப்படிச் சொல்லலாகாது அந்த மாநரசினையத்
தயையசெய்து தந்தால் உனக்கு மிக்க புண்ணியமுண்டு, கோபங்
கொள்ளாதே. உனக்கு அநந்தகோடி வந்தனம். நீ அதுசெய்தால்
அவளை பாக்கியவதி, என்னுடைய பாக்கியமெல்லாம் அவளுடைய
பாக்கியமே. என்னுடையபட்சம் அவளையன்றி வேறிடத்திற்செ
ல்லாமல் சுற்றவர்கள் காரிகையென்னும் இலக்கணநூலைக் கைநி
டாததுபோல் நான் உனது தங்கையாகிய இலக்கணக்காரிகையை
க்காப்பேன். உலகமெல்லா மென்னை வணங்காரனவளை வணங்கு
வேன். நீ செய்யமுதவியால் என்மையல் நோய்தணிந்து துன்ப
மொழியும்.

குமாரியாமி-தரு-கலம்பகம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஐயாஜானே - என்னுலேயிது.

ஆகாதாகா

(தை)

அதுபல்லவி.

செய்யாவினையது

செய்தால்பழிபுண்டு

செய்யாதேமையலாலே கையாதேதுயர்கொண்டு

(ஐயா)

சரணம்.

கொற்றவாமிகவும் நத்தியவன்மேல் மனம்

கொண்டிருந்துகொண்டிருக்கனம்

சற்றுமென்னுமல் சாற்றுதல்சரிதானே

சரிதான் சரிதானே - ஐயா

சரிதான் சரிதானே

முற்றிமதனாலேயோ பெரும்பழிவந்து சேரும்

மோகத்தால்கெட்டவனாமுழுதம்மினைத்துப்பாரும்

உற்றபுகழ்ப்பெறு முத் தமனை உன்னாரும்பெரும்

உலகமெல்லாமறியும் இதை யெண்ணிமனந்தேரும்

(ஐ)

யாராடினுமென்ன பாவபுண்ணிய மென்று
யெண்ணிப்பார்க்க வேண்டாமோவிதுவோதன்று
தாராளமாகவென்முன் நாணமதனைவிட்டு

தவிக்கிறாய் மதிக்கெட்டு - ராஜே

தவிக்கிறாய் மதிக்கெட்டு

வாராப்பழிதன்னை வலிய வழைக்கிறாய்
மையலிலமுந்தியுள் பெருமையு மிழக்கிறாய்

ஆராய்ந்திடாமலே அவசரப்பட லாமோ

ஆய்ந்தோய்ந்தபாராதார் தாஞ்சாவதறியோமோ (ஐ)

வேந்தரித்தப்பழி வினைப்பது நலந்தானே

வேலியிறைமேய்ந்திடல் கலியுகந்தானே

சார்தமில்லாமல் பேசுவதுஞ் சம்மதந்தானே

சதிதான் சதிதானே - அரேச

சதிதான் சதிதானே

நீந்தற்கரியகாமக் கடலிலேன் வீழ்கிறாய்

கிருபனயிருந்தும் என்னையேன் தாழ்விறாய்

சோர்ந்திடாமலுன்றன் சுயபுத்தி தனைவிட்டு

நாயகற்புடையோனாத் தெய்வம்போல் தொழுதிடு (ஐ)

வசனம்.

மகாராஜா, என்மீதுகொடுக்கலாகாது. என்னால் அந்தக்காரியம் முடியத்தக்கதல்ல, தாங்கள் கேட்கத்தக்கதுமல்ல, செய்யத்தொடங்கினாற்பழியேயன்றிப்பயனென்றுமில்லை. காமமயக்கக்கொண்டு செய்யத்தகாதவைகளைச் செய்தால் துன்பத்திற்காளாகவேண்டியதும், இது சாமானிய மனிதர்களுக்குமாத்திரமல்ல, மகாசக்கரவர்த்திகளும் செய்யத்தகாதகாரியங்களைச்செய்தால் துன்பத்துக்காளாகியொழிவார்கள். ஒரு அற்பப்பெண்ணைக் காதலித்து வருந்துவதுநல்லகுலத்திற்பிறந்த முடிவேந்தராகிய தங்கட்குமரியாதையுமல்ல. எந்தவகையிலும் இது பழிதான். உலகமுழுதும்பார்த்த தங்களுடைய பேரும் சீரும்நிலக்கவேண்டுமானால் தாங்கள் இந்தஎண்ணத்தை முற்றும் ஒழிக்கவேண்டும். பாவபுண்ணியங்களைப் பகுத்தறியாமல்முறைதவறி மோகத்தில்விழ்பவர்களாவா? அறிவைக்கைவிட்டு இப்படித்தவிர்ப்பது அறிவுக்கோராலயமாகிய தங்கட்குக்கூடுமா? தங்கள் குலத்திற்கே முற்றும் அடாத இந்தப்பழியைத் தாங்களே வலிந்தழைக்கிறீர்களே. ஐயையோ தாங்கள் ஏன் இப்படி

மயங்கினார்கள். ஒருவராலும் வெல்லப்படாத தங்கள் அறிவு ஒரு அற்பமோகத்தினமூன் கில்லாமற்போருமானால் மற்றவர்களை எப்படிப்போலாம். ஒருவருக்கு ஒருபொருளின்மீது விருப்பமுண்டாவியிருப்பதான். தனக்குரியதாய்க், கிடைக்கக்கூடியதாய்த், தன்னிலைமக்கேற்றதாய், தான்சென்றுதற்குரிய இடத்ததாய்க், சென்றற்பழியில்லாததாய் உள்ள பொருளாவென்று ஆராய்ந்து முயல்வேண்டும். அப்படியன்றித் தனக்கு ஒருவாற்றினும் தகாத ஒரு பொருளைவிடுவதிகள் காதுவித்து வரவேர்தனா? ஆய்க்தோய்க்து பாராதார் தாஞ்சாவக்கடலார் என்பது சாமானியபழமொழி. சாமானியமலிகர்க்கே இந்தப்பழமொழி அவசியம் வேண்டுமானால், உலகத்தைத்தாங்கும் அரசர்க்கு இன்னும் அது எவ்வளவு அத்தியாவசியமாகவேண்டும். நிலத்திலுமுண்டாத பயிலா அடைக்காக்க அமைந்த வேலியேமேய்க்துவிடுமானால் அவ்வேலி இருந்துபயனென்ன? இதைக் காலவிகற்பம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தகாதகாரியத்தைச் செய்யமுயன்று சாத்தத்தைக் கைவிட்டிருக்கலே, இது என்னவினை? என்ன கொடுமை மகாசாஜா, கற்புடையபெண்டிரைத் தெய்வமென்று கருதில் கல்லொழுக்கம் கைகடும்.

அரசன், வண்ணாச்சத்த விருத்தம்,

தானம் - திரிபுடை.

எட்டுத்தொகை வட்டப் புதியுமை னக்குப்பய முற்றாக் தினைநீதி
இட்டத்தொட வித்துப் பணிசுவ தநியாமல்
இச்செத்திப் பண்ணக் கொடிதுவன் கச்சப்பின் சிதாப்பணிதிக
பிக்குச்சினை யத்தற்கணிமுடி பெணவீதி
மட்டத்தம் தந்தைப்புகைத முற்றக்கன முற்றத் திலகமும்
வைத்திட்டதெ னப்பொற் றிசைபு மிகமேயி
மத்தக்கய மெற்றித் தடமுடி வெற்றைபக்குளி வித்துக் கருமணி
மத்யத்தினி லத்திற்கயினா பெயிலாகோ
செத்தத்தினை லத்தற்க களமய லுற்றாச்செய வற்றாக் கவைவெழு
தித்தித்தி தயப்பற் றிருவிதி தவினாதே
திகத்தற்கய பொத்தாக் தயருறு மெற்றாக்கனி வுற்றத் திருகைர்.
செப்புச்சினை பொத்தாக் குமிரியய யருளாதே
மெத்தக் கொரு வித்திச்சிறி தம னத்திற்பய மற்றப் புருடர்முன்
பெட்டத்தனை இத்துப்பலமொழி புக்கலியேல்
விக்கிப்புணல் கக்கிச்சொரியவு றைக்குப்பறி நட கத்திலினிதொ
பெட்டத்தலை தத்தத்துணிதுவன் மடமாதே.

வசனம்.

குமாசியாய், என்ன கியாயம்பேசுகிறாய். என்னை இன்னுனென்று நீ புணரவில்லையோ, உணர்ந்திருந்தால் இப்படிச்சொல்லவரமாட்டாய். எந்த அரசன் என்ம்குக்கீழ்ப்படாதவன், நானே அவனை விரும்பி ஓயாக்கவலையோடு மெலிக்கிறென்றறிவித்தும் அளகோக் கொண்டுவந்துவிடாமல் என்முன் காணஞ்சிறிதுமின்றி ஏதேதோ கியாயங்கள் பேசுகிறாயே, நான் கொஞ்சம் எளிமையைக் காட்டிக்கொண்டறனுள்ளேறு அச்சமின்றி நீட்டி நீட்டிப்பேசுகிறாய் பெண்ணென்றிரங்கிக்கொஞ்சம் தயை பாசாட்டினால் உனக்குத் தெரிந்த அறிதப்போசங்கங்களை யெல்லாம் கொட்டிக் கொட்டியளக்கிறாய், ஜாக்கிரதை, இனிபும் என் சொல்லுங்கடங்கி என் விருப்பப்படிசெய்யாவிடில் இரத்தங்கக்கத்தலைபவெட்டியுருட்டுவேன் பேதை என் கெட்டுப்போகிறாய்.

குமாசியாயி (அரசன்முன் சம்மதித்தவன்போல்சொல்கிறான்).

கட்டளை சுலிப்பா.

என்னசொன்னுலுங்கேளாமலேமன்னு

எனைவருத்துவதாலேபுன்னிஷ்டம்போல்

கன்னிதன்னைக்கண் மென்றன்மயலெல்லாம்

சுலிநீதிடச்சொல்லிக்காதலுண்டாக்கியே

உன்னைச்சேருமுயாயம்புரிந்தபின்

உடனையானவிட்டனுப்புகிறேனைபா

இன்னஞ்சஞ்சலங்கொன்னாதிருமினி

பாணமேகுமெனென்றளிதத்திற்கே.

வசனம்.

மகாராஜா, இந்த ஏழையடிமையிது இவ்வளவு வருத்தப்படலாகாது. நான் உலக கியாயத்தைச்சொன்னென்றி லுன்றும் விசற்பமாய்ச் கொன்னெனில்லை. அது மகாராஜாவுக்குச் சம்மதில்லாவிடில் சுருத்தை கிறைவேற்ற எவ்வகையினும் முயற்சிக்கிறேன். என்னுல்லியன்றமட்டும் மகாராஜா சுருத்துக்குடன்படும் உபாயத்தைச்செய்து இங்கு ஆள் அனுப்புகிறேன். தாங்கள் இனிக்கவலைப்படவேண்டாம். நான் போய்வரலாமா ?

அரசன், வ-ம்.

குமாசியாயி: அதுதான்சரி. அதுதவிட்டு நீ ஏதேதோபேசுகிட்டாய், தயைசெய்து நீ அதுசெய்தால்மிகவுபகாரமாயிருக்கும். நீ

விவேகி, உனக்கு நான் அதிகமாய்ச்சொல்லவேண்டும்தில்லை. விரைவில் எனக்கு நல்ல செய்தி அனுப்பவேண்டும் போய்வா.

(போகிறான்)

பதினாறு வருஷங்கள்.

இராணி, வ-ம்.

குமாரியாமி? சங்கதியென்ன? விசனப்பட்டாமற் சொல். அவர் என்ன கேட்டார்? நீ என்னசொன்னாய். அதைச்சொல்லம்மா?

குமாரியாமிசொல், கண்ணி

ஆகிரி அடதாளசாப்பு.

மன்னவனுரைத்தசொல்லை என்னவென்றுரைப்பேனென்றன்

மனமும் நடுங்குதையோ

என்னம்மா

இன்னவிதமென்றறிந்தால் இவ்விட்டம்வரவேமாட்டேன்

இச்சைகொண்டா நிச்சைகொண்டா மென்னம்மா

வசனம்.

அவர் ரேட்டகாரியத்தைச்சொல்ல மனம்நடுங்குதே. இப்படி வருமென்று தெரிந்தால் நான் இங்கே வரவேமாட்டேனே. என்ன செய்வேனம்மணி.

இராணிகொல் தரு.

புன்னுகவராளி காப்பு.

ராஜனிக்த எண்ணங்கொண்டாரா - ஐயோ

ராஜகீதிபுமவர் வின்டாரா

நாசகாலம்வந்து நுண்டதோ புவிமீது

ஞாயமோயிதையாரும்கேட்கில்நகைப்பரந்திது (ராஜ)

வ-ம். அப்படியா, என்ன காலத்திற்காக அவருக்கிந்த எண்ணம்வந்ததோ.

பாபபுண்ணியமென்றும் பாராரோ - துஷ்ட

சாவண்கதியெண்ணித்தோரோ

மேவநினைத்ததால் மேன்மையெல்லாம்போச்சே

வேலிபடுவையே மேய்வதுபோலாச்சே (ராஜ)

வசனம்.

புண்ணியபாவத்திற் கஞ்சவேண்டாமா? இதென்ன கொடுமை. இராவணன் எதனுலே கேட்டான் என்பதை யாபிறும் அர

சன் நினைக்கவில்லையே இதனாலே பெருமையுந்து இருமையுந் து
ன்பந்தானே, வேலியே பயிசை மேய்ந்தால் பயிருக்கார்காவல்,
குமாரியாமி நீ வருந்தாதே.

குமாரியாமி, கன்னி,

கன்னிகருத்தறியேன் கணவனுமுரிலில்லை

கலக்கமென்னவருமோ யென்னம்மா

இன்னும்பன்னிச்சொல்லவோ யெங்கள் குலம்வேறன்றோ

யாருந்துணையிலையே யென்னம்மா

வசனம்,

அம்மணி ! இதற்கு நானென்னசெய்வேன், இவ்வேளை யார்
துணை எனது காதலரும் ஊரிலில்லை அவர் இருந்தாலும் இதமா
ய்ப்பேசி மகாராஜாவின் கருத்தை மாற்றினும் மாற்றுவார், நா
னோபென், நான் மறுத்துப்பேசினால் மகாராஜா கோபிக்கிறார்,
பயமாயிருக்கிறது அவமரியாதையாகவும் வார்த்தைவருகிறது, ஆ
கட்டுமென்று சம்மதித்தும் வந்தவிட்டேன், எந்தநேரம்கூடிக்
த்து எனக்குத்தெரிந்தாலும் தீரமாக அதை யணுகித்துப்பேசி
முடிக்கலாம், அவள் கன்னி, எந்தநாயகனை அவள் மணஞ்செய்யக்
கருதியிருக்கின்றாளோ அதுவுமறியேன், இந்த தர்மங்கடத்திற்
கென்னசெய்வேன்,

இராணி,

மன்னனுக்குப் புத்தி

சொல்லியே - கொண்ட

மையகையகற்றுவேன்

மெல்லியே

இன்னதைபுன்றன்கணவற்குச் சொல்லாதே

மியம்புவாயானு லவமானம் பொல்லாதே

(ராஜ)

வசனம்,

குமாரியாமி ? நீ அஞ்சாதே நான் எவ்விதத்திலாவது மகா
ராஜாவுக்கு இதமாய் நீதிகளைப்புகட்டி அவர் கொண்டஎண்ணத்
தை மாற்றுகிறேன் இதைவெளியிற் சொல்லாதே, சொன்னால்
வெட்டும் அழுதால் துக்கம் என்ன செய்யலாம், கௌரவத்தை
யோசி ?

குமாரியாமி,

மானம்போகவுந் காலம்வந்ததே யென்செய்வேன்

மனமுந் கலங்குதையோ

யென்னம்மா

ஏனோயிந்தத் துயர்க்கா னானோம் தெரியவில்லை

யிசன்செயலிதுவோ

யென்னம்மா

வசனம்.

இப்படியும் அவமானமடைபக் காலம்வந்துவிட்டதே இந்தத் துன்பத்திற்கு நாம்கள் ஆளாகலாமா, ஆண்டவன் செயலெப்படியோ? “அன்றெழுதினவன் அழித்தெழுதப்போகினான்” “கோட்டையிற் பெண்பிறந்தாலும் போட்டபூக்னி போகாது” வருவதுவழியில்லிற்சாது. எதுவந்தாலும் எல்லாம் சிவப்பீதியே.

இராணி.

ஆசைவெட்கமறி யாதல்லோ-யிதை
யாருக்குச்சொன்னாலும் பழிபல்லோ
நேசக்குலமகளை ரீபுன்மனம் பொறுப்பாய்
கிந்தைவராமலுன்றன் தங்கையைப்பாதுகாப்பாய் (இராஜ)

வசனம்.

அம்மா? ஆசைவெட்கமறியுமா? அறியாது, நமதுமகராதா அறியாமையால் இந்த எண்ணங்கொண்டார் அதை நம்தான் பொறுத்து அவரைபுற் கிருத்தவேண்டும். நல்லகுலத்திற் பிறந்தவர்கள் தங்களுக்கு நேர்த்தகுறையைத் தாங்களே தூற்றமாட்டார்கள். அதுபோல் உங்கட்கு வந்தபழியை நீ நிறைவாய்மல் மறைத்து உனது தங்கையையும் காத்துக்கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம். உனக்கு நான் விசேடமாய்ச் சொல்லவேண்டுமா நீ சீக்கிரம் கிருகம்கேர்ந்து ஐக்கிணைதயாமிரு.

குமாரியாமி. வசனம்.

அம்மணி? எல்லாம் சிவன்செயல் நான் போய்வருகிறேன் தயவிருக்கட்டும் (போகினாள்)

இரண்டாம் அங்கம். முதற்களம்.

இடம்—இரஞ்சிதபூஷணி யிருக்கை.

நிகழ்ச்சி—குமாரியாமி, இரஞ்சிதபூஷணி லிகாரம்.

இரஞ்சித பூஷணி

வசனம்.

அக்கான்? அக்கான்? என்ன பேசாமலிருக்கிறீர்களே. அசசன் என்னசொன்னார். என்ன நடந்தது. ஒன்றுத்தெரியவில்லை.

30

குமாரியாமி நகு

தாஜாவந்தி ஆதி.

என்னசொல்வே லிர்த்தக்கொன்னையை - ஐயோவென் தங்கரய்
என்னசொல்வே லிர்த்தக்கொன்னையை

அந்நீதமிழைதப்போஷுண்டோ ஆரிடத்திற்கொல்வேயாமிதை
ஐயோ மனநடுக்குதே ஆணந்தே பெண்ணமுதே (என்)

வசனம்.

தங்கரய் என்னவென்றுசொல்வேன் இந்த அரியாயத்தை. எப்படிச் சொல்லுவேன், சண்டாள மன்னன் சொன்னகாரியஞ் சொல்லத்தக்கதா, அநைநீனைக்க மனமுநடுக்குகிறது சொல்ல நாவும் எழவில்லை, (ரற்றுசித்தித்துச்சொல்கிறான்.)

மன்னவன்தேவியிடஞ் சென்றேன் - எனைபழைத்த

தென்னகிதமம்மா வென்றேன்

அன்னதுதெரியாதென்றான் உன்னிடகேதமமேதென்றான்
கன்னியுன்கேதமமேதென்றான் தன்ககமுயினவதென்றான் (என்)

வசனம்.

அரசன் கருத்து இராணிக்குத் தெரியுமெவென்றெண்ணி
முதலில் இராணிமிடம் சென்றேன், அவள் தனக்குத் தெரியாதென்றான், கேதமாதிரியங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீ போய் அவர் கருத்தையறிந்து அதற்குத் தக்கப்படி பேசினீட்டுவா மறுத்தொன்றும் பேசாதே ஒருக்கால் அவருக்குக் கோபமவரும் என்றான். அப்படியே நான்.

மன்னவனிடம்போய் நின்றேன் - எனைபழைத்த

வன்னமபென்னசொல் லுமென்றேன்

என்னையஞ்சகமோவென்றான் உன்னையஞ்சகமோவென்றான்
அன்பருஞ்சகமோவென்றான் மைந்தருஞ்சகமோவென்றான் (என்)

வசனம்.

இராசனிடம்போய்நின்றேன், சந்தோஷமாகவே கேதமாதிரியங்களைகாரித்தான். பிறகுதான் சக்கந்திபேசத் தொடங்கினான் பாவி. நான் எப்படியம்மா மனம்வந்து சொல்வேன்?

காவில் வுன்னைக்கண்டாலும் - கண்டவுடனே

ஆவல்மிகக் கொண்டாலும்

எகினுஞ்ச தூதுமுன்னே மேகினுஞ்ச தன்பந்தன்னை
தேவியா யனைவவுன்னே சேர்த்திட வேண்டினுனென்னை (என்)

வசனம்.

சோனையில் உன்னைக்கண்டிராஜாம் மோகன்கொண்டிராஜாம் துறையுன்னிடம்பிட்டானாம். தேனியாகவேனுமாம். என்னென்னவோபுலம்பினான் பைத்தியக்காரன். நான் என்ன சொல்வேன்.

இராஞ்சிதபூஷணி. வசனம்.

நீங்கள் அதற்கொன்றுஞ் சொல்லவில்லையே?

சுமாரியாமி. வசனம்.

நான் என்ன சொல்லலாம். ஏதேனும் மறுத்துச்சொன்னால் கோபம். அரசனுடையகோபம்பொல்லாது. அரசன் கோபத்திற் கிலக்கானவர்கள் எப்படிவாழ்வார்கள்? அப்படியிருந்தும் நானும் என்னுற் றடியவனையில் சியாயங்களைப் பேசுபார்த்தேன். நயந்து ம்சொன்னேன் பயர்தஞ்சொன்னேன் கும்பிட்டேன் காலைப்பிடி த்தொங்கினேன். ஒன்றும் பயன்படவில்லை ஒரேமூர்க்கமாய் நிற்கி னான். கடைசியாக நீ அவளை என்னிடங்கொண்டுவந்து கேட்பதிக் காகிஷம் சிசாக்கினை செய்துகொடுவேனென்றுஞ் சொல்லிட்டா ன். அவனுக்கப்பொழுது நான் உடன்பட்டவன்போல் கடிக்காவி டில் நான் இங்கே திருப்பிவரப்போவதுமில்லை. அவனைகிட்டு எவ் விதத்திலேனும் தப்பிவரவேண்டுமே அதற்காக அவன் சொல்வத ற்கெல்லாம் உடன்பட்டு விடைபெற்றுந் தப்பித்துவந்தேன் இன் னதுசெய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

இராஞ்சிதபூஷணி. தரு.

தஞ்சரி-சாப்பு.

ஏனிதற்கஞ்சகியும்	என்	
அன்புள்ள தமக்கையாரே		(ஏனி)
காலிதற்கஞ்சகிலை	அம்	
மன்னனென்னையென்னசெய்வான்	நீ	
கும்பிடுவாயென்னசொல்ல	நம்	
சூண்டலனுதவி செய்வான்		(ஏனி)
மன்னவென்னிடம்வந்தால்	மா	
நீதிகளைச்சொல்லுகிறேன்	துன்	
மார்க்கமாய்துயர் தந்தால்	நான்	
தப்பித் துக்கொன்னுகிறேன்		(ஏனி)

வந்துவிவார். பிறகு அவர் பார்த்துக்கொள்வார். அப்படிச்செய்யலாமா உன் கருத்தென்ன?

இரஞ்சிதபூஷணி, வசனம்.

அப்படியுஞ் செய்யலாம். ஆமாம் அதுதான் சரி. அப்படியானால் இப்பொழுதே கடிதமெழுதிங்கள். அத்தான் வந்தால்தான் அந்தப்பேயன் அடங்குவான்.

குமாரியாமி, வசனம்.

ஒஹையெழுத்தாணியுக்கொண்டுவா. சுபாசாமத்திற்கு யாரையனுப்பலாம்? சமக்கு உற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். மற்றவர்களானால் ஒருவேளை வெளிக்கூவர்துவிடும். வெளிக்குத் தெரியக்கூடாது. சமயற்காரனை அனுப்பலாமா?

இரஞ்சிதபூஷணி, வசனம்.

அவன் எல்லவன் வெளியிடமாட்டான் அவனையே அனுப்பலாம்.

குமாரியாமி, வசனம்.

யாடி அங்கே, அசமயற்காரனைக் கூப்பிடு. இரஞ்சிதபூஷணி நீபோய் ஒஹையெழுத்தாணியுக் கொண்டுவா.

(அவள் அது கொண்டுவா கடிதம் ரீழுது)

அ க வ ல்.

ஆருயிர்க்காதலா அடியான் வந்தனம்
தேவரீர் சமுகஞ் சிறியாளெழுதும்
விண்ணப்பமிதனை வினமந்துகண்டருள்வீர்
தாரலர்சோலையில் தங்கையாளேயினுள்
தாதிமாதம்மொடுந் தான்விளைபாடினான்
பார்தருமன்னவன் பவனிவந்தெய்தினான்
பாவவையக்கண்டிவந் தாவலாய்த் தானினான்
நேரினில்துதலையவனிடமேயினான்
நேரிழைமறுத்ததின் னழைத்தெனையினுவினான்
காரிகைசம்மதிக் காளெனக்கதறினேன்
கட்டினமறின பென் வெனைத்தாறினான்
கோரியயடிக்க காகட்டுமென்றோதியான்
வந்தென்கிணாந்து வந்தருள்வீரே.

வசனம்.

(சமையற்காரனைநோக்கி ஓலையைக்கொடுத்து)

குணரத்தம்! சீக்கிரம்புறப்பட்டு ஒரு இடத்தம்நிற்காமல் இதை ஒருவருக்குக் காட்டாமல் நேரே சப்ரகாமத்திற்குப்போய் எஜமானிடத்தில்கொடுத்துவிட்டுவா? சீக்கிரம்புறப்படு. யானேனும் கேட்டால் சப்ரகாமம் போகிறேனென்று சொல்லாதே. வேறேதேனும் போக்குக்காட்டிவிடு. தெரியுமா. சாப்பிட்டுக்கீக்கிரம்புறப்படு.

குணரத்தம். வ ம்.

அப்படியே இதோ போய்வருகிறேன்.

பதினாங்காய் உணம்.

இடம்—சப்ரகாமத்தில் ஏலப்பனை இருக்கை.

நிகழ்ச்சி—சமையற்காரன் கடிதத்தைத் தருகிறான்.

ஏலப்பனை. வசனம்.

குணரத்தம், என்னசெய்தி, பிள்ளைகளெல்லாம் கேழமமா. இஞ்சிதபூஷணி சுகமா.

குணரத்தம். வசனம்.

எல்லோரும் கேழமமாக இருக்கிறார்கள். எஜமானி அவர்கள் இந்த ஓலையைக்கொடுத்தார்கள்.

ஏலப்பனை. வசனம்.

எங்கே நீ போய் வெளியில் இரு கூப்பிடுகிறேன். (அவன் போக)

(அவன் அதைக்கொடுக்க வாங்கி வாசித்துப்பார்த்துச் சற்று நேரம் பேசாதிருந்து)

ஏலப்பனை. தனிமொழி.

அடபாதகா, என் இப்படிச் செட்டுப்போனான். இவனுக்கென்ன கேடுகாலமா? நம்பிவிட்டதிலேயே வந்துவிட்டானே. அறிவறிந்துபோனானே: அடேமடையா, நீ இனி யாசான்வதைப்பார்க்கிறேன். அடே ஆங்கே, இக்கேவா (ஒருவன்வா) கண்டிக்கு வண்டிபோடு (புறப்படுக)

பதினேந்தாங்கனம்.

இடம்—ஏலப்பன் அரண்மனை.

ஏலப்பன், சந்தம்-ஆதி.

கன்னல்மொழிப்பெடை யன்னநடைப்பிடி.

கண்ணின்ம ணிக்கிரியாய்

மன்ன னுனக்கிவ ணின்னல்வினை த்திடு

வண்மைமுனரத்திடுவாய்

அன்னவனைக்கொல் வின் னுகொடிக்குள

ருந்துனை பெற்றமர்செய்

துன்னியவன்பகை தன்னமுடிக்கிறே

னுண்மைபி துண்மைபிதே.

வசனம்.

குமாரியாய், நீயேன் கவலைப்படுகிறாய். அவன் நாசமடையுங் காவல்கிட்டிவிட்டது மதிமோசம்போனான். சாமானியயோசனைகளால் அவனைக்கொல்லமுடியாது. கொன்றாலன்றி நமது பயமொழியப்போவதில்லை. நமமிடத்தில் இப்பொழுது வந்தவன் குடிகளுக்கும் இனிதற்குச் செய்யாநிரான் அவனைக்கொன்றால் இப்பொழுது நமக்குமாத்திரமல்ல உலகமுழுவதற்குமே நன்மையாகும். சண்டையினாலன்றி அவனை வெல்லமுடியாது. சண்டைக்குப்பெருந்துணை சேர்க்கவேண்டும். இப்பொழுதுசென்று வேண்டிந்துணைவைத்தேடி எவ்விதத்தும் இனி அவனுளுகை இந்தநாட்டிற்கில்லாமலே செய்துவிடுகிறேன். நடந்ததென்ன சொல்லுங்கள்.

குமாரியாய், பரணி.

நாதாநமது நகர்மன்னன்

நடுங்காதுரைத்தவார்த்தைதனை

எதாயுரைப்பேனையை

யிர்த்தக்கொடுமைமுலகிலுண்டோ.

வசனம்.

நாதா? அவனை யென்னசெய்தாலும்தகும். சித்திவதைசெய்தாலும் எனக்குசகம்மதம். பாவி கொஞ்சமும் நீனையாமல் என்னென்ன பேச்சுகள் பேசிவிட்டான் இந்த அரிதம் எங்குண்டு.

இதுவுமது.

போதார்வனத்திலெந்தம் கை

போனுவேதோழிமாருட னே

வரதார்ந்தவனுங்கண்டு மன

மருண்டான்மயலாலிருண்டா னே

வசனம்.

தோழிமார்களுடன் எந்தங்கை சோலையில் கிணையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பாவத்துக்காரியினுமஞ்சராமல் அவனைக்கண்டு மயங்கினான். என்ன கேட்கவனுக்கு?

இதுவுமது.

துதேவிரித்தானிவந்தடுத்தா ன்

துணிந்தேயவன்பரலெனையழைத்தான்

மாடுதமானதத்தருகுவென்றான்

மாருபுரைத்தேனவன்சினந்தான்

வசனம்.

சுற்புடையகன்னியரைவெல்லாம் இவன்மயங்கித்தூதனாகிறதால் அதற்கவர்கள் மயங்கியிலொர்களா? இந்தச்சண்டாளனைப் பால எழியகுணமுடையவளா எந்தங்கை. இவனுக்கா அவன் மயப்படுவான். சுற்புடைய பெண்டிர்க்கு க்கடவுளுமஞ்சமே. அவன் தக்கமறுமொழிசொல்லிக் கண்டித்துவிட்டான். அந்த அளவு அவனுக்குப் புத்திவந்ததா? வெட்கமில்லாமல் என்னையுள்ளிகேட்டான் நான் இவன் தாட்சணியத்திற்காக எந்தங்கைக் கிபழுதுதேடுவேனா? நான் இடித்திடித்தும் சொன்னேனே. கடையேனுமறிந்தானா? 'கையலார்மயலிற்பட்டோர் தமக்கொரு புண்டாமோ' 'மூர்க்கரு முதலையும்கொண்டதுவிடா'. என்மீ நீதிவசனம் அவன்காதிற்படவில்லை. கடுமையாய்ப் பேசத்தாட்கினான். நானென்னசெய்வேன் பெண். அவன் அரசன். வணங்கிட்டுத் தப்பித்து வரவேண்டுகே. தந்திரமாய் சூசட்டிம்மாய் பார்க்கிறேனென்று வந்துவிட்டேன்.

இதுவுமது.

தாதேயுலவுக்குமுலாஞ்

தயங்கிப்பயந்தேவருந்தகின்றான்

நீதேயுதல்சொல்லாவிடி லோ

யில்லாதாவிலல்லாதே

வசனம்.

அவன் என்னசெய்வான் பாவம். பேணை, கலங்கித்தவிக்கிறான்
நீங்கள். தேவதாஸசொல்லாவிடில் ஏது? அவன் உயிரை வைத்துக்
கொண்டிருக்கமாட்டான்.

ஏலப்பனை. தரு

இந் துஸ்தான்தோடி-அடதானசாப்பு,
கண்மணியே பெண்மணியே கலங்கிடாதே நீ
ரஞ்சிதம் கலங்கிடாதே நீ
உண்வாய்ப்பாதிதறகு நாணபாயஞ்செய்கிறேன்
ரஞ்சித முபாயஞ்செய்கிறேன்.
இக்கணமேமன்னவனை யானும் வெல்கிறேன்
ரஞ்சிதம் யானும் வெல்கிறேன்
பக்குவமாய் நான்சமயம் பார்த்துக்கொல்கிறேன்
ரஞ்சிதம் பார்த்துக்கொல்கிறேன்.
பஞ்சாத்திலேயுலாவிக் கொஞ்சக்கிரியே
ரஞ்சிதம் கொஞ்சக்கிரியே
அஞ்சிடாதே அஞ்சிடாதே அஞ்சிடாதே நீ
ரஞ்சிதம் அஞ்சிடாதே நீ.
சித்திரமே ரத்தினமே செங்கணகமே
ரஞ்சிதம் செங்கணகமே
மெத்தனமே முத்தினமே மெலிந்திடாதே நீ
ரஞ்சிதம் மெலிந்திடாதே நீ.

வசனம்.

இரஞ்சிதபூஷணி. இங்கேவா அம்மா, நீ யேன் கலங்கிப்
பாய். நானிருக்கும்பொழுது உனக்குக் கலங்கமேன். நான் அதி
ளதேனும், உபாயஞ்செய்யாது விடுவேனா? அஞ்சிச் சண்டாள்
இதோ ஒருசொடியில் கொல்க்கிறேன். சமயம்பார்த்துக்கொள்
ருக்கிறேன். எனக்குத்தெரியும், நீ அஞ்சவேண்டாம்.

கண்ணி.

சஹானு-ரூபகம்.

தேந்திலிந்தெரு செத்திருகேர் சுத்திகான்
பூச்சொனும்பிதரும் போய்வருவேன்போய்வருவேன்
சங்கிருந்திலன் என்பாயென்னக்
செரிதாகவே கனதாகவே களிவாய்விடை தருவீரினி (தே)

வசனம்.

குமாரியாயி, எனக்கிப்பொழுது ஒருயோசனை யுண்டாகித்
றது. கொளும்பையாளுகிற ஆங்கிலேயர்கள் தான் இவனுக்குச்சரி.
இந்தச் சண்டாளனைத் தொலைக்க அவர்களைவிட இங்கொருவரு
மில்லை. இதுதான் உத்தமயோசனை இங்கிருந்து வேறு வீண்யோசனை
கள் செய்யத்திற்பயரில்லை. நான்கொளும்பிற்குப்போய் வருகிறேன்.

ஆங்கிருகான்சென்று ஆங்கிலேயமந்திரியைப்
பாங்குடன்கண்டு பண்புடனே தன்படுமல்லாம்
சாங்கேகாபரங்கமாய்த் தாழ்த்துகிறே
தண்டு தளங்கொண்டுவனைச்சண்டைசெய்துவன்றிடுவேன்()

வசனம்.

அங்கேபோய் ஆங்கிலேய மந்திரியைத்தண்டு அவரிடத்திற்
காரியத்தை விளக்கச்சொல்லிச் சேனைகளைக்கட்டிவந்தால் இவன்
தொழிந்தான்.

சொசுந்த சிந்தைகொண் டுன்றுந்தான் சஞ்சலமென்
கார்தளஞ்செங்கைக் கண்மணிகாள் பெண்மணிகாள்
சார்த்தமைத்தரும் சீங்கராபிக்கே
தங்கியிரும் கங்கைகதகர் சென்றுவருகின்றேனினி()

வசனம்.

சீங்கனினியருத்தவேண்டாம். பங்கைகளைக் கவனமாய்ப் ப
ர்த்துக்கொண்டு கவலைப்படாமலிருங்கள். சாங்கேபோய் விரைவி
வருகிறேன். அதற்குள் அவன் ஏதேனும் செய்யவந்தால் எவ்வித
தந்திரமாயேனும் அவனை வெருங்கயிடாமலும் ஒருகவலமும் விசை
யாவண்ணமும் நடத்தக்கொள்ளுங்கள்.

குமாரியாயி, சந்த விரும்பும்.

மங்காதிவஞ்ஞ மாங்கிலேயர்தங்கள் மனதொன்று மறிகிலாமல்
வங்காபுரிக்க வின்றேறேச்செல்லில் நலியேது வந்தெய்தமோ
வெங்கேகாலின்மன்ன னிங்கேதுதுன்பு கிளைப்பினேதென்கிலென்
சங்கேதுமேகி பஞ்சாமல்லவழ்த லினிதாரு மெங்கள் தனையே.

வசனம்.

இது என்ன? சீங்கன் சொல்வது வேடிக்கையாயிருக்கிறதே
ஆங்கிலேயர்களுடைய சுருத்தெப்படியோ. அனாதாமதலில் அறியா
மல் நம்முடைய அங்காத்திற்கேற்றபடி புறப்பட்டால் அவர்களுக்

நும் அதுபடன்பாடானுஸ்தான்நல்லது. அவர்களை நம்மைத்திருப்பிக்கொண்டார்களானுல் பிறகு நாமென்னசெய்வது? என்னவினையுமோ? ஏதாய்முடியுமோ? பிறகு அது இவனுக்குத் தெரிந்தால் இவன் என்னசெய்வானோ? வாய்த்தயிடெப்போய் அறிப்புகருப்பும்போய் மயங்கத்தக்க யோசனைகளை என்னுமற்செய்துகிடலாமா? இந்தத்தொல்லைகளைல்லாம் நமக்கேன். கொடுங்கோன்மன்னர்வாழ்நாட்டிற் கடும்புலிவாழ்ந் தாமி நன்றேயென்று இந்தச்சண்டாளனைவிட்டு வேறெங்கேனுஞ் சென்றாயினும் நீர்ப்பயமாய்வாழ்வதுநல்லதென்றுகினைக்கிறேன், நன்றாய்எண்ணிப்பாருங்கள்.

ஏலப்பனை, சந்தலிருத்தம்.

கான்பயந்தெழு தேன்பொதிந்தி கார்ருழன்மயிலே
ஏன்பயந்தனை ஏன்வருத்தனை ஏன்கலங்கினை
யான்பயந்தவ ணையிருத்திடி லேதமிழ்சுமினி
கோன்பயந்திட வாக்கிலேயவநாட் கூட்டியேவருவேன்.

வசனம்.

குமாரியாமி, என்னபேதைமைமிது. ஒரு அற்பப்பா நாம் பார்த்து நியமித்த அரசப்பதர் இவனுக்காகப் பயந்து நம் அரசுமிட்டோடுவதா? நன்றாய்ச்சொன்னாய். பேதாய் அஞ்சா ஆங்கிலேயருடைபுதுணம் எனக்குத்தெரியும், நான் பக்குவ பச்சென்று எந்தவகையிலும் அவர்களைக் கூட்டிவந்து சேர்கிறன்பார். நமக்குக் கேடுசெய்யவந்த இந்தச் சண்டாளனைத் தாலைக்காமல் கிடலாமா?

ஏலப்பனைபும் பிள்ளைகளும்.

கண்ணி.

ஏலப்பனை.

பாலரையும்மிடதாயாருடனீங்கன்பத்தியமா யிருங்கள்
சிலையான்மறுதேசஞ்சென்றுவாரேன்சோகவே யிருங்கள்

பிள்ளைகள்.

குப்பேதமில்லாத துத்தமதர்நையேனொல்லானுந்நற்சென்றிச்
இப்போதுநீவந்திரிப்போதேஜயனை எத்தேசம்போதேனென்றி

ஏலப்பனை.

கங்கைக்குச்சென்றான்இங்கேவருகிறேன்சலியாதிருக்களடா
மங்கனமாகவே உங்களன்னியுடன்மறிவா யிருக்களடா

பிள்ளைகள்.

போனுவருவதெப்போதுளப்போதுபுகல்வீரோமது அய்யா
சினுப்பதுமைநற்சீர்மைப்பொருளுச்சிலவாங்கி வாருமையா
ஏலப்பனை.

பாடம்படித்துப்பகலி லுறங்காமல்பன் லிக்குப்போங்களடா
நாடென்குஞ்சற்றுதான்மனையிலியோயாடியே வாங்களடா

பிள்ளைகள்.

பாடம்படிப்போம்படைத்தொழில்வித்தையிலீவோம்
மகிழ்த்திருப்போம்
நாடித்திரியோம் அண்ணனைதன்னிலேநாங்கள்
ககித்திருப்போம்.

ஏலப்பனை-வசனம்.

குமாரியாமி, நான்போய்வசனமா? நீ ஒன்றிற்கும் மயங்காதே,
நான் செய்வதெல்லாம் சூழ்ச்சியாகவேயிருக்கும். அதைப்பற்றி நீ
யோசியாதே.

குமாரியாமி-கொச்சகம்.

உலங்கொண்டமணிமார்பா உத்தண்டவயவீரா
எலங்கொண்டமன்னர்கடு நாயகமேதாயகமே
பலங்கொண்டமன்னவன்றன் பகைதவிர்க்கவிப்பொழுதே
பொலங்கொண்டவிலங்கைநகர் பேரயினிதாய்வருவீரே.

வசனம்.

பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கெல்லாதெரியும். உசித
ப்படிசெய்ப்புங்கள். நமக்கதில் இலாபநில்லாதுபோயினும்
ஒன்றும் வராதவகையிற் கண்ணுயிருங்கள். அதுதான் நா
ட்குச்சொல்வது. போய்வாருங்கள்.

ஏலப்பனை-வசனம்.

இரஞ்சிதபூஷணீ, மயப்படாமலிரு. உனக்கொருதீக்குமவா
தவகை தேடுவேன்.

இரஞ்சிதை-வசனம்.

தங்கனையன்றி எணக்கு வேறுதீனையிலீ, எப்படியேனும்
இந்தச் சண்டாளனுடைய உபத்திரவமொன்றும் என்னைத்தாக்கா
மற் பரதசாக்கவேண்டிவது தங்கன்கடமை. இங்கும் வேறு யுன்

கீளபில்லை, குழர்வதகளை வைத்துக்கொண்டு நாய்கள் தனி
ய இருப்பது எல்லாநல்ல, சிக்கிரம் வந்துசேருங்கள்.

ஏல்பயன்-விசுவம்.

அப்படியே வருகிறேன். இருங்கள். (போக)

பதினாறுக்காங்.

இடம்—நளிப்பறம்.

ஏல்பயன்-கண்ணி.

செஞ்செருட்டி-ரூபகம்.

எவ்வகைகரும்குரான்சென்று ஆங்கிலேய மன்னனைக் காண்பேனே
செவ்வகையில்லாமலேயாவ்வயஞ்சொல்லிச்சபதமுடிப் பேனே
சிக்கனைப்பற்றியேகட்டிப்பிடித்துச் சிறைலெடைப் பேனே
எவ்வகையர்கற்பையழிக்குமவன்றன் ககணாப்பிடிப் பேனே
மொட்டைத்தலைபுடன்ஒற்றைப்பிராமணன் முன்னிதோவாராளே
கட்டைபிறகுநிலமேங்கமர்தொரு காணாயும் வாராளே
என்னெனய்க்குடற்றையெடுத்திச்சமந்துமார் எந்திழைவாராளே
வண்ணமதாய்ப்புதுப்பாணியுங்கொண்டோர்மடர்வையும்வாராளே
காமுமையுங்கட்டத்தோமினி சபா காமர்தெரிசிறதே
நாடுகருமநியாமலன்பரை நானேயழைத்துச் செல்வேன்.

விசுவம்.

இதென்னகருணம் கன்றுபில்லையே ! மொட்டத்தலைபுடன்ஒற்
ராமணன்வந்தான். அதுதான்பொகட்டுமென்றுலும்விறகு
என்னெனய்க்குடழும்புதுப்பாணியும்திர்ப்படுகின்றனவே !
காலக்கேட்டிற்கொ ஒன்றும் தெரியவில்லை ! நாம் எண்ணி
வந்து காசத்தகைப்பற்றித்தானே, நங்கருமத்தை எண்ணிப்
புறும் நங்கருமமுண்டாகும், சிக்கன்ஆழிய இது தங்கமான
கருணர்தான். அதுபோகட்டும், நாம் இப்பொழுது நேரே கொன
ம்பிற்குப்போவது சரியல்ல, சபாக்காமம்போய் அங்கு சிலரைத்
துணை கட்டிக்கொண்டுபோய் ஒருவர்க் கிருவாய்ச் சொன்னால்
இன்னும் நல்லதுதானே.

பதினேழாங்கனம்,

இடம்—இராஜன் அரண்மனை,

அரசன்.

மிரியே ! என்னவிசேஷம் வந்தகாரியமென்ன ?

இராணி-தரு.

கமான்-அடதானசாப்பு.

மன்னு என்னகாரியம் நீர்

செய்யலானீர்

இது சரியாமோ

(மன்)

இன்னுஞ்சிறியவரோ மன

மின்னாதிருப்பவரோ

மன்னவர்களும்கை மதிப்பாரோ

மானுமிமான் ததைத்தன்னெண்ணிப்பாராமல்

(மன்)

வசனம்,

பிராணபதி, தாங்கள் செய்தகாரியம் நன்றாகிலையே தமக்
கெதிரியோ ? தாங்கள் இன்னும் சிறுபிள்ளையா ? இன்பத்தை
யனுபவிக்கத் தக்கபெரு காரிகிலையா ? தாங்கவரிப்படிச்செய்தால்
கண்ணப்போன்ற விளயசர்க்கள் தங்களை எப்படி மதிப்பார்கள்
மதிப்புமானமும் அழியலாமோ ?

அரசன்.

பெண்ணேஜன் அம்மால் செய்வேனில்லை

நீயேன்

உரத்தாய்பெசுகிறாய்

(பெண்)

சின்னஞ்சிறியவரோ வென்று

செய்யுவதஞ்சிரோ

மன்னரெத்தச்சாதினும்

பெண்ணை

மாமணஞ்செய்வதநீதியாகும்

(பெ)

வசனம்,

மானுமிமான் ததையிட்டு நான் அப்படிச் செய்ததென்ன ? நீ
உரத்துரத்துப்பெசுகிறாயே, இன்னுஞ் சிறுபிள்ளையாகிருந்து அரசு
தக்கவிக்காத எந்தக்காரியத்தைநான்செய்தேன் ? அரசர்கள்எந்த
சாதிப்பெண்களையும் விவாகஞ்செய்யலாமென்று நீதியில்லையா ?

இராணி.

அஞ்சிதழுவுணிமேல் சாதல்

மிஞ்சுவதுமுறையோ

அஞ்சிடாம னமைச்சன்

தேவியை

அன்பாயமுத்தென்ன சொன்னிப்பழி மன்னர்

(மன்)

வசனம்.

தனக்குத் தகுந்த மனைவியிருக்க ஆன்னிய ஜாதியிலே
ந்து நமக்கடிமைபாய் ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பெண்ணைக் காதல்
பதுகீதியோ? இரஞ்சிதபூஷணிமேல் தாங்கள் கொண்டகா
நல்லதா? ஏலப்பனை மந்திரி மனைவியை யழைத்து என்ன கே
மர்கள், அது நமக்குத்தகுமா? ௩

அரசன்.

ரஞ்சிதபூஷணிமேல் காதல்	மிஞ்சியதுமுறையே
வஞ்சியவள்கன்னிவை	தாளல்லோ
மந்திரிமனைவியைக் கேட்டது	நன்றல்லோ? (௪)

வசனம்.

அவன் கன்னிதானே பிறனுக்குரிய ஒருத்தியல்லவே
குமாரியாயி அவளுக்குத்தமக்கையாதலினால் அவளிடத்திற்சொல்
லாமற்செய்வது சுரியல்லவென்று கேட்டேன், அதுகூடாதா?

இராணி.

வேலியயிரதனை நன்றாய்	மேய்வதுபோலாயினை
ஏலப்பனையின் மைத்துனி	யவன்மேல்
இச்சுகிர்கொள்ளுவதேலா திதுதிது	(மன்)

வசனம்.

கன்னியாயிருந்தால்நாம் காதலிக்கலாமா? கன்வரினின்றும்
காமுகரினின்றும் காதத்தக்கற்பின்றுத்தவேண்டிய நாமே கன்னி
யனாக் காதலிப்போமாயின் புண்ணியமும் புகழும் நம்மைவிட்டு
எப்படி, யொழியாதிருக்கும், பபிகா வேலியே யழிப்பதாயிருந்
தால் அப்படியிருக்கும் வேலிகாவல் யாது.

அரசன்.

சம்மதிக்காமல்	நானும்-வம்புகன்சொல்வேனோ
சம்மா வென்மேல்	திவேஷமாகவே
தோஷகையேகோயித ஸகாதே	ஆகாதே (௫)

வசனம்.

அவன் சம்மதிக்காமல் நான் வற்புறுத்தினால் அதுகுற்றந்தா
ன் அப்படி வம்புகன் செய்வதாயிருந்தால் குமாரியாயிதீய நான்
அழைத்து ஏன் கேட்கவேண்டும்? அறியாமல் சம்மா என்றீது
ஏன் கோபிக்கிறாய்.

இரணி.

மாதர்கன்மேலானா கொண்டால்-சேர்வதுபிரயாசை
காதலாகவே என்வருந்துவர்

கண்ணாபீர்செய்ய கொண்ணுதி துறையோ (மண்)

வசனம்.

நான் கேரபிக்கவில்லை தனக்கொருத்தியிருக்க இன்னொருத்
தையக் காதலித்து வருந்துவது கூடாதென்று சொன்னேனே
யாழிய வேறன்று.

அரசன்.

ஆனந்தகாங்கொண்டாலும் அந்தத்-தோகைகிழிதேனும்
மோகம்வாயவர விட்டானே யாகில்

முற்றுமவ்வெண்ணத்தை விட்டுவிடுகிறேன் (பெ)

வசனம்.

தனக்கு நிறைந்த அழகினையாய் எத்தனைமனைவியிருந்தாலும்
வேறுபெண்கள் மேலும் ஒருவனுக்குக் காதலாண்டவதுசகதம்.
அது ஆன்மயிப்படி. அதற்கவள் உடன்படாவிடில் எவ்வகையாவது
முயன்று அவளை அனுபவிக்கவே கருதுவார்கள். நான் அப்படிச்
செய்தேனோ? இரஞ்சிதபூஷணி என் பிரியத்திற்குடன்படாவிட்
டால் நான் அவளை மறத்துவிடுகிறேன்.

இரணி-வசனம்.

என்ன சொல்லீழும் நெங்கள் கேட்கமாட்டார்கள். 'பெண்கள்
ரல்வைத்தநேயம் பிழைப்போ சிறிப்பேற்றால்' மறந்துதான்
நெங்கள், மறக்காமல் எப்படியேனும் செய்யுங்கள். நான் என்கே
கிறேன். கேவேருமுன்னேமதிசெட்டுவரும், பெண்களை நிரும்பி
வர்களுள்யார்களுப்பட்டார்? நான் போகிறேன். உங்களிடம்.

அரசன்-தனிமொழி.

கோபமாய்ப்போகிறேன், போகட்டும். யாடா அக்கே (சே
கனைப்பார்த்து) போய் திசைநாயகனை அழைத்துவா? (திரைநா
கன்வா)

அரசன். விருத்தம்.

ரணபாணாலைப்படை மனையாளன்முன் வர்த்தைகொல்லிப்
பாணவின்னும்வாக்கானேன்போய்பேயுக்கன்றினையேயோ [ன்
கனா] மொழியாளி மஞ்சிதத்தைச் சேர்வோமென்றேசெம்மாந்தே
ரனா தனையென்பாலைமறந்துவந்தாளியென்செய்வேனே.

வசனம்.

திசைநாயகர், ஏழப்பனியின்மனைவி ஏதேதேன சொல்லியிட்டுப் போனாள். இன்னும் வரவில்லையே. பொய்ச்சொல்லியிட்டுப்போயினவளா? இரஞ்சிதபூஷணியை விடத்து சினைத்து நான் இவ்வகத்த கிளிபொலானேனே. அழைத்துவருவாளா வசமாட்டாளா தெரியவில்லையே.

திசைநாயகன். கவி.

எவளையேயியிரு காலிசிறியாள் தனைவி
ஒவ்வதுவேநன்று காவலனேகாயின்று

வசனம்.

குமாரியாமி பொய்ச்சொல்லமாட்டாள். என்ன அசந்தர்ப்பமோ? எல்லாவற்றிற்கும் செவகர்களையனுப்பி அவளைத்தருவித்துக்கேட்டால் நல்லது.

அரசன். க.டி.

மாதாதனயே வினுவவே.

துதுவிகிதசா நாயகர்

வசனம்.

அப்படியானால்நீதே ஆவிரித்து அவளைத்தருவியும்.

திசைநாயகன்.

அகே துதுவசெங்கே (இதேதா அழைத்துவருங்கேரும்) (துவர்வா)

திசைநாயகன். கவி.

தங்கையையமன் னவர்க்குத்தருவதாய்ச்சொல்லிப்போன
மங்கையின் கருததைக்கேட்டுவருகுவிர் துதர்நீதே

துதுவர்க்கொல்-கவி.

அப்படியே மாகட்டையா

இப்பொழுதேபோனொருமயா

பதினேட்டங்கம்.

இடம்—எலப்பனை அண்மனை.

குமாரியாமி.

துதுவசெ எங்கே வந்தீர்கள்.

தூதுவர்கொல்-கவி.

அன்னே அரசனிடம், சொன்னமொழியதூபரல்
மின்னியழைத் துவாரா, தென்னவிதம்புகல்வர்

வசனம்.

தங்கள் தங்கையை அழைத் தவருவதாய்ச் சொல்லிவந்திருந்
தாரம், காடுனுமெயென்று மகாராஜா அவர்கள் கேட்டார்கள். கா
ரணமொன்றுத் தெரியவில்லை.

சூமாரியாமி, விருத்தம்.

மன்னனிடஞ் சொன்ன துவும் மெய்யேயப்பா
வந்திவரு பார்த்தேனம் மாதைக்கானேன்
நன்னகர முழுவதும்மாள் விட்டுத்தேடி.

நானயர்ந்து தியங்குகிறேன் நஞ்சின்வல்வேன
இன்னகிடஞ் சென்றனென் றறியேன்பெண்பால்
என்னிடத்திற் பிழைவில்லை யவனுநிலை
என்னசெய்வே னென்னசெய்வேன் துதர்காள்ரீர்
இவதஇனிதாய் மன்னவருக் கியம்புவிதே.

வசனம்.

காண்கொன்ன துண்மைதான். வந்துபார்த்தேன. அவனைக்
காடுனும். எங்கும் ஆள்விட்டித் தேடியும்பார்த்தேன், நான் வயி
றெரிந்துஇருக்கிறேன். அவரும் ஊரிலில்லை. அவன் எங்கேபோனா
னென்றுத் தெரியவில்லை. நான் என்னசெய்வேன். பெண்பால். நீ
ன் மகாராஜாவுக்குப் பக்குவமாய்ச் சொல்லுங்கள்.

துதர்.

அப்படியேபோய்ச்சொல்துகிறோம். (போக)

பத்தொன்பதாங்கனம்.

இடம்—இராஜன் அரண்மனை.

அரசன். தூதுவரே, போனகாரியம் எப்படி.

தூதுவர். சந்தவிருத்தம்.

உலியேநிகர் சொல்லிக்கொல்லிய சாரமற்றதோர் செய்தியைச்
சொல்லவாஅதைச் சொல்லவாஅதைச் சொல்லவாஎங்கள் மன்ன
ல்லிதஞ்சிதை யான்வரும்முன மாயமாகவே போயினான் [வா
ல்லையேயவ னிலையேயவ னிலையேயென வேரதினான்.

வசனம்.

மகாராஜா அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு விட்டிருப்பேரவதற்குள் இரஞ்சிதபூஷணியம்மாள் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டார்களாம். எங்குந் தேடிப்பார்த்தார்களாம். அசம்பவிலேயாம், பெரிய மந்திரியாரும் விட்டிலில்லை, உனென்னசெய்வேன். பெண்பால் என்று மந்திரியினியார் சொல்லுகிறார்கள்.

அரசன் தனிமொழி. தரு-சாமா-திசிரம்.

தேனார் மொழிக்குயிலார்	திருடனப் பெண்மயிலார்
மானார் கிழியார்கேசம்	வைத்தேவி னாகமோசம்
யோனேனே துய-மானனே	புத்திகெட்டு விட்டேனே
அன்ன நடையாரை	கின்னற் சடையாரை
சின்ன விடையாரை	கன்னித் தொடையாரை
சேர்வேனோ துயர்-திர்வேனோ	தெரியாமலே விட்டுவிட்டேனே
சித்தியமென் நெஞ்சகத்தை	கீங்காத கோகிலத்தை
சித்தாபிழி மோகனத்தை	திவ்வியருண மஞ்சிதத்தை
தேடுதே மனம்-வாடுதே	தேன்மொழியைக் காணாமல்
காதலெனன் கனஞ்சியத்தை	கருத்தினிக்கும் புத்தமுதை
திதிலெழிற் சித்திரத்தை	திவ்யமதன் அஸ்திரத்தை
செத்தமே தேடி-சித்தமே	தியில்மெழு காரினனே

அரசன்.

ஓடிப்போய்விட்டாளா? ஆஹா ஹா? என்ன பேதமையிது அறியாமல் அவன்மேலண்புலைத்து மோசம்போனேனே. அந்த அன்னநடைப்பெண்ணமுதை அனுபவியாமல் என்னுன்பம் எப்படிநீங்கும். ஐயோ தெரியாமல் விட்டுவிட்டேன்! இனி எப்பெழுது அவன்எனக்குக்கிட்பெவான்? அவனை கினைத்தவருந்தும் உமனத்துவப்பத்திற்குப் பரிசாரத்தெரியவில்லையே. அப்பப்பா பெகவின் கள்ளத்தனம் பேசொண்ணுது. கல்லை இருக்கட்டும். என்னை மோசம்பண்ணின அவனை நான் நாசம்பண்ணாமல் விடுவேனே பார்ப்போம்.

(கோவகளைப்பார்த்து) அடே முள்ளிக்கொடைய அழகு தவா? (முள்ளிக்கொடைவா)

அரசன். சந்தவிருத்தம்.

அடதாஸ்சாரபு.

வனத்தார் தனத்தான் துணைத்தான் கமர்த்தாய்
மறைத்தா னெனத்தேநாணுதே
வனத்தான் மனத்தால் நினைத்தா னிலைத்தான்
இனித்தான் விடப்போகுமோ
கனைத்தே கனைத்தா லிழுத்தே பிடித்தே
சுழுத்தே துணிக்காவில்
புனற்குழ் பிலத்தார் மதிக்கார் மதிக்கார்
பொறுக்கா தனற்கோபமே.

வசனம்.

முள்ளிக்கொடை? இரஞ்சிதபூஷணியை எவ்விதத்தும்
அழைத்துவருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப்போன சூமாரியாமி
என்னசொன்னான் கேட்டீரா.

முள்ளிக்கொடை. தெரியவில்லை, என்னநடந்தது?

அரசன்.

நடந்ததென்ன! அழைத்துவருகிறேனென்று என்னிடத்திற்
சொல்லிப்போய் அவனை மறைத்துவைத்துவிட்டு எங்கேயோ ஒடி
ப்போய்விட்டாரென்று சொல்லியதுப்பிடி நுக்கிருள். பார்த்தீரா,
அவளுடைய கருவத்தை. கொஞ்சமும் நம்மை மதித்தானா? அவ
னைச் சம்மாவிடலாமா? பிடித்திழுத்துவந்து தலையைத் துணிக்கா
மில்லாது ஒரு அரசனா?

முள்ளிக்கொடை.

உண்மையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வவேண்டும்.

அரசன்.

இனி என்ன உண்மையாய்த் தெரிந்துகொள்வது, அவன்
மத்துவந்து தலையைத் துணிக்காவில் எங்கேயோமடங்காது.

முள்ளிக்கொடை. மகாராஜாவுடைய திருவுளம்.

அரசன் வ-ம். நல்லதிருக்கட்டும்.

தேவதாங்கம்

இடம்—வனப்பாதேயம்.

எவப்பனா சப்ரதாமஞ்சென்று குடிசைநிறிலைக்கட்டிக்கொண்டு

கொளுப்புக்குப் போகுதல்.

தருகாம்போதி-ரூபகம்.

பல்லி.

மங்கனமேயுமிலன்மைதகர்த்து மகிழ்வுடன்செல்வோ மென்னேசா

[நீயும்

இவ்விதமாகவிப்போதேவினாவாக வென்னுடன்வாரும்விஸ்வாசா

அதபல்லி.

சிக்கனென்மைத்துநீமேல் மையனா னுனை

நீதனிசீனயாழுகதேதேதேதா சொன்னுனை

விக்கிதுநீதெனதேயென்னுமற்போ னுனை

இனிநானவனையக்கிரேவேனா

மனதாநனை அப்படுவேனா.

(மக)

காணம்.

ஆங்கிலேயமன்னன்நன்னிடம்பரம்பசென்று

அல்லவெல்லாமெடுத்தேதாதி - பல

யானைசெனைபரி வாழ்ந்துகட்டி

யவனையமர்செய்யெவனோடு

பாக்குடனையதெத்திக்கெவனோனும்

பத்திரம்பாரித்தத்தேதி - இனி

பட்சபாதம்பார்க்கலாகாது ஆகாது

பதறிச்செயிப்பதேதி

ஒங்குபுகழ்பெறுஞ்சபாசாமக்கிட்டு

ஒயாமவேடத்திக்குபுறப்பட்டு

நீங்குலாசமனை காண்கஷ்டப்பட்டு

திடமாயொரு கொடியினிலை

கிடமோடா திடுவோகினி

(மக)

காட்டைக்கடர் தாசாக்காட்டையடைந்திட்டோம்

நல்லகள்ளத்திரம் - குளிர்

கண்ணாத்திரம் தெறிக்கவிலை

வெறிப்பது மென்னகெம்பியம்

கூட்டிலிருந்து குயில்களொயிலாகக்
 கூவுதுபாரென்னசாரம் - மிகக்
 கொஞ்சிப்பேசும் பஞ்சவர்ணக்கிளிகளின்
 கூட்டங்கொன்னகில்தாடம்
 நாட்டியமாடுது தேவகையிலினம்
 நாடியுலாவுது வானிற்புயலினம்
 வரட்டில்ல்தாமரைப்பூவில்லமடளனம்
 வந்தேயடை காக்கின்றது
 சந்தேகமாய் பார்க்கின்றது (மங்)
 சந்தனங்குங்கும் சாகியிலவங்கம்
 சமபுராவல் சுருங்காலை - தேவ
 தாரம்வகுளமசோகு பலாசமும்
 தண்மருதோள்நியாம்நீலி
 விந்தைமிகும்வடிவேலன்பெயர்கொன்றி
 மேலிலளர் கருவேலி - மாம
 மெத்தவிருக்குதேயிர்தவிடத்தில்
 விளையுமேபற்பலநூலி
 இந்தமலையிற்கரடிபுலிளங்கம்
 யானைகளும் தான் திரிந்திடுமேயெங்கும்
 அந்தமலையினிற்கள்ளர்குடிதங்கும்
 அரிதாவிய யிடங்காணுது
 பெரிதாயொரு மலைதோணுது (மங்)
 அன்றிலும்பேடும் தங்குஞ்சகவ்தம்முடன்
 அன்பாகக்கூடிக்குலாவி - வாரும்
 அன்பினைக்கண்டதே மைந்தனையும்மனை
 யானையுந்தேறிதென்னுளி
 ஒண்டியாய்விட்டுவந்திட்டேனெயானொரு
 வெம்பழிக்கஞ்சாதபாவி - என்
 னுள்ளங்களித்திரிந் தெள்ளமுதென்னலே
 உச்சிதமேலிவெந்தேவி
 குன்றிலிருந்துமெனக்கிளியார்தஞ்சம்
 குப்பகுப்பென்றேயெரியுதெயென்னெஞ்சம்
 நன்றுதுக்கொழும்பைக்கண்டோமிதோகொஞ்சம்
 நாமுண்டுகி நாய்மன்னனை
 யெண்ணுடு வோமன்பனை (மங்)

இருபத்தேராவங்கம்.

இடம்—இலங்கை.

சேவகன் வசனம்.

ஆண்டவரே, யாரோ வெருவர் வாசலில்வந்து காத்திருக்கிறார். நமது கவர்னர் அவர்களைக் காணவேண்டுமாம்.

மந்திரி. வரலீடு. (ஏலப்பனை வா)

இலங்கைமந்திரி சந்தவிருத்தம்-ஆதி.

உம்மிடவூரோடு பேரோடு வுவுந்தேசெய்யுந் தொழிலேது
எம்மிடம்வந்தது தானேது யாரோ நீர் தான் தெரியுது
செம்மையாய் யாவுமிப்போது செப்புவிச்செப்புவிச்சப்பாது
சம்மதமாகவே துரையவர்கள் தயவாய்க்கெட்டாரிப்போது.

வசனம்.

நீர் யாசையா, எந்தவூர்? உமதுதொழிலென்ன? இங்கேயாது
பற்றிவந்தீர். சொன்னால்துரையவர்கள் அதைத்தயவாய்க்கெட்டபா
ர்கள்.

ஏலப்பனை கோட்டு-ஆதி.

வந்தித்தேன் வந்தித்தேன் வளஞ்செறிந்தலங்கைபின்
வாழ்வே சீர்மை மஹாணி வளஉத சினிதறவே
சுந்தித்தே சுந்தித்தே சிறந்தறம்புரிந்திடும்
சொர் நிதி மாறாத லெயமிரு மதிகாரா

வந்துற்றேன் வந்துற்றேன் வங்ககாண்குழ் கண்டிமா
மன்னன் சிங்கன் சங்கத்தின் மருவிய மந் ரியான்
நிந்தித்தான் நிந்தித்தான் நீலகடந்த அன்னவன்
நேரா யாவும் யாடுத நினைதிடம் வந்தனனே

வசனம்.

நான் கண்டிமாணன் மந்திரி. எங்கள் கெத்திசங்கராஜன் கெத்த
வழி அரசாளத்தொடங்கிவிட்டானாதலால் அதைப்பற்றிச் சிலகாரி
யங்களைப் பேசலாமென்று இந்தச் சமூகத்தில் வந்தேன்.

இலங்கைமந்திரி.

ஆஹா அப்படியே பேசலாம். அதைப்பற்றி உமது கருத்தை
விளக்கமாகச்சொன்னால் துரை அவர்களிடம் சொல்லுவேன். அவ
ர்களும் அதற்குத்தக்கபடி கடுமையானதாபிருத்தால் நடத்திவைப்பா
ர்கள், இப்பொழுதே சொல்தும.

ஏலப்பனை ஆசிரியவிறுத்தம்.

மஹாகனம் பெறுசீர்மை மஹாராணி செங்கோன்மை
 வருவா திலங்கை நகரை
 மாட்சியுட னரசாரும் சர்வஹர்பர்த் பறவுள்ளிக்
 மன்னவன் சமுகத்தினில்
 மண்டலம் புசுழ்கண்டி நகர்நிர்த்தி சிங்கனென
 மகிபாலன் முதன்மையான
 மந்திரியெனும் ஏலப் பனைவந்த னத்துடன்
 மனுச்செய்வ தென்னவென்றால்
 தராததற் காரியங் காரிலெலா மன்னவன்
 தலைபிட்டு நிலைமகிட்டுச்
 சன்மார்க்கம் விட்டுமது பாணமேலிட்டுத்
 தயங்கும்வெறு கொண்கொமர்
 சனதெவறு கொண்டு பிரிந்ததனைவ மந்திரியைத்
 தாங்கொன்று நகரமார்தர்
 தம்மிடங் கொடியவரி யிணைகொண்டு சிறுபிழைசெய்
 தாரையிரு பிளவாக்கியும்.
 அகாதமாய்க்கண்ணைப்பி டுங்கிழைத்திருந்
 தவருடலுருட்டி விடலும்
 ஆனபல கொடுமைகள் புரிவதைச் சகியாமல்
 அந்நகர்க் குழுகளெல்லாம்
 அஞ்சியென் னெடுமுறை யிட்டனர்க ளதனைபவ்
 வரசனுக் கியானுரைக்க
 ஆக்கிரமித் தென்னைச்சி ன்ந்துகொள் றிடனைத்
 தானந்த காரணத்தால்
 விகாதுமுற் துண்கமுக் நாடினே னுதலால்
 விதிமுறை கடந்த வவனை
 வெஞ்சமர் புரிந்துதண் டித்தந்த நகரையும்
 விரைந்து கைப்பற்றி யுலகில்
 மெய்யான ரீதியுடன் நீங்கவே யரசாள
 வேண்டுமிது வென்சம் மதம்
 வேந்தனை சமர்செயத் தளமுடன் வருகுவிர்
 விளம்பும்பின் னாப்பயிதவே.

வசனம்,

மாட்சிமைதங்கிய துறையவர்களே, நான் கண்டிநாயகனாய்
கீர்த்திசிக்கராமனுடைய முதன்மந்திரி என்பெயர் எலப்பினை, என்
சுள்தேசத்திற்கு எங்கள் சிங்கள ஜாதியினராய் அரசாண்டுவந்த
முன்னரார் பின் சந்ததியின்றி யிறந்துபோக எங்கள் தேசவழக்க
ப்படி யானைகையிற் பூமணிகொடுத்து அனுப்பினோம். அது
பூந்தோட்டத்தில் வேலைசெய்துவந்த ஒருவகைக்கழுத்தில் அம்
மாணியைப்போட அவனையே பட்டத்திற்குரியவராக்கினும், பட்
டம்பெற்று சிலகாலம் அவர் ஒழுக்கமாயிருந்தார். பிறகு கொடுங்
கோல் புரியத்தலைப்பட்டு அவருடைய கூடவொழுக்கத்தை மறு
த்து கன்னெறியில் நிறுத்தமுயன்ற மகாநீதிமானாகிய பிரயிதன
வையென்னும் மந்திரியைக் கொன்றுவிட்டார். நன்னெறியைக்
கையிட்டுக் குடியும் வெற்பும் காமமுமேலிட்டிக் குடிகளுக்கும்
தாங்கமுடியாத வரிகளை விதித்து சிறுபிழைசெய்தவரையும் இரு
யினவாக்கி வருத்துகிறார்.

கண்ணப்பிடுக்குதலும் மலையிலிருந்துருட்டுதலுமாகிய சடுந்
தண்டனைகளையெய்திக் குற்றத்திற்குத்தக்க தண்டனையை அவர்
நினைப்பதில்லை. குடிகள் அதற்கு ஆற்றாமல் மனகொந்து என்னி
டம் முறையிட்டார்கள். நானும் அரசனாக் கு இதங்களைச் சொல்லி
ப்பார்த்தேன். அவர்கேட்கவில்லை. என்னையும் கோபிக்கிறார். அது
காரணமாகவே நான் இந்தச் சமூகத்திற்கு வந்தேன். அப்படி நீதி
தவறிநடத்தும் அவரை இனிபும் அரசனாகக்கொண்டுவாழ எனக்
கேனும் குடிகட்கேனும் சிறிதுமனயில்லை. இந்தச்சமூகத்திலுறை
யிட்டிக்கொண்டால் யாதோர் நற்பயன் கிடைக்குமென்பது என்
சுள்கருத்து. மாட்சிமைதங்கிய துறைஅவர்கள் எங்கள்நீது தயை
கூர்ந்து சேனைகளோடு அங்குவந்து அவரைப் போர்செய்து வெ
ன்று உலகநன்மையை நாடுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அவ
ரோடு போர்புரிந்து வென்றாலன்றி வேறு உபாயங்களினால் அவ
ரைத் திருத்துதல்முடியாது. இதுதான் இந்தச்சமூகத்தில் என்னு
டைய விண்ணப்பம்.

இவங்கைமந்திரி. சந்தம்-திரிசிரம்.

இவங்கைகரை யாகபுரியும் இறைவனேநற் சண்டியாழ்

இனிய கருண வமைச்சர் தலைவர் என்னும்எலப் பினையிவர்
கிலங்கெர ளந்தநகரின்ரசன் கீர்த்திசிக்கன் செப்திமம் [தி]

கெடுதல் டையுக் கொடுமையினத்தும் கெடி கொளுமது சமூகக்

துலங்க வுரைத்ததன் னவனையடக்கச் சூழ்ச்சிசெய்யவேண்டியே
குறையே வுனது மனதின்கருத்தைத் துணிந்திவதறிய வெண்ணி
வலங்கொள் மனையும் வனமுங்கடந்து வந்தனரீகிர வாகவே [யே
மகிழ்வி னிலரை யனைத்தும் வினவி மார்க்கம்புரிய வேணும்.

வசனம்.

இலங்கைகரசரையான்வரும் மஹாபிரபுவே, இவர் கண்டிரக
ரையாலும் அரசனது தலமைமத்திரி, இவர் பெயர் ஏலப்பனே அதி
காரம் இவர் தனது அரசன் செய்யும் கொடுமைந ளினைத்தையும்
சமூகத்தில் தெரிவித்து அவனையடக்கக் கருதி கசடு மலை வனாந்தி
ரங்கனெல்லாம் விடைவாக நடந்து இங்கு வந்தனராம். துரையே
இவியை இது விஷயங்கனெல்லாம் சிவந்தாமராய விசாரித்து
அதற்கேற்ற மார்க்கஞ்செய்யவேண்டும்.

இலங்கை மந்திரி, சந்தம்-ஆதி.

பாவசெ திரக்கிணு மேமனதச்சமி லாமலெதிர்த்து வாகாத
காவலனைச்சிறை யேபுதுவித்தெழில் காவலரிருத்தக் காக்கேகி
தானியேமுற்றிவகமிட்டுறையக்கொடி. தாமுறவேவிசையாய்நாட்டி
மேகிடுவோமென வேரதினர்மன்னவன் மேன்மையோடிவங்கிரு

வசனம்.

[ஹையர்வே.

ஏலப்பனையதிகாரம், உமது கிருப்பப்படியே நாம் பேரர்க
கோலங்கொண்டு கண்டிக்குவந்து முற்றிவைப்போய்நி அந்த அரச
னைச்சிறைப்படுத்தி வெற்றிக்கொடிநாட்டிக் குடிசுக்கு நன்மையை
யுண்டாக்குவோம். யார் அலருக்குத் துரையாய்வினும் நாம் கி
டோம். நீர் அஞ்சாதீர். அமைக்கப்பட்ட கிடுதியில் இரும். எல்
லாம் கலந்துப் பேசிக்கொள்வோம்.

நெபத்தொண்டாங்கதாம்.

இடம்—கண்டி.

அரசன் திராசாயகனுக்குச் சொல்

சந்தம்-தா-சாப்பி.

பதியிலிற்கொற் றவர்கியக்கும் பழகடக்கும் நாயகா
துதியிடுத்தென் னுடனிருக்கும் கருணமுள்ளிக் கொடையையீ
ததியிலிற்கொன் றழையினெனைச் சதிர்கொள்தாதர்க் குறைசெய்
மதியிடுத்தி மலரை இங்கண் வரவழைப்பாய் வினாகிலே. [தே

வசனம்.

திராசாயகர, துரையனுப்பி முள்ளிக்கொடையை இக்கே
தருவிடும்.

திசாநாயகர்-கவி.

திடரிக்குதாதே, அடைவுடன் முள்ளிச்
கொடையைப் பிடுபாது, தடையிலாதழைமின்.

வசனம்.

தூதுவரே, மகாராஜர் அவர்கள் கட்டளைபெற்று முள்ளிக்
கொடை மந்திரியாரை அழைத்துவருங்கள். (தூதர் செல்ல முள்
ளிக்கொடைவர.)

முள்ளிக்கொடை-சந்தம்மி.

நீனருக்கருள்கையனே, மானமுற்றிமெய்யனே
காணற்பனதுய்யனே, ஏன் அழந்தனைனுயனே.

வசனம்.

காராஜா? இந்த அடிமையை அழைத்தக்காரணம் அறியேன்,
அரசன்-சந்தம்-ஆதி.

மானபாண வலப்பனைதான்

வலிதாய்ப் பகுதிப் பொருள்பெற் றிடவே

போனான் போனான் அதுவேப் போக்காய்

போனான் வரவே வில்லை யடா

ஏனோதானே வென்றே யவனும்

இருக்கின்றனோ யானோ அறியோம்

ஆனாலாகட்டிற் தூதரைவிட்

டவனெனொடியிற் கடிதாய்க்கொணர்வீர்.

வசனம்.

முள்ளிக்கொடை அதிகாரம். ஏலப்பனை அதிகாரம் சப்ரகா
மத்திற்குப்போய் எவ்வளவுகாலமாய்விட்டது. இன்னும் வரவில்லை
போனார் போனார் அதேபோக்காய் போய்விட்டாரே. பகுதி
வாங்கப்போனவர் வாங்கிக்கொண்டு வராமல் இவ்வளவு காலமாய்
அங்கே என்னச்செய்கிறார் நமதுகண் நம்மை என்னச் செய்வா
னென்று அலட்சியமாயிருக்கிறாரோ இருக்கட்டும். தூதரை விட்டு
அழைத்துவரச்சொல்லும்.

முள்ளிக்கொடை-சந்தம்-தாசாப்பு.

சீருலாயிய கீர்த்திசிக்கபூ பாலனெருண சிலனே

திருட்டுத் தனமுள் ஏலப்பனைப் பகுதிப்பொருள்பெறப் போ
னாரின்மார்தனைக் கட்டிக்கல்லை பாயமாயின வென்றிட [வ்வன்
உண்டவீட்டி மீண்டகஞ்செய் வன்னியேயவ துன்னியே]

காசியஸ்தவாச் சேர்த்து சப்பிரகாரத்தில்லெரு சூழ்ச்சியால்
காலம்போக்கியே இந்தநகரின் வேலையாக்கிட விருக்கிறான்
பூரம்புண்மணி மார்புளையவ் னுருமோஷனக் காலுமோ
ஐயபின்சமு கத்திலோதினென் யாவருமினையறிவரோ.

வசனம்.

மஹாராஜா! ஒரு கின்னப்பம், அவர் இவ்வளவு காலம்
இங்கே வராதிருப்பதைக் கொண்டு போகிக்குறிபத்த எதோ அவ்
தே கள்ளமொன்றிருக்க வேண்டுமென்று புலப்படுகிறது. பருநி
வாங்க இவ்வளவு காலம் ஏன், இந்த சாச்சியத்தை வஞ்சித்துத் தம்
கண் எடுத்துவிடும்படி சபாசாமந்தப் பிரபுக்களோடு ஏதோ கதி
வாலோசனை செய்கிறான்று நினைக்கிறேன். உண்டயிட்வுந்நினை
டகமென்னும் உறுத்தகுணம் அங்கிடத்தி சிவநகையாபுண்டென்
பதை மகாராஜாவுக்கு முன்னும் நான் வியித்திருக்கிறேன்.
நான் இப்பொழுது இதைச் சமூகத்தில எல்லோருமறியச் சொன்
னேன். வேண்டுமாயின் முடிவையப்பாருங்கள்.

அரசன் சத்தம்-சைதாசனம்.

எத்திக்கும் புதுப்பெற்றிக் கினிதந்தே யில்கும்

எனைபந்தப் பயல்வந்தே பெதிர்க்கேடுவென் லுவனே

கத்திக்கும் கரிபட்டும் கழுக்குஞ் சிறிய

காக்கைக்கும் இளையாசத் தாக்கிக்கொல் லுகிறேன்

யுத்திக்கும் புத்திக்கும் உண்பொப்பா ரிப்பென்

துயர்வுற் றன்புறுமுன்றிக் கொடையே ரிப்பொழுதே

யத்துட்டன் தன்னைக்கட் பகாமிட்டென் கழுசத்

தழையஞ்சற் றேனுந்தா மதமேசெய யாதீர்.

வசனம்.

முன்னிக்கொடை யதிகாரம், உம்முண்டய புத்தியை மெச்சி
னேன். கீர் சொன்னபடியே அது உண்மையாமிருக்கலாமென்றே
நினைக்கிறேன். நன்றாய்ச் சொன்னீர். நான் நினைத்தபடியே நீரும்
சொன்னீர் அவன் செய்வான்தான். எல்லா அப்படியெய்துவிட்டு
அவன் உயிரோடிருக்கலா, என்னைக்கத்திக்கும் கரிக்கும் கழுக்
கும் காக்கைக்கும் அவனை இளையாக்கமாட்டேனென்று நினைக்கி
நீரா? பார்ப்போம். சீக்கிரம் துதுவப்பி துட்டனை இளையமே
தருவியும், அதன்பிறகு சொல்லுகிறேன்.

முன்னிக்கொடை-சக்தக்கவி-ஆதி.

சீவத்துதுவ கேளெரன்று

எலப்பளையிட மேசென்று

கோலக்கடிதம் நீர்த்து

மாலைக்குள்வரு விரின்று.

வசனம்.

தூதுவரே, சீக்கிரம் சப்பாசாமும்பேரய் எலப்பளையிதகாத்
தை மகாராசரின் கட்டளையைக்காட்டி அழைத்துவருங்கள்.

தூதுவர்-சந்தக்கவி.

ஆதிதாளம்.

வரயுகின் வேகமதாய்ச் சென்று

காயிதம வர்கையிலே கந்து

நீயுட னேவருவா யென்று

நாயக னே வருவே மின்று.

வசனம்.

இதேதா ஒருநொடியிற்பேரய் அழைத்துவருகிறோம். (போக)

ஒருபத்துழன்றுக்களம்.

இடம்—கண்டி—இராஜவிதி.

நோம்—காலை—முற்பகல்.

இரத்தினவியாபாரிகள் பிரவேசம்.

தரு-இராதம்-காமி-தா-ஆதி.

செல்வமிசுத்தவரே

சீமான் கள்புத்திரரே

நல்லகுணஉத்தமரே

நீங்கள் தான்

ரத்தினங்கள் வாங்கலையோ

கற்புடையமங்கையரே

கன்னிகையாம்நங்கையரே

பொற்புடையதங்கையரே

நீங்கள் தான்

பூஷணங்கள் வாங்கலையோ

பாகையைசொல்லியரே

பத்மமுகமெல்லியரே

நாகரிகவல்லியரே

நீங்கள் தான்

நல்பச்சைவாங்கலையோ

கோச்சுவண்டிமேலேறி

ஆச்சிபுடன்போதவரே

மாச்சரியமில்லாமலே

நீங்கள் தான்

வைமணியவாங்கலையோ

லங்கைசிகப்புமுண்டு

செவ்வெள்ளைமுத்துமுண்டு

துங்கைவழிப்பிழைண்டு

நீங்கல் தான்

தோகையர்க்கு வரங்கலையோ.

அரசன்-வசனம்.

சேவகா, இரத்தினவிவாபாரிகள் வந்திருப்பதாக மகாராஜா வந்தறிவி.

சேவகன், போடி இரத்தின விவாபாரிகள் வந்திருக்கிறார்கள்.

அரசன் வசனம், அவர்களை இங்கே கூப்பிடு.

சேவகன், ஐயா இரத்தினவிவாபாரிகளே மகாராஜா அவைக்கு கிரூர் வரநுங்கள்.

மண்டலேஸ்வரா, மகாப்பிப்பா, வந்தனம்.

ஓய் செட்டியாரே, நீ இரத்தினவிவாபாரியா? எந்தவூர் எங்கே உம்மிடத்திலிருக்கும் சிறந்த இரத்தினவகைகளை யெடுத்தாக காட்டும் பார்ப்போம்.

சோமராதசெட்டி-சந்தகிருத்தம்.

அடநாணசாப்பு

வளமிஞ்சிய கழுதும்பல தருவும்வார் பொழிதும்

வளையும்மணி வயலும்மணி கதியும்மணி மருவும்

மிளிர்கன்றனன் நகரின் புற விதியின்முறை தயறு

விதமேயா சதுசெய்திரம் வினாசேர்ப்பு நிறுபா

தெளிதண்டமிழ் பெருதும்மது ஞாயின்வாணிபந்தங்கள்

நிகழும்பல நகர்தினன் தினமுந்திரித் தினிதாய்

ஒளிரும்நவ கிதியும்கவ மணிபும்பல தெருவும்

உலவும்விவ விரிவகும்கொளும் பிவிவயந்திவண் வந்தேதாம்.

வசனம்.

மகாராஜா? நான் மதுரை இரத்தினவாணிபார்கள் இரத்தினவிவாபாருச்செய்யும்பொருட்டிக் கொளும்பிறகு வந்தேதாம்.

அரசன் கவி.

மதுரையின்வந்தகரே மதியிருவுத்தமரே

புதுமைகளின்னகையிலே ஏதுவெலுங்கண்டதண்டோ.

வந்தகரே, கொளும்பிலே ஏதேனும் விசேடம் நீங்கல் சேன் கிப்பட்டதண்டோ.

சேரமகாதவெட்டிச் சந்தவிருத்தம்.

ஆடதாசாசாப்பு.

கலங்காத நெஞ்சுற்ற விரப்ப தாபா

கருங்காவியந்தார் மணஞ்ஞயு மராபா

இலங்கா புரிக்கேகி யாமங் கிருந்தே

இரத்திருக்கள் விற்கின்ற போதிந்தன் மந்திரி

சலங்காணும் ஏலப் பனைவந்து ராஜன்

சமூகத்தி லுண்ணெயெங் கொள்ள வேண்டி.

நலங்காண் வாலேர சனைசெய்த நாக

நகரத்தி லுள்ளோர் நவின்னிராக ளரசே.

வசனம்.

நாங்கள் கொளும்பிலிருக்கும்போது கண்டி.ராசாவின் மந்திரி ஏலப்பனை அதிகாரமென்பவர் கொளும்புராசாவிடம் வந்திருக்கிறவென்றும் கண்டி.ராசாவை சீக்கிரிட்டு ஆங்கிலேய ஆளுகையை கண்டியிற்கொண்டிப்போய்வங்க கொளும்புராசாவோடு ஆலோசனைசெய்துகொண்டிருக்கிறவென்றும் சீக்கிரத்தில் ஆங்கிலேயபடைகள் கண்டிக்குச் சண்டைசெய்யப் போகிறார்களென்றும் சனங்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள் இதுதான் நரங்கள்கே அதிர்ந்துக்கொண்ட முர்கிபமான அதிசயம்.

அரசன் சந்தவிருத்தம்.

ஆதிதாளம்

எனக்கு வந்துயர் செயவவன் மனதில்

நினைத்த தென்பது நினைமன வதிகிலன்

இனிக்க யிக்கவர் கனிலொடு மொழிவது

சிசமாமே

மனத்தின் வஞ்சக முடனவ விடர்செய

நினைத்தி லங்கையில் அரசனை யனுகியே

வனுத்தி மெப்பன் சயினிய முடனவ

னெனைநாடி

சினத்தெ முந்தெநிர் வருகுய னெலி லொரு

நெரடிக்கு ளிற்குள் படைகளே முடிசிய

வணக்க டிந்துயிர் கொடுசெலும் மமனை

வெதிர்மேலி

அணித்த மொன்றொரு சிசமது கிருமின

வுறபயி ளந்துடல் குருகியின் மிதிபட

வமர்க்களர் தனிலுயிர்வதை புரிசுவ

எநிகிரே.

வசனம்.

கன்ன எலப்பிபோயர், உனக்குத் தயர்செய்யவா அப்படி -
யும் அவன் நினைத்தானு, அது உண்மையா நிரூபித்தோ கோள்
முட்டி நித்திரைக்கூறும் நியொழுக்கல் கொண்டு எஞ்ஞானுமின் அ
வன் சும்மரவிட அவ்வளவு காரம் அசத்தனு பார்ப்போம்.

முன்னிக்கொடை சந்திநுத்தம்.

ஏகதாளம்.

ஐயனை யாக்கப் பொறுத்தத யாறப்பொறுத்தமோ, தய
யனை தாதருள் சென்றவர்களுமறவிலை முழக்கியாதோ, வெய்ய
னைப்பிபோ செய்தகாரியத்தினை விசாரித்தாயின், செய்யவேண்டிய
தெல்லாஞ்செய்யலாம் பலவாறு நினைதவெனவே.

வசனம்.

மகாராஜா, அவசரப்படவாகாது! தூதர்கள் பேசவிருக்கிறா
கள். யோனவர்கள் திரும்பிவந்தவுடன் எல்லாகாரியங்களும் தெரி
யாதீர். உண்மையை யறிந்துக்கொண்டு ஏற்றபடி செய்யவேண்டிய
தெல்லாம் செய்யத்தடைபடுவன்ன? ஒவ்வொன்றையும் யோசித்துத்
தணியவேண்டும்.

அரசன். அதுவரஸ்தவந்தான், செட்டியாரோ இரத்தினங்களை
எடுங்கள்.

சோமசுந்தரேட்டி - கண்ணி.

நவரோஜ்-ஏகதாளம்.

மாராவமணிகள் வர்த்திப்பாருமே - நீர்

வர்த்திப்பாருமே

தாரார்கழுத்தினிலே தாக்கிப்பாருமே

வ-ம், இது கழுத்தினிலியத்தக்க மாராவமணிகள்,

காரார்களேயிதன் கர்த்திப்பாருமே - இதன்

கர்த்திப்பாருமே

வாரர்காக்கலிலே ஏத்திப்பாருமே

வ-ம், இதுகர்த்தினிபத்தக்கப் பருத்தணம்மணி.

பண்பாய்வரிந்து பாரும்பாருமே - நீர்

பாரும்பாருமே

தண்மையுடன்கைதம்பொன் தாரும்பாருமே

வ-ம். இதுவரையில் ஒரு இலட்சம்பொன்விலை.

முத்துச்சாங்களிது முன்னேபாருமே - நீர்

முன்னேபாருமே

பத்துவகைவாசகன் பொன்னுந்தாருமே

வ-ம். இந்த முத்துமாலையைப் பாருங்கள் பருத்த ஆணிமுத்துக்
கள் இதன்விலைபத்துவட்சம்வராகன்.

பச்சைபிரயிரவில் பளபளக்குமே - ஐயா

பளபளக்குமே

மெச்சுமுன்கை இதுவிலைதிக்ருமே

வ-ம். இந்தப் பச்சையைப் பாருங்கள். இவ்வில் நல்ல பளபளப்
பாமிருக்கும். இந்த ஒரு பச்சையே உலகத்தை விவரிக்கும்.

காட்சிதருங்கோமேதகம் கண்ணுங்கைமே - ஐயா

கண்ணுங்கைமே

மாட்சிதருங்கிவொளி விண்ணுமீகமே

வ-ம். இந்தக் கோமேதகம் என்னகாட்சி தகதகிப் போன்ற
மாராஜாக்களுக்கென்றே இது படைக்கப்பட்டதென்று வினை
புங்கள்.

பவமுடன்னைவென்னிப் பார்க்கப் போருமே - ஐயா

பார்க்கப்போருமே

கவனமுடன்காக்களின் ஊர் காக்கலாருமே

வ-ம். இந்தப்பவனத்தையும் நீவென்னியம்போல மிகவாசா
இதற்கும் ஒருபொருதும் ஒரு இடத்தும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள்
என்றே நிச்சயமா பச்செய்கவேண்டும்.

அரசன்-வசனம்.

முன்னிக்கொடை அதிகாரம் இவாகாட்டின இரத்தினங்களெல்லாம்
எனக்கு விருப்பமானவைகளாகவே காணப்படுகின்றன அ
னைகளை வாங்கிக்கொண்டு ஆதும்விலையைக்கொடுத்து நல்லசன்மா
னதான் கொடுத்தனுப்புகிறேன். (போகிறார்கள்.)

துர்தர்-வசனம்.

பங்கேருதர்செக காதலா எனப் பரிசுயும்க்கை
வல்காபுரிக்கவர் போயினதாம் யாய்வரும்வளியில்
அங்கோர்மறந்தி லொருகடிதாசி யறைந்திருந்த
திங்கேயெடுத்தோடி வந்தனம்பாரு மிதைப்பரசே

வசனம்.

ஐயனே, மகாரசா அவர்களின் கட்டளைப்படி சங்கரமம்
போய்ப் பார்த்தோம். ஏனப்பனயதிகாச மங்கில்லை, கொளம்
பிற்குப்போயிருக்கிறாராம். காங்குந்திரும்பிவரும்வழியில் ஒருமாத
தில் இந்தகடிதம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. எடுத்தோடிவந்தோம்.

அரசன்-வசனம்.

முன்னிக்கொடை இதை வாசியும்.

முன்னிக்கொடை கடிதத்தை வாசிக்கிறார்.

விருத்தம்.

சீர்மருவு கண்டிருதர் ஆரோரு மறியிலாச்

செய்கையிரு சீர்த்தி சிங்கன்

செப்பமுட னேயறிய வொப்பமிட் டெழுந்தது

செய்கொண்ட விந்த கிருபம்

சீர்மருவு முன்கில் சிதிரெழி பில்லாமல்

சிந்தைபல் செய்கின் ததால்

கீச்சயம தாகவே வுந்தனிட மைந்தரை

கேடாக வுலி விட்டு

வாசர்மருவு குழலியுன் மனையாளி டுக்கவும்

கதைத்தபின் அவனதன் னையும்

வாசியிற் தள்ளியும் மன்னையம் ஜும்பினேய

மன்னலிடம் வொப்பி வித்து

வாசர்மருவு கவையுள் வைக்கொண்டு உனைக்கொல்ல

னிதுசுத் தீவம்சுத் தீவம்

இப்படிச் சூன்னுடைய முதல்மத்திசி யாவிய

ஏனப்பின் கைபெ டுத்தே.

அரசன் தரு. கமான். ஆதி.

ஆறா எலப்பனையும் ஆஞ்சாதெழுதினா
 ஆறென்றெனைநினைத்தே சோதனும்மனநுணர்ந்தே (ஆறா.)
 கூகாவெனவேயவன் குறிப்பெல்லாந்தற
 விசாகவாளால்வெட்டி விடுவேன்கிடுவேன்கிடுவேனவனையே (ஆ.)
 எனக்கிரண்டகஞ்செய்த யினவனுடைய
 மனைவிமைத் தாககோயும் வதைப்பாபுரினெனநினைத்தே (ஆ.)
 உதவா அவன்மைத்தகை வுணர்ச்சிப்பென்பான் [ஆறா.]
 சிதைப்பிடித்திடவே செய்வேன் செய்வேன் செய்வேன்வினாவினே
 இட்டமாய்நானவனும் இருந்திட்டவிகவாச
 பட்சத்தையறந்தான பான்பாந் பாநி அவனுமே (ஆறா.)
 குணத்தெரிந்திடாமலே கொடுமைசெய்யமனதில் [ஆறா.]
 துணரிந்தான் துணரிந்தாவந்த துறோகிதுறோகிதுறோகி அவனுமே
 வசனம்.

செட்டிசொன்னது வுண்மைதானா. பார்த்தீரா முள்ளிக்கொடை, என்னவகாலிது. என் சோற்றைத்தின்று எனக்கே இரண்டகம் நினைத்தானே அதிபாதகன் எனப்பகை, கன்னப்பயல் என்னயாசென்று நினைத்தான். அவன் குறிப்பத்தை இடேதா வேறோடறுத்துவிடுகிறேன். எனக்குத்தரோசநினைத்த அவன் பெண்பெண்ணாகளை எல்லோருமறிய என்னசெய்கிறேன் பாரும். அவன் பிள்ளைகளை யுணர்ச்சிப்பென் அவன் மனைவியைக் கெடண்டே இடிப்பித்து அவனுக்குதவாமந் செய்துவிடுகிறேன்.

அரசன் சந்த விரூத்தம்.

ஆசினானம்.

என்னிட வல்லப மின்னதெனத்தெரி யாமலே யன்னவனும் [இதன்னிட நெஞ்சினில் அவன்பகை கொண்டு சமீக்க நினைத்தனன அவ்வவன்மனைவியுனைந்தாகன் தமையுமனழந்துவதைத்தடுவேன் சொன்னது போலவே மழுவமைவிட்டதி துரையில் னழத்திடுவாய்.

வசனம்.

என்னையறிபாமல் அவன் என்மேற்பகைசாதித்து கெட்டுப் போகுந்தால்கிட்டவந்துவிட்டது. நல்லது காட்டுகிறேன். சிக்கிரம் கொல்லயானிகளைத்தருவியும். அவன் மனைவியைக்கொடுக்கெரும்படிசெய்யும் துண்டுதுண்டாய் வெட்டியெற்கிறேன். தாமதஞ்செய்யாதீர்.

முன்னிக்கொண்ட சந்தம்.

ஆதிதாளம்.

எழுதடல் ரூழும் நிலவுல காணும் இசைமாற
வழுவறு மன்னன் தலைவெல வஞ்சக மனமுற்ற
பழுதுள பேலப் புகைமீனை வியையும் பாலரையும்
மழுவரே யிக்கே விரைவின் மைத்து வருவிரே.

வசனம்.

கொடியரானிகளே, சீக்கிரம்போய் ஏலப்புகையதிகாரத்தின்
மனைவிமக்களை மகாராசா அவர்கட்டளை வீட்டனர்க ளென்று
அழைத்து வருங்கள்.

மழுவர்கள் கவி.

அரைசொழிக்குள்ளே, வினாவுடன்சென்று
அறிவையைக்கொண்டு, வருகிறோமையா.
வ-ம். இதோ கொன்றிவருகிறோம்.

ஒர்ப்புத்தாணகங்காம்.

இடம்—ஏலப்புகையின் வீடு.

இரஞ்சிதபூஷணி அகவல்.

பூங்குழந்தமக்காய் தூங்கையிலானே
தூற்பலனானவோர் சொற்பனங்கண்டேன்
கண்டேனதனை விரிந்துடக்கேளும்
சிங்கமேர்ப்பகலவச் சிபியேயிடித்துக்
கன்றுகளிரண்டபுங் கலங்கிடக்கொன்று
அங்கேதூர்ப்பக அனவகையிதித்து
சிறைத்தின்பகலவன் சினந்திருபூதம்
கழுத்திற்கல்லைக் கட்டியேயிழுத்துக்
குளத்தில்தள்ளவுள் கோதிலாக்காரியொன்
றத்திங்கத்தை யார்ப்பரித்தெழுந்து
செயித்திட்டபின்னர் செப்பருங்காளையும்
கடுஞ்சிறைப்படவுங் கண்டேன்கனவு
என்னதான்வினையுமோ யானறிந்திலனே.

வசனம்.

அக்காள், சற்றுநேரத்திற்குமுன் நான்படுத்தறங்கையில் ஒரு
கணவுகண்டேன். அதன் விபரமொன்றுத் தெரியவில்லை. மனமாத்
திரக்கிடுக்கிடுகிறது. ஒரு சிங்கம் ஒரு பாலைப்பற்றியிருத்து அப்

பகலின் இரண்டென் றுகளையும் கொல்லும்படி செய்து அதற்காய்
பகலே நன்கன் றுகளை யிழித்துக் கொல்லக்கண்டேன். பின்
இரண்டுபுகழ்கள்வந்து அப்பகலைக் குழத்திற் கல்லிக்கட்டி குனிந்
தில்தள்ளவுங்கண்டேன். சற்றுநேரத்திற் செல்லாம் அந்தசில்கத்
தை ஒருகாணாவந்து முட்டித்தள்ளிவென்றபிறகு அந்தக்காணையும்
சிறைப்பட்டுவிட்டது இப்படிக்கண்டேனீக்காள், இதென்னகனவு
எனக்கொன்றுநெரியவில்லையே என்னவினையுமோ, குருகாதவி
ருக்கிறார்.

(கொடியாளிகள்) அம்மணி கொடியாளிகள் நமஸ்கரிக்கிறோம்
(குமாரியாமி) எங்கே வந்தீர்கள்ப்பா?

கொடியாளிகள் தரு.

காசி-சூதி.

அம்மா அச்சனா அழைத்துவரச்சொன்னார்
சும்மாரீவாரும்மா எம்முடனே
எருக்காகவாரும்மா.

வ-ம். மகரபாசா அவர்களுடைய கட்டளை. அழைத்தவரச்
சொன்னார்கள். தாமதிக்கக்கூடாது.

குமாரியாமி தெம்மாங்கு.

எதர்க்காகவென்னை அழைத்துவரவேசொன்னார்
பரிவரபெனக்கறிய பகர்வீர்மழுவர்களே.

வ-ம். அப்பா. எதர்க்காக அழைத்துவரச்சொன்னார்.

மழுவர்சொல் தரு.

(முத்துமாரேக்குல எங்கிறமெட்டு)

எங்களைக்கேட்டால் என்னதெரியுமம்மா
இட்டுவரச்சொன்னார் இங்கேவந்துசொன்னோம்
அங்கேவந்துகேட்டால்லேவாதெரிந்திடும்
வாராய் வாராய் மன்னனைழைக்கிறார்.

வ-ம். எங்களுக்கு அப்படித்தெரியுமம்மணி. இட்டுவரச்சொன்
னார் அங்கேவந்து கேட்டுக்கொன்னார்கள்.

குமாரியாமி தெம்மாங்கு.

என்னபிழைசெய்தேனென்று இட்டுவரச்சொன்னாயோ
அந்தீதமாயெவ்வையவன் ஆக்கினசெய்தற்குத்தானே.

வ-ம். நான் அவருக்கு என்ன பிழைசெய்தேன். ஏதேனும்
என்னை அடியாய் ஆக்கினசெய்யலோ.

கொலையாளிகள் தரு.

அந்நீதமென்றேநீ யாரிடத்திற்சொல்கிறாய்
கொன்னதுபோலொள்கள்செய்வோம்எமக்கென்ன
பன்னிப்பன்னிவினாக பாளவியேபேசாதே
வாராய் வாராய் மன்னனைழக்கிறார்.

வ-ம். எங்களுக்கு ஒரு அநியாயமுண்டுமியாது. கட்டளைப் படி நாங்கள் செய்வோம். மின் சரஸம்போகுது.

குமாரியாமி தெய்வமாங்கு.

மழுவர்களைஎன்னையவன் வலியகொலைசெய்வதற்கோ
அழுதுபுலம்புமெனக் காதாவுகொல்லிரே.

வ-ம். ஐயோ கொலையாளிகளே, என்மனம்பதைக்கிறதே.
நீக்களைனுநிரங்கி ஆறுதல் சொல்லக்கூடாதா.

மழுவர் தரு.

ஆறாவுகொல்லதென்ன அதட்டிப்பிடித்துள்ள
அலாதுறத்தியே அல்லப்படுத்தியே
மாதேதென்னுபோலோம் மாணத்திற்குஞ்சிகிறோம்
வாராய் வாராய் மன்னனைழக்கிறார்.

வ-ம். அம்மணி, நாங்கள் ஆறாவுகொல்லத் தக்கவர்களல்ல.
நீங்கள் உங்கள் மீதுவைத்திருக்கிற மரியாதையைக்காத்துக்கொள்
ளுங்கள்.

குமாரியாமி புலம்பிச்சொல்

கண்டர்.

ஐயோபிழையொன் துஞ்செயலில்லை
வெய்யொன் மனந்தானியே எந்தனை
ஆறாயென் தலைவியென்னேமா
அறியென்பின்புதேவா.

தங்காயினிபென்செய்யுளெனவன்
இங்கார்த்தினனாதனாயிலையே
தானாகவந்து விளங்குதே
தனியாகினும்மாமே.

என்னமுருகையனானுள்ளேநே
எண்ணிடத்தேநேன் எனிறேன்
ஏதேதாயினிபென்கதிரிவென்
எனதாருயிர் த்தங்காய்.

வசனம்.

ஐயோ, நான் அவருக்கு ஒரு குற்றமுஞ்செய்ததில்லையே ஐண்டவனே நான் என்னசெய்யேன். தங்காய், அவருமில்லையே. நான் ஒருபாவமுமறியாமலிருக்க இந்தகிளை எனக்குவசனாகுமா? நீவருந்தாதிரு. சுதிர்காமவேலுமன் துணியென்று எண்ணிப்போகிறேன்.

இரஞ்சிதை பாணி.

தாயேயனைய அன்பின் மிகுதமக்காய்தயிவென்செய்யேன்
நீயெயிர்த்தால் எனைக்காப்பாயர் நிலயிதெய்தானுளம்மா.
வ-ம். தங்காய் நான் இளியென்னசெய்யப்போகிறேன் உன்
கைவிட்டுப்பிரிந்தால் எனைக்காப்பவாயர்.

குமாரியாமி பாணி.

கண்ணின்மணியேயென் தங்காய் கருத்தேவென்கவருந்தாதே
என்னுயெழுத்தாயெக்குவினற வீசனாமக்கேதனையம்மா.
வ-ம். தங்காய் நீவருந்தாதே, சசன் தான் உனக்குத் துணை
பாவர்.

இரஞ்சிதை பாணி.

நீயோனானைழத்தென்ன நிக்கேபரியகிளைத்தனனே
நீயேபோகாதிப்பொழுது நின்முல்லைநீதானம்மமா
வ-ம். அக்காய், அந்தச் சண்டானை அழைத்தால் நான்
என்ன. அவன் எதுசெய்யினும் செய்யட்டுமே. நாமென் போக
வேண்டும், போகாமல் நின் முயிருவது நலமென்று நினைக்கிறேன்.

குமாரியாமி பாணி.

மன்னுளசன்கட்டிளையமறுத்தேதாரமும் அவமதிக்க
ஒன்னுதம்மாநான்சென்று உடனேவருவேன்வருந்தாதே.
வ-ம். தங்காய் அதுசரியல்ல, அசன் கட்டிளைய மறுக்க
லாகாது அவமதித்ததாய் முடியும். நான் வந்து விடுகிறேன். நீ
வருந்தாதிரு.

இரஞ்சிதை பாணி.

என்னையனுப்பவில்லையென்று உன்மேற்கோபமெய்தியவன்
உன்னைக்கொல்லகிளைத்தனனே உன்மையெதுவென்றறியேனே.
வ-ம். என்னை அவன் விருப்பப்படி. அங்கே அனுப்பவில்லை
பென்றுகொடுத்த அக்காய் உன்னைக்கொல்லவே நினைத்து நான்

அனுப்பியிருக்கிறான். இதனால் உன்னை எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.

குமாரியாமி பரணி.

கொல்லத் துணிந்தால் எப்படியும் கொன்றே நிர்வாணத்தப்பாமல் செல்லத்தடைசீசெய்யாதே சிவனுர்சித்தசெயல்பேரவரம்.

வ-ம். அப்படியும் அவன்கிட்டத்தால் செய்தேநிர்வான். நாம் அனைத் தடைசெய்ய முடியுமோ. அந்தவிதிபு யிருக்குமானால் நம்மாணைத யெழிர்கமுடியுமோ. தடை செய்த தென்ன, எல்லாம் சல்லவதர்களை.

இரஞ்சிதை பாணி.

புருஷன்விட்டில்லாத பொழுதானேனும் அழைத்தாலும் வசமாட்டோமொன்றுகூடத் து மறுகார்த்தத்புமேனப்புவையே.

வ-ம். சீட்டிநி திலையில்காத பொழுத யானைத்தாலும் பெண்கள் விட்டை விட்டி வரலாகா தென்று சொல்லி யனுப்பினு ளென்ன?

குமாரியாமி பரணி.

விட்டிநிபுருஷனத்தமமுள்ளென்க. படியறைத் துப்போகாமல்[னே சொல்லும்மொழியைபகைப்போ தோகையானபெய்வருவே

வ-ம். நம்வமக் கொலலாம் எனன் போல் வந்திருக்கிற கொ லையானிகவிட்டத்தில் நாம் செய்திகொன்னால் அனைக்கேட்டுக்கொ ண்டி அவர்கள் போய்விடுவார்களோ? கொல்லவதசரியல்ல நான் போசத்தான் வேண்டும்.

இரஞ்சிதை கொச்சகம்.

ஐயோயிதர்க்கோகான் ஆகாதகனவுகண்டேன் மெய்யாய்முடிந்ததுவே வேந்தன்செயல்தானே பொய்யாமுலகமதில் புண்ணியமும் தானில்லையோ செல்பும்விசையறியேன் வெமேபாசியமே.

வசனம்.

ஐயையோ தெய்வமே, நான் இதற்குத் தானே போல்லாக் கனவுகண்டேன். சுற்று கோத்திற்கெல்லாம் நான் கண்டகனவுமெ ய்யாய்கிட்டேன. இந்த நீவினக்குவள்ளன்செய்வென் ஆண்ட வனே. இந்தப்பெயுசத்தில் புண்ணியமும் மறைந்தபோய்கிட்ட தா?

குமாரியாமி கொச்சகம்,

சிறுதைவருந்தித்தியங்குலதிலென்னபயன்
வந்தவினைதான்வழியினிலெற்காதித
மையந்தொடுநான்போறேன் மங்கைமாரியிரமா
அந்தமன்னன் தன்னையடிபணிந்துவாழேனே.

வசனம்.

தங்காய், இனி நீ வருந்தியாவதென்ன? வரும்வினை வழியின்
நின்றவிலேமோ? நான் போகிறேன். அவனைக் காலைப்பிடித் திராண்டி
கெட்டுக்கொண்டுவருகிறேன். நீ அஞ்சாமலிரு.

குமாரியாமி மழுவர்களுடன் போகுதல்.

தரு

இ-ம்-சாமா-தா-சாப்பு.

மன்னனுரைப்படி மழுவர்மின் தடையே

மங்கைநான்போறேனடி.

தங்காய்

மங்கைநான்போறேனடி.

என்னைநீநினைந்து

இதயங்கலங்காதிதே

இக்கேதாவிரிபிடி.

தங்காய்

இக்கேதாவிரிபிடி.

ஆவனென அமண

வாளினுமிக்கையே

வாருந்துணையிலையே

தங்காய்

வாருந்துணையிலையே.

பாலுருடனாரான்

பரதேசியோவையே

பாவிநான்போறேனிடோ

வா.

அம்மா

பாவிநான்போறேனிடோ.

சின்னென்கணவனைக்

கொலநகரிவிற்கு

தெரியாதனுபடுனேனே

சயபோ

தெரியாதனுபடுனேனே.

வசனம்.

அரசன் சட்டினாப்படி நான்போகிறேன். கலங்காதிரு. ஐயோ
இக்கே ஆருந்துணையிலையே, உன்னைத்தனியே விட்டுப்போகவுன்
காலம் வந்ததே. இந்தப்பயன்பாடுணையழந்துக்கொண்டுவழப்பா
தேசியைப் போலப்போகிறேன். இந்தப்பயாதி சுண்டான்பாதவி
அத்யா மல் அவரை அனுப்பினேனே. ஆண்டவனே நீயேதனை.

இருபத்தைந்துங்கள்.

இடம் - இராஜன் அரண்மனை.

மழுவர்கள்.

வ-ம் மண்டலேஸ்வரா, கட்டளைப்படி மந்திரி மனைவியா
ரைக் கொண்டு வந்து விட்டோம்.

அரசன்.

வ-ம், மந்திரி யென்ப தொருசேடா, வந்து விட்டானா ?

குமாரியாமி சந்தம்.

இராகம் - சுருட்டி - தா - ரூபகம்.

சீர்த்கிமிருத்திடுங்கொற்றவா அபயம்

கேள்விமிருத்தறிவுற்றவா அபயம்

சீர்த்கிமிருத்திடுஞ்செல்வனே அபயம்

தினதயாளசகுணனே அபயம்

பார்த்தீபர்போற்றும்பாதனே அபயம்

பாதுகார்ப்பதன்பரம் அபயம்

பூர்த்தியானசகபோகனே அபயம்

புண்யபுருஷபூமானே அபயம்.

வசனம்.

மீரடி, கட்டளைப்படி வந்து விட்டேன். இந்த ஏழையை
ஆதரிக்க வேண்டுவது தினதயாள சமூகத்திற்குக் கடன்.

அரசன் சந்தம். ஆதி.

அறிவேன் அறிவேனுமேனா எறிவேன் அபயமென்றது மறிவேன்
தேரிவேன் தெரிவேன் தெரிவேனுநான் சித்தசமர்த் தெல்லாம்
பொறிபோனுநான் புருடனென்கே போனானதை நன்றாய்
வினாவாயொளியாதுகைசெய்யுள்போல் வெறுமொழிபுகனாதே.

வசனம்.

ஆதரிக்கவா வேண்டும். வேண்டும்தான், நீ மகா சாமர்த்திய
வதியல்லவா ? உன் சாமர்த்தியம் எனக்குத் தெரியும். தெரிவேன்
தேரிவேன், செட்டிக்காரி. நல்லதிருக்கட்டும். உன் கணவன்
என்கே போனான். அவதிக் சொல். வேறொன்றும் மின் வார்த்
தைகள் வேண்டாம், உன்மையை மறைத்தால் தெரியுமா ?

குமாரியாமி உரை.

உன்மையுறப்போனானே என் தூதன் ஊரிலிங்கையெய்யனே
தன்மையிருத்தபுறவே கர்ணகனக்கு தானேபோயினுமையனே

வசனம்.

பிரபு, இந்தச் சமூகத்தில் உண்மையை மறக்க ஒரு போழ்து மிகையமாட்டேன். ஆவர் ஊரிலில்லையென்பது மகாபாசான்றிகே தெரியும். இப்பொழுது கொளும்பி கிருக்கிறாரென்று தெரிகிறது.

அரசன் தரு.

இராகம் - பிபாக் - தா - ஆதி.

மரணையவனந்தலன்சைநகர்தனக்கு
எடுகுபோனானையானறிய
தானே சொல்லாயினி சொல்லாவிட்டால்விடு
வேடுவாண்பொய்பேசாதே நீ.

வசனம்.

கொளும்பிற்குப் போயிருக்கிறான்? எல்லது ஏன் அங்கே போனான். ஒளிக்காமற்கொல். பொய் பேசினால் விடமாட்டேன்.

குமாசியாமி உளா.

சுந்தரகுணத்தையனே என்னுநாதன் துயாமடைந்தாராயினே
அந்ததுயராலையனே கொளும்பி னுக்கு அனுசு னுற்றாரென்னையனே

வசனம்.

எதோமனத்துன்பத்தாற்போயிருக்கிறாரென்று நினைக்கிறேன்
தரு.

என்ன துயரதுபின்னதெனவேநீ
சொன்னுல்தெரிசுவெணன்னுவினி
முன்னே சொன்னாற்போலே இன்னும்பொய்சொல்லாதே
உன்னுமவன்கருத்தென்மின்னே.

வசனம்.

என்ன துன்பமது இன்னதென்று விளக்கச்சொல். முன்னே
பொய் சொல்லிப் போனதுபோல் இப்பொழுதும் வேண்டாம்.
என்ன துன்பம், எது கருதிப்போயிருக்கிறான்.

சன்னி.

பங்கமில்லாததுபனே நீர் தாஸவரை பகைத்திராதனையனே [சென்
இவ்விதீஷ்மன்னுக்கையனே எல்லாமுனாக்கெனினுர்மெய்யெய்ய

வசனம்.

தாஸன் அவருக்குத்தன்பது செய்கேளாம். அதைக் கொ
ளும்பாசருக்குச் சொல்லப் போயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.

தரு.

அந்நக்கொடியோன் தணிந்திதுசெய்யநி
 னைந்தான்மறந்தான்செய்தன்நிதனை
 விர்தையானகடித்தின் கருத்தினை
 மெய்யாகநீயநிலையோசொல்லாய்.

வசனம்.

நான் அவனுக்குத் துன்பஞ்செய்தேனா. அநீடே செய்தான்நி
 கொன்றதீயா, என்ன துணியிவனுக்கு. அவன் எழுதின கடித
 முனக்குத் தெரியமா ?-

குமாரியாமி கொச்சகம்.

இதமறியேன்செப்பரியவுய்மிகுவர்
 வாதுமறியேன்மன்பாயிக்குடிதத்தின்
 குதமறியேன்குழ்ச்சியையுந்தான்றியேன்
 ஏதமறியேன் இயம்புவதுசத்தியமே.

வசனம்.

பிடி, இந்தச் சமூகமறியச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.
 உங்கவிருவதும் நடந்த வாதும எனக்குத் தெரியாது. கடித
 மென்று சொல்லுகிறீர்களே. அதன்குது மெனக்குத் தெரியாது.
 எனக்கொன்றுமே தெரியாது.

அரசன் சந்தம். அடதாளசாப்ப.

எனக்கவன்மனத்துயர்வினத்திட நீனைத்தேனும்பழிவினல்
 உனக்குரியமக்களை யுயிர்த்தொலைசெய்யித்தாலிட்டொமதாய்
 இனித் துணியுநச்சிநிதொக்கமதநிட்டிநிடிக்கவுமுன்
 னெத்தொடுகுநத்தினிவழுத்திடவு மாக்கினைகள்செய்குவேனே.

வசனம்.

எனக்குப்பாதகம்வினைதத அந்தப் பதென நான் நம்மா
 விடுவேனோ ! உலகமறிய அவன் மனைவி மக்களுக்கு இதே பாத
 கம்செய்ய நிச்சயித்துவிட்டேன். கொடியவானிகளே, என் தாம
 திக்கிறீர்கள். இவன் பிள்ளைகளை முதலிற் தூண்டிக் கொய்து உ
 ளில் போட்டு இவர்களைக் கொண்டு இடிக்கச் செய்யுங்கள். பிறகு
 இவர்களைக் கட்டிக் குழத்தில் அமிழ்த்து.

ஒருபத்தாயுங்கோக.

இடம் - இராணி அரண்மனை.

இராணி அச்சுனுக்கு நீதிசுதல்.

லாவணி.

இந்தக்கோபஞ்செய்தால் நிந்தையேவந்தழுதும்

இறைவனையென்சொல்லைக்கேளும்

(இந்த)

சொந்தவெகுண்டினாய் நீங்குசெய்யத்தானிந்தீர்

சிறியோர் பிழைபொருப்பாரே பெரியோர்

அந்தமாதென்னசெய்தால் ஐயோ பெரும்பழி வந்திடேமே

அரும் பாலரைவிடுமே

சந்தானேகம்மம் யல்லாமல்பாருந்

துணையவர்க்குபாருந் சாந்துகண்பாரும்

உத்தனனைபபபிடிப் பாரில்லையேநீரும்

உலகம்பழிக்கப் பேசென்காஜீர் வாரும்

(இந்த)

சின்னாநிதிபதொருசெய்வதை செய்வதென்னகோசம்

உமக்கென்னதாந்திரம்

அந்தமாதேவ் ஸ்திரீவதைசெய்வதுவோ வீரம்

அரும் பழிவந்துகோரும்

இன்னாமனதிரங்க லிலையோயென்னுரையே

எவர்க்குநலமேசெய் மிளிய நுணவனையே

துன்னுழர்க்குரிமியிஷ மேல்ராமபரணம்

தொடுக்கவென்றால் வெகுநேரமோகாணும் (இந்த)

ஆபந்தோய்த்தப்பாசாதான் தான்சொக்கடவதென்பதையே

முற்றமறந்திசோ பதியே

தேர்ந்தமந்திரியவன் உனக்கொருதுயர்செயர்னையான்

காம தேனுவை யனையான்

சார்த்திம்வஞ்சக கொள்செய்த்துநோ

தனவானேலப்பனை குணத்தெரியாதோ

தேர்ந்தகடிதமவ் எனமுதங்கையெழுத்தோ

சேரிலியர்கன்மடி வறுந்தலையெழுத்தோ

(இந்த)

வசனம்.

பிரணவதி, என்னசெய்யத் தானிந்தீர்கள். இது யார் செய்
பும் வேலை என் வங்கட்கு இந்தக் கோபம். வின்பழி யல்லவோ
வந்ததேனும், சிறியோர் செய்த பிழையை பெரியோர் பொறுத்

காலிதில் தங்கவேயார் பெரியோரென்றவழிப்பார், சூமாரியாவி
என்ன நீங்குச் செய்தானென்று நீங்கள் அவனை இப்படிச் செய்ய
நினைத்தீர்கள். நீங்கள் அப்படியே செய்துவிட்டால் உங்கள்
கையைப் பிடிப்பவர் யார், அந்தச் சிங்கன் தங்களுந் கென்ன
நீங்கு செய்தார்கள், சிசுஹத்தி தோளும் வந்து விடும். மந்திரீ
ஹத்தி சிசுஹத்திகளைவிட உலகிலேவெறத்தப் பாவம் முற்றியமா
னது. பேசுதவர்தனான மந்திரியையும் சிசுக்களையும் கொன்றுவிடு
தானுமாம். சிறு ஊக்குநவியினமேல் சாமபாணக் கொடுத்த
கையாப் பிடுக்கியதே. கோன் ஊட்டும் தூதர்மாக்களுடைய
பேத்கைச் கேட்டும் கொண்டு சன்மர்க்காரன் ஏவப்படுவாய்க்
குறை நினைத்ததற்காங்கள் இப்படிச் செய்வது சரியல்ல. அவர்
நல்ல குணவான் அவர் எழுதினவென்று முற்றும் நினைக்கக்
கூடாது, அவர் கையெழுத்துமல்ல, பாருங்கள்.

அரசன் தரு.

இராகம்-அடானு தா - ஆதி.

மதத்தினு லெனை பெநிர்ந்தன மதிசுதுகீ

மதிசொல்லவாதாவோ

மதத்தி.

பெறுப்பேனுனைமூலினி வம்புசெய்யாதேசீ

மாட்டிகா மாட்டிபற் காட்டிகை நீட்டி நீட்டி

மதத்தி.

மனைபிசொல்லித்தடுக்கானென்றே மதித்துநீவும்

வாதேசெய் பாடுதென் நீதியே சாதே மாதே

மதத்தி.

முக்கண்படைத்தோன் வந்தாலும்தடுக்கமுடி

பாதுவுன் வாதசெல் வாதபோ ஏது யேது

மதத்தி.

பாரித்தனைக் கொல்லவந்த பசுவைக்கொன்றுகதேது

பாயம்பு பாயம்பு பாயமாள் ந்யாயம் ந்யாயம்

மதத்தி.

வசனம்.

நீயேன் இங்கே வந்தாய், இவ்வேளை இங்கே நீ நில்லாதே
போ, இனி நீ எதிர்த்துப்போகினால் கொன்று விடுவேன். நீ ஏது
கொல்லினும் என்சாதிற்படாது, திருகோத்திரன் வந்தாலும் என்
னைத் தடுக்க முடியாது. தன்னைக்கொல்ல வந்தபசுவையும் கொல்ல
லாமென்பது எவக்குத்தொழும். உன் நீதி போதும் போ, நீந்
காதே.

அரசன் மழுவர்க்குச் சொல் சந்தம்.

அடதான் சாப்பு.

மாவலிமையோடு முயலாகியறவேகொலைசெய்மழுவர்க்கே
தாயிவிவன்பாலாதமைபூயில் தலையேபுறநாதன் துணிந்தே
எவறுதலேகையினிலே முசலமுற்றிவளரிக்கவைப்பீர்
பாவமெனவேகிறிதுமே கருதிடாதுசொற்படிசெய்யீரே.

வசனம்.

கொலையாளிகளே, ஏன்னுந் நிற்பிரீர்கள். பாவமென்று
சிறிதுமஞ்சாதீர்கள். நான் சொன்னபடி செய்யவேண்டும். அவன்
பிள்ளைகளை தலைவக்கொய்து அவன் கையில் கொடுங்கள். எங்கே
உடனும் உலக்கையும்.

குமாரியாவி தாழிகை.

பாலகாதமைபெவெட்டிடாநிறைவனே பாதம் பணிந்தேனையா
பாவரிதுவென்னைவெட்டி அரிமைசீபா பதவி துடையே.

வசனம்.

பிரபு. இராசாதிராசா உமக்கு ஆயிரங்கோடி புண்ணிய
முண்டி என்னை வேண்டுமாயினும் வெட்டிக்கொல்லுங்கள். பிள்ளை
களை வேண்டாம் பிரபு. என் உடல் பதறுகிற ஐயோ ஆண்டவனே.

பிள்ளைகள் தரு.

இராகம்-சாமர-அடதான் சாப்பு.

சாந்தகுணமுள்ளவர்கள் வேந்தனோடென்னான்சாணம்
தப்பிலாதவெங்கனையேன் இப்பொழுதுகொல்லவந்தீர்
சாற்றிவிர் சாற்றிவிர் தபையுரிந்துசாற்றிவிர் தற்கார்ப்பிர-சா
தன்னையில்லாவேனாயிலே தந்தையாய்கொண்டுவந்து
தாயுஞ்சண்ணிலேயென் தயங்கியெனமக்கொல்லவந்தீர்
சதிபிதுவோசதிபிதுவோ தனையுரிவிர் தபையுரிவிர் தற்கார்ப்பிர-சா
எங்களைக்கொல்லுவதால் உங்களுக்குயென்-சபயன்
என்னபிறைசெய்யேதாமென்று இன்னகிதஞ்செய்யாவாண-
ஏங்குகின்றோம் ஏங்குகின்றோம் எனமக்கார்ப்பிர-எனமக்கார்ப்பிர-
[வெட்டாநீர் - சா.

வ-ம். ஐயா, இவர்கள் வெட்டவாரண்களை. நாங்கென்ன
செய்தோம். அப்பாயிருந்தால் இவர்களுக்குச் சொல்லுவோம்.
ஐயோ பயமாயிருக்குதே. அம்மா ஐயோ எங்களை ஏன் கொல்ல
சொன்னீர். அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள்.

மழுவர்கள் அரசன்கட்டிப்படி பின்னைகளை வெட்டுதல்.

குமாரியாய் புலம்பல். தாழிசை.

ஐயையோசண்டாளன்பின்னை யைக்கொன்றேன் ஆதியேபாமேசா
பெய்யவனென்னநரகில்விழுவானே கிமலாயேஜெகதீசா
அங்கந் துடிக்குதே ஆகியுஞ்சொறுதே ஐயையோபென்பாலா
பொங்குதே தாத் தழும்புண்டி ப்பாலும் போனையேபென்பாலா.

வசனம்.

ஐயோ, ஐயோ, அடேசண்டாளா என்னவேலைசெய்தீர்கள்,
பாமேஸ்வரா. இந்த சண்டாளர்களுக்கு என்னகதிநினைவையோ,
ஆண்டவனே. ஐயோ என்பின்னைகயித்தம் வடிபுதே. குடிந்த
பாலும் பறிட்டடிக்குதே. என்வயிறு துடிக்குதே பிரானேசா.

(அரசன்.) வயிறு துடிக்குதா? இப்பொழுதெங்கேசாமர்த்தி
யம். அடே அந்ததலைகளை உலிப்போடுங்கள். அவனைக்கொண்டு
இடிக்கச்சொல்லுங்கள். ஏன் இன்னும் நிற்கிறான்.

குமாரியாய் தரு.

இராசம் - முகாரி - தா - ஆதி.

எந்தன் தவத்துதித்த பாலரே	உம்மை
இடிக்கத்துணிந்தனனே	பாலரே
சிறைதகலக்குதடா பாலரே	உம்மை
சிறைதக்கத்தணிந்தனடா	பாலரே
பத்துமாதஞ்சமந்தேதன் பாலரே	உம்மை
பதைக்கயிடிக்கலானேன்	பாலரே
முத்தமிழ்வினர்த்தேதன் பாலரே	உடல்
முற்பயிடிக்கலானேன்	பாலரே

வசனம்.

பாமேஸ்வரா, வயிறுசரியச் சரியத் தளர்த்திபற்று என்மக்
களை என்வையாலே இடிக்கும்படிசெய்த உன் திருவினையாட்டுக்கு
என் தீவினையல்லவா காரணமாபின்றது.

தரு.

இராசம் சந்நாது. தா-குபகம்.

பாலும்பறத்துடன் ஊட்டவளர்த்த பாலுக்கையாலே இந்த
பாறையுனி விட்டிடிக்கிறேன் பார் உலக்கையாலே
கோலத்திருமேனி கூழ்போலாகிவிட
குற்றங்குறையின்று பிற்பெற்றவென்பாலா பாலும்.

பொட்டிட்டு மையிட்டுவளர்த்த பொல்லாதகையாலே சத்தம்
 பூரித்தோடயிடிக்கின்றேனே பூரிவிலக்கையாலே
 சுட்டிக்காரும்பே கனிச்செய்யென்ற
 கண்ணுனமைந்தனை புண்ணுனஞ்செய்யென்ற பாடும்.
 வண்ணமேனி வதங்கிடாமல் வளர்த்தகையாலே
 மார்போடனைத்துப் பால்கொடுத்து வளர்த்தகையாலே
 திண்ணமாகவே சிதைத்திடிக்கிறேன்
 செல்வச்சீரானனை செய்தவப்பாலனை பாடும்.

குமாரியாமி புலம்பல்.

தாழினசு.

நாதா யெனைவிட்டேன்யிரந்தாய்
 நடுங்கவெனையும் மைந்தனாயும்
 திராய்மன்னனாகக்கினை யே
 செய்தானென்செய்யேவா மே
 ஆதியானசிவமே எந்தனைவந்
 தாதிரிப்பாய்சிவமே
 ஜோதியானசிவமே என்னிட
 துயிரொழிப்பாய்சிவமே.

போகும்போதே நான் தடுத்தேன்
 போவேம்வழிவாழிட்டுயென்றேன்
 வரும்போதே தடுக்கா தே
 என்றேயுலரும்புகன்றன தே
 ஏகமானபொருளே இப்பொழுதே
 எந்தனுக்கேயருளே
 கொகந்திருமிறையே உணையவன
 பாகனுன இறையே.

அரசன் விசனம்.

கொலையானிகளே, இடிந்தாய்விட்டதல்லவா. இனி அவனைக்
 கழுத்திற் கல்லிக்கட்டிக் குளத்திலமிழ்த்தி வாராங்கன்—சிக்கிரமா
 கட்டும்.

குமாரியாமி புலம்பல் தரு.

இராகம் - ஆனந்தபவனி. தா - சாபு.

தனியாய் சின்றனனை சம்பேச
 சந்திரவடாதனை கங்காதனை தனி.

மனமுருகுதே நீளவுமாததே

இனமுஞ்சோதனைபுர்தன் நீதியோ

தனி.

அநியாயமிதுபொல் பாரில்

ஆர்தான்செய்வாமையோ ஐயோகிவனே

வினையிதாருமோ விதியிதாருமோ

முனிவர்காபமோ எனபபாவமோ

தனி.

தூமையே நீயிரிந்தாய் பாயி

தூன்பப்படநீனைந்தாய் தேவகையமறந்தாய்

அரசுகபுகல்வரு பிறக்ககேள்வதே

அடியாள்ளுநததீனில் மடியவாய்க்கதே தனி.

தங்கைபெண்படுவான் ஆயி

தன்வினையேவிட்டியொன் விட்டியெவன்படுபாவி

பெண்கராவணி சங்கராவமை

பங்கனையெமன் கென்னுமீதுணை

தனி

வசனம்.

ஐயோ, என்வகைதான் இப்படி முடிந்தது. என் அருமைத் தங்கையின் மனம் என்னபாடுபடுமோ. யாதவர்களைக் காப்பார்க ளோ. அவள் ஏது இனி உயிர்வைத்திருப்பது. பாமேகா, நீயே துணை.

(அரசன்) அடே, இன்னுமென்ன தாமதம்.

குமாசியாமி தரு.

(அன்பிதையோ) என்விறமெட்டி.

கோமகன்பெற்ற பாலமைவன்

கூசிடாமதே விடிந்தனே

பூமனர்க்குளக தன்னிலேவிழ

போதேனே விதேச போதேனே போதேனே.

ஆனவத்தினால் வந்ததேசாபித

ஆரிட்ட பெருஞ்சாபமோ

வானகாமுனிச தேடுகுபாவினன்

மானாவினில் விழுவேனே விழுவேனே.

தாலத்தில் கொடிபாதகஞ்செய்த
தாலிகொந்திட வானேனை
ஞாலத்திலென்போல் பாலியாரென
நானுமேப்பெற வானேனை வானேனை.

வசனம்.

நான்யாரை அகியாயஞ்செய்தேனோ யாரிட்டசாபமோ எனக்
கிந்தகதி கிடைத்தது எல்லாம் தெய்வசெயல். இந்த மன்னுலக
வாழ்வு எனக்கின்றோடுமுடிந்த பாமேயா, இந்த அன்றாற் பிறனி
யையெயாழித்து எனக்கு இனிமேயும உன் திருவடி யைத்தந்தருள்.

மழுலர்கள் குமாரியாயினை குளத்திற் தள்ளிவிடுதல்.

மழுலர் சகி.

வன்விலைமாதுதன்னை துள்ளவேவசவிதன்னில்
தன்னியெய்ந்துவந்தோம் கன்னமேயில்லைஐயா.

வ-ம், ஆண்டவனே கட்டளைப்படி குளத்தில் தள்ளி விட்டோம்.

அரசன் தரு.

(குறல்யாக இடுவண்டி) என்சிறமெட்டு

இனிதான் குண முள்ளிக்கொடையே கிணத்ததுபோல்
மனதாரமுடித்திட்டேன் எனையுமெதிர்ப்பார்வனோ. இனி.

எனதருமைமனைவியையும் பாலவையுங்கொல்வேனென
எழுதினோலைப்பின் வலன்மனைவிமைத்தவா
சினமதாய்நானவரை சேதித்துமுடலினில்
மனநோகத்தாயா மிடித்தபின் தள்ளினேன். இனி.

இவ்வைகாதர்க்கவனெனக் இறைவனைபுந் தனைகொண்டு
வசித்துளவெனவெல்லவருவாரெனயாகில்
சமர்செய்துவெல்லவன வயம்கும். பேராரில்
மதிபாதகொடியோனை வானினுல்கொல்துவனே. இனி.

வசனம்.

முள்ளிக்கொடை, கிணத்ததுபோல் முடித்தவிட்டேன். இப்
பொழுதுதான் என்மனம் திருப்தியடைந்தது. இனி எல்ப்பனை
யின் தந்திரங்கள் என்ன. என் மனைவிமக்களை இனியெங்கே
கொல்வது. ஆங்கிலேயரைத் துணைகொண்டு அவன்வரும்பொ
ழுது பார்ப்போம், அப்படி வந்தால் அவனும் தொகைதான்.

முன்னிக்கொடை கட்டளை களிப்பா.
 சீம்மையாளுடையேந்தலே எங்கனும்
 ஏத்தருங்குண சீர்த்திசிற்கெத்திரனே
 உம்மைப்போலீதிவாங்கனும்வீரரும்
 உலகிலுண்டோ வெண்ணையனே மெய்யனே
 நம்மையேயெவ்வந்தெதிர் ததாலும்நாம்
 நாசமாக்குவோ மோசமதற்கிலே
 செம்மையாக மனத்திற்கிலேவோமே
 சிறிதுங்கொன்னா திருத்தலதவியமே.

வசனம்.

மகாராசா, தங்கவேளாடு ஒருவன் எதிர்த்துப் பிழைக்க
 வா? தங்கவேளாடுபான்ற வீரநீரீதிவாங்கனும்சீர்த்திமாண்கனும்
 இவ்வுலகிலிருக்கிறார்களா? தங்கள் துணியே துணியடி. தடை
 யென்ன?

முன்னிக்கொடை விருத்தம்.

தானொன்றுகிணக்கத் தெய்வந்தானொன்று கிணத்ததே போல
 ஆனதேயந்திரவீனாய் அரும்பழி தேடிக்கொண்டேன்
 போனது போச்சதந்தப் புனிதனுக்கிந்தசெய்தி
 தானுடைத்தனுப்பில் என்மேற்கத்தேகம் கொண்டானே.

வசனம்.

அடா என்னகாரியமாட்டதுவிட்டது. நாமொன்று கிணக்
 கத் தெய்வமொன்று கிணத்துவிட்டதே. இப்படிவருமென்றுதன்
 டால் நான் இத்தக்காரியத்தில சென்றிருக்கமாட்டேனே? நாம்தா
 னே அந்தப்பழிக்குக் காரணனுளேம். இவ்வதான் இயல்புவிற்
 குங்காரணனென்றல்லவோ வலப்பீச கிணப்பாச். அவருக்கு இந்
 தச்செய்தியை நமே அறிவித்துவிட்டால் நம்மேற் சந்தேகமுண்
 டாகாது.

அடா தூதுவரே, நீங்கள் ஒருவருமறிவாமற் கொளும்பிற்குப்
 போய் அங்கே எப்போது அதிகாரியுள்ளார் அங்கு இத்தக்கடி
 தத்தைக் கொடுத்தியிட்டுச் செல்லவாருங்கள்.

தூதுவரே சடிதத்தைவிடுத்துக்கொண்டு கொளும்பிற்குச்செல்லுதல்

முற்றும் அய்யம். முதல்கனம்.

இடம்—இரஞ்சிதை மாணிகை.

காலம்—நிகழ்.

தேரழி குமாரியாசெகு கோரிட்ட நீக்குகளை தெரிந்து
இசஞ்சிகையிடஞ்சொல்லுதல்.

சுரு.

இ-ம், சாமா - தா - காபு.

அம்மா என்னசொல்வோம் சொல்ல

ஐயோ வசயவல்லியே என்னசொல்வோம்

பெம்மாஸ்திரனாதுளே இந்நப

பேரானதன்யத்தை பென்னசொல்வோம்

அம்மா

பாயியசனவன் சிறப்பானதை வெட்டினான் வெட்டினானே

தாவிபுல்தனிலே பெற்ற தாயாரிடி திடச்செய்தனனே - அம்மா,

பொனிகிளபுமவன் அந்தத்தகோகி தான் சிறிகொளத்தில் தள்ளி

விட்டானே

அவிசிறித்தனனே அம்மா அச்சிசைத்தாவவன் தளவினானே - அம்மா

வசனம்.

இரஞ்சிதை மணி, செய்திகேட்டினைவா? சொல்லக்கூட
சனக்கு நாவெழுவிலியே, தெய்வச்செயல் அப்படிமுடிந்தது. நீ
என்னபாவஞ்செய்தாயோ உன்சகி யிப்படிமுடிந்தது.

(இரஞ்சிதை) என்னடி யம்மா சொல்லம்மணி.

(தேரழி.) என்னதைத் சொல்வேன், அந்தச்சண்டானன் நா
சமாப்ப்போவான் தெய்தகோடுமையை எப்படிச் சொல்வேன்.
பிள்ளைகளையும் வெட்டி உலிவிட்டுத்தன்கையங்கொண்டுஇடிக்கச்
செய்து வைத்தபாக உன் அக்காசியம் குளத்தில் தள்ளிவிட்டா
லாம்.

இரஞ்சிதை புலம்பல்.

சுரு.

இ-ம், காதலாமலினை - தா - ஆதி.

மடிந்தன போதலவர்

எண்ணின்

மணியாடுமனதுபுகல்வர்

மடிந்தனபோத

நடித்துத் துக்கன் ணிர்சொழிந்து
 டோர்ந்துஞ்சுமம் தான் பயந்து
 வெடியோச்சுவானினுள் பிச்சுளும் கீழ்ந்து
 கோமலமேனி சாய்ந்து மடித்தனரோ.

அன்பின் தன்நைய அஞ்சினிந்து
 அம்மா அம்மாவென் நழுவுகைந்து
 இன்பமே த்தும் எண்கிச்சுகிந்து
 வன்புமுறிய மகிந்து மடித்தனரோ.

இத்தப்பழிக்குக் காமனம்நானே
 இப்படியாவென் நென்னுமற்போனேனே
 முத்திதெரிந்திருந்தால் இதத்திருப்பேனே
 முழுதும்பழிக்கா ளானேனே மடித்தனரோ.

வசனம்.

நியோகன் அருமை அக்காள் மடித்தனர்களா? கண்டனிகாள்
 அந்தக் கண்டாளன் வெட்டுமெப்போது என்பின்னிகாள் என்னது
 அடித்தனர்களோ? இந்தக் கண்டாளிதானே இந்தப்பழிக்கெல்
 லாம் காமனமாய் சிந்தேன் - எனக்கிது முத்தியெதெரிந்திருந்தால்
 இதுவொன்றும் நடவாதபடி என் உயிரைவிட்டிருப்பேனே.

தரு.

இராமம்- சொல்லாட்டகம் - தா - சாபு.

அக்காவிற்றாயோ அந்நா அன்னருமை
 அக்காவிற்றாயோ

மக்களிடிக் கையில் மனமென்னகொந்ததோ
 மாசிலாதவுணக்கு யின்விடுவந்தேதோ அக்கா.

தெய்வச்செயல்தானே இப்படியவன்
 செய்தகய்கிதிதானே

ஐயமேயாமக்களா அபன்னைகய்கப்பட்டு
 ஆறுயிர்விப்பகேச அரும்பாவினெனவிட்டு அக்கா.

தன்னந்தனியானேன் உணப்பிடுக்தும்

இன்னுயிருக்கெதேறன்

என்னைத்தர்க்காத்திட்ட வெறந்தேயவாவிடு
 மீர்த்தியெழையோ என்னைதேயவாவிடு அக்கா.

வசனம்.

அக்காள், நீயுயிர்த்தனையா? ஐயோ மக்களையிடிக்குப்பொழுது உன் வயிறு எப்படிப்பட்டதென்று நினைத்தே அப்படியே அந்தச் சண்டாளன் குடும்பம் காசமாப்பிப்பாகாதா. என்னைத்தனியே விட்டுப் போனாயே அக்காள்.

தோழிகள் தந்.

இராகம் - ஆனந்தவரளி - ஏகாசரம்.

என்னசெய்யலாம்	நாம்	
என்னசெய்யலாம்	அம்மணி	
ஏதுசெய்யலாம்		
இனிமனம்	வருத்தினால்	
என்னலாபம்	என்னலாபம்	என்ன
சிக்கைதவாடியே	நீ	
வருத்தப்பட்டாதே	அம்மணி	
தேகமகிலலாதே		
சிவன்செயல்	சிவன்செயல்	
தேரிச்சேகாகக்	நீருவாடியே	என்ன
எப்போதாயினும்	நாம்	
இறக்கவேண்டுமே	அம்மணி	
ஏனமுநிராய்		
இறைவியே	இறைவியே	
போதும் போதும்	நீயழாதே	என்ன

வசனம்.

இரங்குகை, நீ இனிவருத்தியாவதென்ன? என் னைக்கிருந்தாலும் இறப்பது நிச்சயம். என் னாம் என்னைசெய்வென்றிருக்கவேண்டுமென்பாழிய நாம் வருத்தி இதிலெறக்கடியலாபம் ஒன்றும் இல்லாதில் கவனப்பட்டுக்கொள்க.

இருபத்தேழாவது காணம்.

எலப்பன் தான்கண்ட கனவை தோழனிடத்தேவிவித்தல்.

காவணி.

கண்டகனவையென்கொல்லெனடாதோழா	என்தோழா
வருந்துங்கோறுதேவையாபென்கொளுமென்தோழா	என்தோழா
அவ்வென்கொந்ததோ அந்திலெனின்காணே	குணிகாணே
அகத்திப்பூதங்கனகாண்டு அழையக்கண்டேனே	கண்டேனே

ஒப்பகவைப்பூதங்கள் பற்றி விழுத்திடக்கண்டேன் நான்கண்டேன்
வகருந்தன் அகலிரண்டைக்கொல்லவுக்கண்டேன் நான்கண்டேன்
அந்தபகவைத்தெய்யேறித்திடக்கண்டேன் நான்கண்டேன்
பாழல்குளத்திலே நாயித்தள்ளவுக்கண்டேன் நான்கண்டேன்

வானம்.

தோழரே, நான் எப்படிச் சொல்வேன், என்மனத்தத்தனிக்கி
றதே, ஒரு பொல்லாதகனவக்கண்டேன், அதமுதல் என்மனம்
தனம்புதிநது, அங்கே என்ன நடந்ததோ, அந்தக்கண்டாளன் & அ
செய்தானே தெரியவில்லை, சமதுட்டில் இரண்டேழுதங்கள் அழை
ந்து ஒருபகவைப்பற்றிவிழுந்து கண்டக்குட்டிக்கொன்று அந்
தபகவைப்பூத கட்டிக்குளத்திலே தள்ளக்கண்டேன், அந்த கன
வின் பலன் அவ்வளவு நன்மையைத் தரத்தக்கதென்று எண்ண
முண்டாகவில்லை.

தோழர் வசனம்.

மனக்கலங்கினாலும் மனக்கலக்காத தாங்களே இப்படி வருந்த
லாமோ, கனவெல்லாம் உண்மையென்று எப்படியும்பலாம், நீனை
வே கனவென்பது தங்கடகுதெரியாதா? இதற்கெல்லாம் மனந்
தனதாமல் கருதியமுயற்சியில் மனதைச்செனத்தி நடத்தினால் சிக
ரித்தில் சமக்கு தெய்யேமயுண்டாகும்.

எலப்பன் சந்தம்.

அடகாளசாபு.

எனக்கிசைத்தம், விர்துணையெளித்திருக்கும்புத்தமுதை
மனத்திலவளம்படவனத்தைமடமலில்லாமல்குரில்
கனத்தன் தனக்காதலியைக்கண்மலியாம்பகலர்களைச்
செனக்கொடியன் துயரே துவிசுத்தனலேவிதரிநிலனை,
சுற்பகதலுக்கற்பகத்தின்களிரசத்தைக்கண்களிற்கும்
பொற்பகத்தைபான்பயந்தபுண்ணியத்தைபுண்ணியத்தின்
சுற்பகனைநற்றனை உயற்றவத்தின்புத்திரை
சொற்பகத்தில்கண்டதபொல்துயரே துபுரிவானே.

கன்மணி வயக்கண்மணிபிறகலத்தாடும்பாவையெபன்
பெண்மணியைக்குலமணியைப்பெருக்கருணக்குணமணியை
உண்மணியைத்தயமணியாயுதித்தவென்றன்பாலர்களை
வண்ணகர்விரித்துவந்தே தன்வன்மனத்தனானே.

வானம்.

தோழரே, நீர் சொல்லுது சரிதான். அந்தக் கொடியவர் சமது இரஞ்சிதபூஷணியைக் கருகுவதுதான். அவன் உடன்பட்டததை நீங்கள் அவனுக்கு வேர்ப்புறம் டாகையாயிருக்க முடியுமாது. அப்பன் கோபம் சாமுமல்கில்லாதேயெனில் சாபம் விய. கலபர்தில் அடங்கிவிடாது. அதற்கெந்த இடத்தைவும் காத்திப்படைத்தக்கதாய்க் காணப்படவில்லை. இரஞ்சிதபூஷணியைவளக்கெய்தாடுஞ் சாவகாழன்விட்டு சமது அருவமல்க்கையம் மனைவின்புத் தவர்தெய்வின் ததாடுஞ் சான் அவர்களை அங்குத்தனியேவிட்டுவிட்டுத்தேனை. என்னைப்போலக்கனமனதநர் கண்டவர் யாருவர்.

தூதவர் விருந்தம்.

ஐயனெயெம்மை யானும் மூடிக் கேளின் நான் பேரற்றி
நாயனெனவன சொல்லெவம் சொன்னவனெனவருவரில்லை
கையமீதறியவெத்தனனகுத்தகேழுமுகத்தின் து
வகையிலே தந்திரத்தக் கடிதக்கைப்பாருமையா.

வானம்.

ஆண்டவரே, சண்டாள அரசன் கிளத்தபடி நடித்தவிய்
பான், அந்த ஆதியாயத்தைச் சொல்லவம் சாவெனினேன். இத்தக்
கெத்ததைப் பாருவன, (கடித்ததைக்கொடுக்க)

ஏனயென கடித்ததை வாகித்துப்பார்த்துநிலம்பல்.

தரு.

விசாகம் - முகாரி - தா - ஆதி.

அந்தக் துற. துற. க்கவும் அவினை யுரலிலிருத்த
அருமபாசிரன்விட்டுடன் அப்பாசிர்ப்பாதகம்

அடர் பெண் விடாதபா

உங்கள் மனம் மனதுக்க பின் துயினை வானவனவர்க்க
வமகையிட்டுக்கொண்ட அப்பாசிர்ப்பாதகம்

சாணகான்பேனடா.

உதிரவென்றமபெருகதாய உருகிக்கண்விடுவெருக
வாகிதன்னிலிடுபட்டுமே அப்பா அப்பா சிர்

உயிர் மாணவர்களை.

வானம்.

ஐயோ, உன் உடல்கொண்டுதே அப்பா பிள்ளைகளை உங்கள்
தலவிதி அப்பாவுகாழ்த்து உங்கள் வானவனெனவும் உங்கள்

ளிசுத்தம்.

கொடுக்கொலின்மன்னைக் கொடுக்கொல
அன் னவன் கொய்த் ததற்கழுவனே
குமரிமேல்கா தன்னுனை நசெய்தியின்
கொடுமைமதையினைத் தழுவனே.
திடங்கொண்டென் மனை வியயல்புத் தவன்
மதியாமல் சீறினசெயற்கழுவனே
நிதமாய்மகன்கொடுக்கொலசெய்த
பாதகச் செய்கையைக்கேட்டழுவனே
இடங்கொண்டதாய்வகையுலகைகையப்
பெற்றேயிடத்திட்டதற்கழுவனே
இடித்தயின்னகொரு த்தினிறறள்ளிய
கிரும்புழிதனக்கழுவனே
மடங்கொண்டமைத்துளியினகெதி
என்னமோலென் றவறிமேனைத் தழுவனே
வஞ்சனை மதயான மெஞ்சென்கிரியெதை
மனதின்னைத் தழுவனே.

தொழுவ வளன்.

ஐயா, எவ்வளவு கொல்லியுக் கேளேனென்று நினைக்கே. இனி
அழாதாற்பயனைன்ன? கொத்தாற்பயனைன்ன? னாறியதனைவிட
வாமோ? பழிக்குப்பழி வாரங்குலதல்லவோ ஐயம். கிரகம் வேண்
டாம். எந்தவிதும்செய்யுதல்பு. ஆங்கிலையமன்னரிடஞ்சொன்னால்
அவருக்கின்னைக் கொபாத்திதழுவண்டாகும் அப்படி அந்தச்சண்டா
ளின் ப்பழிவரங்கா மன்னாய்க்கிருந்து சுவைப்படுவதெனையன்
என்பபிரி.

சரி, போலெனம், வாகும். இனி அவனை எதசெய்தால்தச
னைன்ன? என்னும்பம் அழித்ததற்கு குறையில்கேயே.

குறையுதேப்பாக்காய்.

இடம்—இலங்கை.

என்பபிரி இலங்கை அரசரிடம் முறையிடுதல்.

தரு.

இதரகம் - தேவிகதோடி - தா - ஆதி.

என்னகொல்லென் என்னுறையை
பன்னாருதர்மதுகையே

வசனம்.

சண்டமாநகரை அச்சாணும் இவரது அச்சன் இவரின் மகனாக
சொல்லிவட்டி இவர் மனைவியைக்கொண்டு உரலிப்பிட்டுடிக்கற்கொ
ம்தம் அன்னவனையும் குலத்திற்றம்மன் கொன் றுவிட்டானும். இது
செய்தி தூதாவர் கொண்டுவந்து எழுத்தத்தாழ்ந்த மனம் நொந்து
வந்திருந் இதுதான்வர் வாக்குமனம்.

ஆங்கிலேய அரசனும் மக்திரிபும் கண்டிக்குழறிப்படயோதித்தல்.

ஆங்கிலேயமக்திரி சந்தம்.

ஜிதாஸம்.

கண்டிக்குழறிவழியில்மலையங்காடுமுதாநாப்பயை
அன்றிற் றயர்வன காசன் மனத்தில் ஆகிலாசனையெயவதுமல்லாமல்
சண்டையுரிபுத்ததிற்தேனை நயரிநேசுநப்பநிமென்றும்
விண்ணுக்குள் சம்மதிவேட்கள் ஞர்விவாசிநபரிவாய்ப்புல்கவிதே.

வசனம்.

ஜயா, எப்பயிற் அநிகாசன், கண்டிக்குப்போகும்வழியில்கா
யிம்மல்களும் மிகுதியாயிருப்பதால் லாவிமல்களுக்கு துன்பந்
கேதேனும் கேரிடுகொடுவன் று தாபயவாசன் யோசிக்கிறதே
வன் சம்மதமுறம் கேட்டுப்படி தெரிவிக்கிறார். சிவகேத் தெரிவிப்பிர்.

என்பாபிற் சந்தம்.

அடகாசனசாபி.

எயவர்கள் முதல்சேன்யாபயர்கேசுமார்ச்சமுற்தொல்கிறேன்
இவியபடைகளுக்கும் முதலியபயவர்களைவளிக்கிறேன்
காவலர்க்கொருநாறவாசயகேசுமார்ச்சகிறேனாய்க்காசர்க்கிறேன்
கண்டிசர்க்காவென்றவர்க்குபர்கவைசமகுடமுதுருட்டிறேன்
செவசதொழிற் செய் துமன்னவன்செய்யுல்கொற்படிவேட்கிறேன்
திண்ணமயானதானகம் தயலையர்கேதயின் றிவேசேர்க்கிறே
நாவிவந்தெயன்மிகிறிசியேசநிபிவிவாசவேண்டியே [ன்
தடைசொலாயமெறுடாடாதிவிரமப்பிந்திடவேண்டியே.

வசனம்.

தானகனே, கேனைசமுதத்காசனக்குஞ்சவையக்கேசும்வழி
காட்டி அவர்களுக்கு அனாமதாசனமகனாக்கொடுநதகானே
கார்க்கிறேன். இவ்வாருக்கும ஒரு குன்றல்கொயக்காத்தக தன்
கதற்கே கண்டி அரசன் மருடதுருட்டிறேன். சன்மது தகையரி
நது தகையரிவா ந்தகொல்லாமல் கண்டிசெய்ய கா வேண்டியே.

அரசன் முன்னிக் கொடைச் சூழ்ச்சிகள்

வசனம்.

சூழ்ச்சிகள்.

முன்னிக் கொடையே நான் வந்த முயற்சியோ
என்ன தன்மையுந்தாமதில்லாதிப்பேர்தே
கள்ளத்தனமாய்வந்தவர்க்குமனக்கதிர்வாறால்
அன்னாச்சபடு செய்வான் சம்மதி சொல்லாமே.

வசனம்.

முன்னிக் கொடை அறிதாரம், அந்த அழைப்பப்பண்பிவளப்
பின் எண்க்கு வெற்றிசெய்ய ஆங்கிலேயமன்னன் அழைக்கான்
கனிபக்கோபும் துணைகொண்டு வந்திருப்பதால் இப்போதே அவர்க
குடன் பெரித்த போர்ப்புரிவென்கிறேன். இத்தகு சம்மதத்தை
தெரிவிப்பார்.

முன்னிக் கொடைச் சந்தம்.

வசனம்.

இத்தவேளை வந்தேன் பெருமன்னன் கண்களில்
நிலைகொண்டு பஞ்சு போலினதென்கிறேன் தந்திம்
கந்தனே போலென்கிறேன் மன்னன் கண்களில்
கந்தமாய்க் கொடியைத் தந்தகிடைக்கவேண்டுகேன்.

வசனம்.

மதராசரா தாக்கல் தீராகொடுத்தால் இத்தகைய செயல்க
சென்று இப்போது வந்திருக்கிற ஆங்கிலேயருடைய சேனைய
பெல்லாம் பஞ்சாசுப்பாக்கடித்து காக்கச் செய்துவிடுவருகிறேன்.

அரசன் சந்தம்.

வசனம்.

பயம்மித்தென துடனெதிர்த்துப் படப்படப்பொதெனமுடன்
சுயமனத்தினில் அமரியற்றி டுணியுமுற்றி வன்மருவிய
வயமதற்றிப் பையலை வெட்டியே விரைவதத்தி கொடியிலே
முயமிகுத்திடும்படைக்கத்தியே சமரசெய்திக்குணமவருகவே.

வசனம்.

பயமற்ற என்னுடனெதிர்த்துப் படப்படப்பாய் வந்ததுசெய்ய
வந்த அழைப்பயலை ஒரு சொல்லுந் தமது இரதனதுநாகபதாதி
களுடன் சென்று சிவனாடிக் கொண்டு இயம்பெற்றதுவாயிர்.

வசனம்.

பெண்ணே, இனிதான்மென்ன செய்வோம் பிரிட்டசாபமே கொஞ்செய்தபரீ. நேமா கமது வாழ்சா சிலவேறுதேறு. உதது. நான் செய்தகொடுமை தெய்வம்பொருக்கதில்லை. ஏனப்போ ஆங்கிலேய மன்னனை துன்புகொண்டு நமதுகைன்யங்களை பெல்லாம் வென்று அன்னாட்டாசனம் அரண்மனையில் பிரவேசித்து வருகிறானும். இனி நாமதஞ் செய்ப்போகாது. கமதுயின்சாகனை அழைந்தன் கொண்டு சங்கேபாதினும் நடி ஒளித்துக்கொள்ளலாம்.

இராணி தயாப்படல்.

சுரு.

இராகம் - அபுரூபம் - அடதாளகாபு.

வன்னசெய்வோமயிரானேசா

இயோ

வங்குதேமனம்

என.

அந்தமகிசெய்ததாலையோ ஆனாகாயகா

இப்போ

பின்னப்படவுத்தெய்வஞ் செய்ததே செல்வராயகா

என.

பாசம்வரவுமவந்துகுந்ததே பகைகனிந்ததே உத்தன்

கொலமேகொடுங்க நறுப்பேசுந்ததே கேலெந்ததே

என.

கொன்னசெல்லுகேளாமற்போனிடேதயர்க்குளானிரே இப்போ

ஒன்னகைக்கண்டொ றிக்கலானிரே

என.

வசனம்.

நிரானேசா, நீர் ஆர்வரியாயஞ்செய்கதெல்லாதெய்வம்பொருக்காமல் உமனம் பின்னப்படசெய்துநிப்பது. அன்றியும் நீர் செய்தபாபமெல்லாம் உமக்கு பகையரசனேர்துநிப்பது. நான் சொன்னவது மறுத்ததாலல்லவே. பகைவர்களைக்கண்டு வெளாதி துக்கொள்ள காலமவந்தது. (அடாது செய்தால் படாது பெயார்) என்னசொல்லும் பற்றமொழிபொலே கோர்த்துநிப்பது. இனிதான் செய்யலாவது பென்ன, உமமுடைய இன்பமபோல் செய்யும்.

அசாந்தரு.

இராகம் - முகாரி. தா - ஆதி.

இரானுமனைவெல்லலகாதென்றிருத்தேனே

அன்னவந்துகேர்த்ததே

முருகா

காராப்பொழில்குந் தநிர்காமயத வேலையின்

கனபியவகவேயோ

நகுதகா

அல்லும்பக துமுத்தன் அடிவையேகதியேன்

றடிபணிந்திருந்தேனே

முருகா

கல்லுமுருமுத்தன் கருத்துமுத்திடாதோ

கதவைநிசுக்கச்செயலாய்

முருகா

செய்துபிழையினதற்கு நிறுவாந்தில்பொறுத்தே

சிறியேவற்றோடோ

முருகா

வெய்யப்பனைவாய்ந்து பிழைத்தேவரும்பினைதான்

மேனியொளிக்கலாடுனன்

முருகா

இராமன் முருகனை துணிதான்

கெதவாரம்.

கந்தையேகதிர்சாமத்தின் இறையேனடிபுனையொன் தில்சாத

கந்தையேதா மேயெய்துள் தண்ணருட்குறுகிவெண் துஞ்

கொந்தமா யெம்மைமய னுதெய்வகேம துணையொன்றின் நி

ந்தையேபிழ் குணத்தென்றி நுலமுன் பரிவெங்கோவே.

கரணநன்னருமாச் சம்பளபிகா கண்தனபிஞ்சு த்தேரிட்டேன்

வெய்தன்ன பனகவபிவென்றே தெய்வகாண் தி தாமப்பற்றேன்

நின்றான் தனியாய்க்கோ கோலர் கொஞ்சிபற்றார்

உன்றன் த்தஞ்செய்வென்றேன் உவந்த நுன்புரிபெய்க்கோவே.

பாதகன் பா தாணைபற்றியெய்தலியல் னார்

பாதமேகதியெய்நெண்ணிபலவி லாப்பாவினானேன்

நி துறம்பெய்க்கோ கோலர் சிநினைமகசம்பெற்றேன்

வேதனைப்பனைசெய்க்கிவினைத் தருள் கதிர்க்காமேசா.

இரணி துதித்தன்.

முருகா

0-842 MSB, K
A106